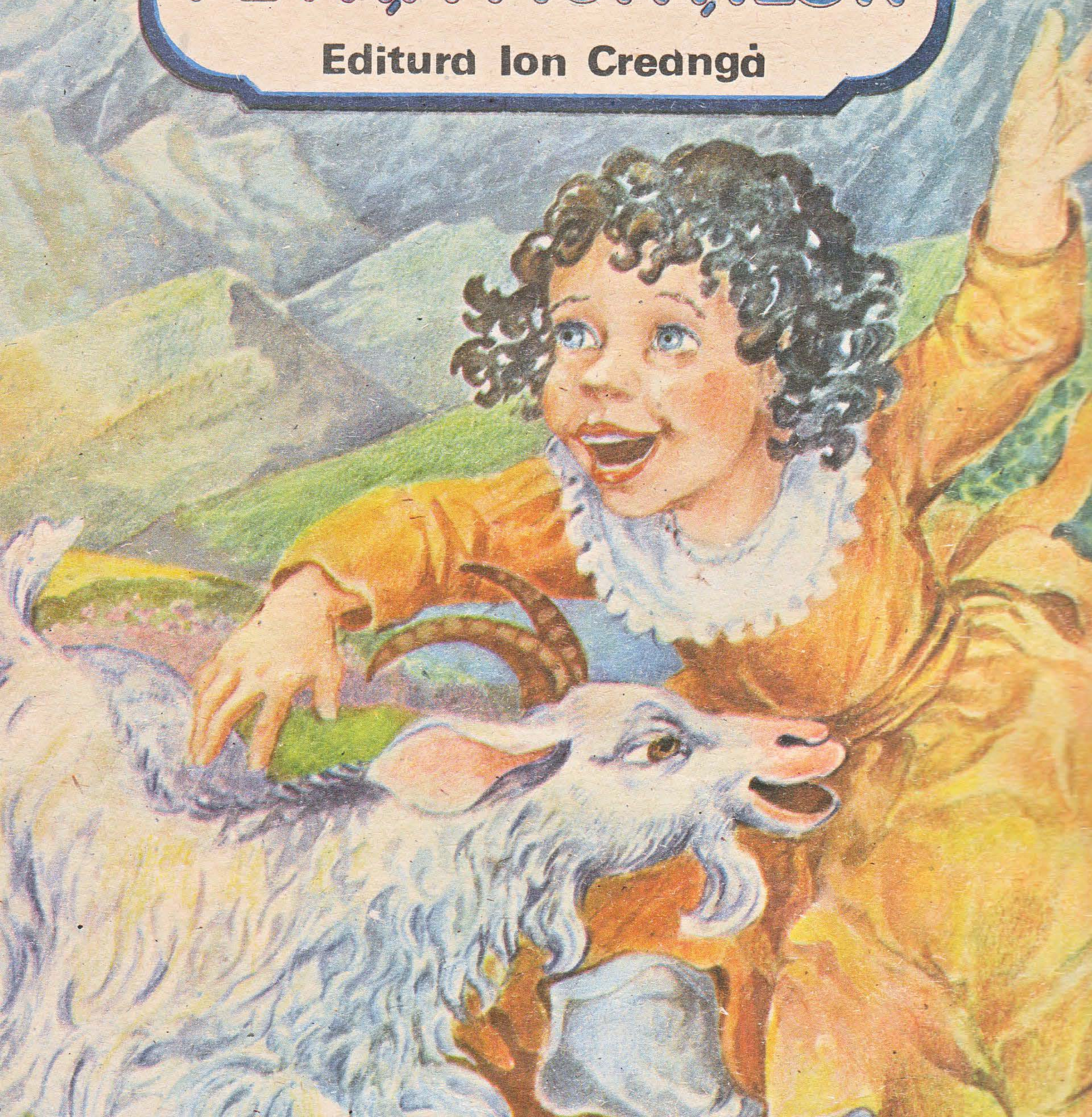
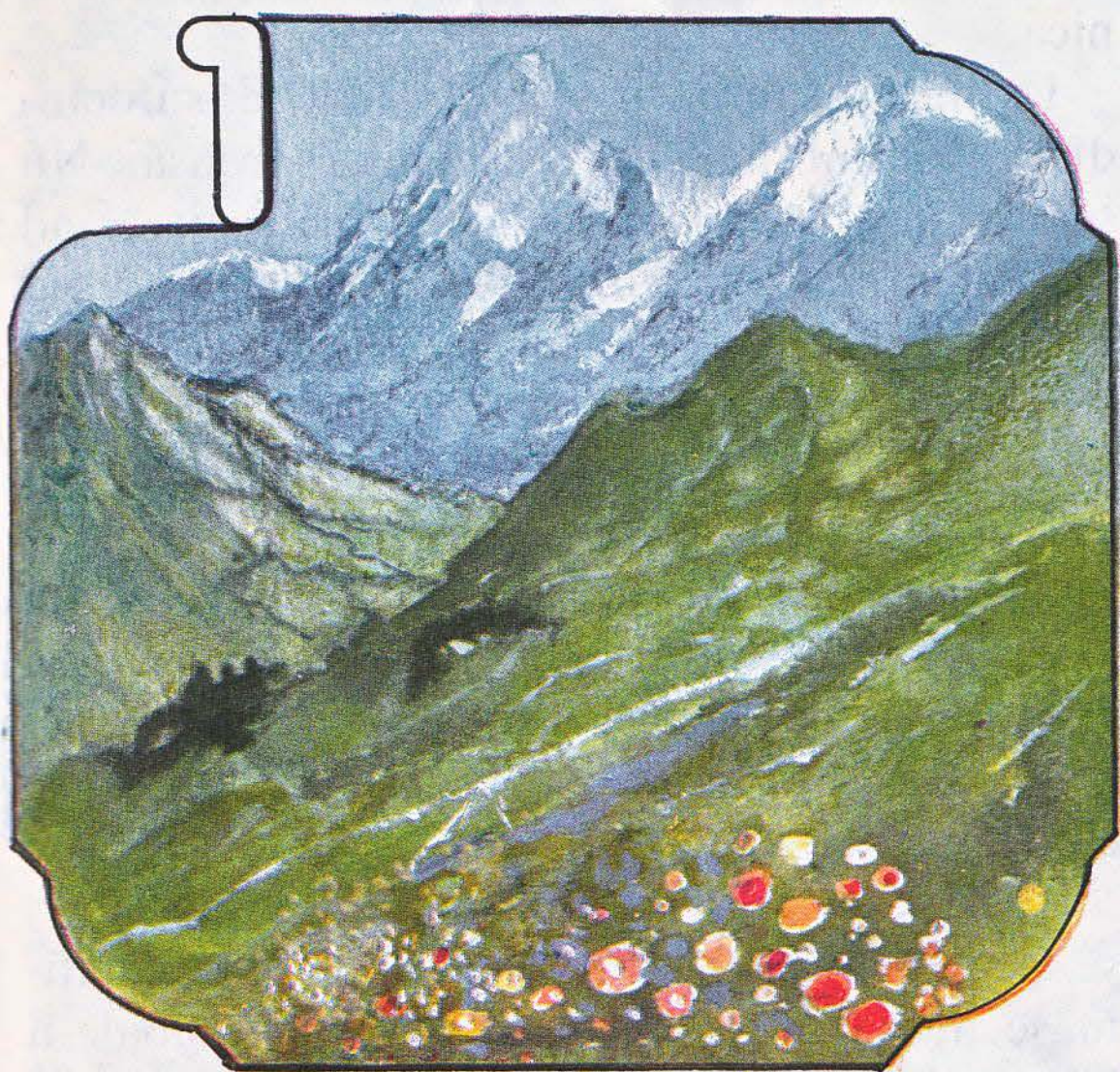

Johanna Spyri
HEIDI
FETIȚA MUNTILOR

Editura Ion Creangă

Capitolul 1 SPRE MUNȚII ÎNALȚI

Din veselul sat Mayenfeld, o potecă suie, printre pajiști și livezi, spre poalele munților ce domină din această parte întreaga vale. Se și simte aici mirosul pătrunzător al ierbii de munte, căci poteca e abruptă și se pierde sus, în pășunile alpine.

Într-o dimineață senină de iunie, o munteancă tânără și voinică, ducînd de mîna o fetiță cu obraji aprinși, pășea încet pe această potecă. Fetița să fi avut cinci ani, dar adevărata ei statură era greu de ghicit, căci, în ciuda soarelui ce începuse să dogorească, purta pe ea două sau chiar trei rochițe, iar peste ele un șal gros de bumbac, de culoare roșie. Înfofolită astfel și încălțată cu pantofi groși, bătuți cu ținte, părea mai voinică — o făptură durdulie care se cățara anevoie pe povîrnișul abrupt.

Drumețele noastre lăsaseră în urmă valea cam de o oră, cînd pătrunseră în micul cătun Dörfli, aflat la jumătatea distanței dintre Mayenfeld și imașuri. Era satul natal al tinerei muntence. Sătenii o recunoscuseră numaidecît, iar porțile și ferestrele începură să se deschidă la tot pasul în calea ei; o strigau, o chemau, ea le răspundea tuturor, fără să se oprească. Înainte de a ajunge pînă în dreptul ultimei dintre căsuțele risipite ale pitorescului cătun. Aici, o voce îi strigă din pragul unei uși deschise:

— Stai puțin, Dete. Dacă mergi mai sus, te-aș însoți o bucată de drum, ce zici?

Dete se opri; în clipa aceea, fetița își trase mînuța din mîna ei și se așeză pe jos.

— Ești obosită, Heidi? o întreabă tovarășa ei de drum.

— Nu, dar, știi, mi-e cald, răspunse fetița.

— Ei, dacă îți mai dai un pic de silință și mai întinzi și tu nițel pasul, într-o oră sintem sus.

O tînață rotofeie și drăgălașă țîșni deodată din căsuța cu pricina și li se alătură drumețelor noastre. Fetița se ridică și porni în urma femeilor, care se apucară să discute cu însuflețire, forfecîndu-i pe toți locuitorii cătunului și pe cei din împrejurimi.

— Da' unde-o duci pe copila asta, Dete? întreabă, la un moment dat, noua venită. Nu e cumva micuța orfană rămasă după sora ta?

— Ba da, ea e și o duc la Unchiul, unde trebuie să rămîna.

— Ce tot spui? Ți-ai pierdut mințile, Dete?! Cum poți face una ca asta? Pun mîna în foc că bătrînul nici n-o să vrea să audă de așa ceva și o să te gonească.

— Cu neputință. E bunicul fetiței și e dator să facă și el ceva pentru ea. Pînă azi, am ținut-o la mine, dar te asigur, Barbel, că n-o să scap din pricina ei slujba ce mi se oferă. Acum e rîndul bunicului să facă ceva.

— Spune-mi, Dete, întotdeauna a fost bătrînul atît de sălbatic și de temut?

— Habar n-am. De unde să știu? Moșul are acum șaptezeci de ani, iar eu abia am împlinit douăzeci și șase. Cu toate astea, dacă

nu mi-ar fi teamă că o să le aud repetate în toată valea, ți-aș spune bucuroasă unele lucruri, căci, vorba ceea, maică-mea și cu el erau amîndoi din Domleschg.

— Cum adică, făcu Barbel jignită, tu nu crezi că aș fi în stare să păstrez un secret? Te asigur că n-o să-ți pară rău dacă o să-mi spui.

— Bine, dar bagă de seamă, o vorbă să nu suflă! Și Dete își întoarse privirea spre a se convinge că Heidi n-o putea auzi. Copilul însă ia-l de unde nu-i; de cîteva clipe se desprinsese de cele două femei, iar acestea, în toiul aprinsei discuții, nici nu-i simțiseră lipsa.

Dete se opri; pe poteca șerpuitoare nu era nimeni și se putea vedea pe ea pînă la Dörfli...

— Gata, am ajuns, răspunse Barbel. Am ceva de vorbit cu mama lui Peter, paznicul de capre. Știi, în timpul iernii, toarce pentru mine. Drum bun, Dete, și noroc!

Dete strînse mîna tovarăsei de drum și rămase pe loc s-o urmărească din ochi pînă la micuța cabană cafenie, aflată la cîteva pași de marginea potecii. Cabana, ce se înălța la jumătatea drumului dintre sat și pășuni, era atît de veche și atît de dărăpănată, încît marele ei noroc era văgăuna în care se adăpostea. Cînd vîntul sufla cu putere, toate scîrțiau și trosneau în ea, din încheieturi: ușile, ferestrele și chiar grinzele din acoperiș. Dacă s-ar fi aflat undeva în virful muntelui, vîntul föehn ar fi smuls-o din pămînt și ar fi prăvălit-o la vale.

Aici locuia Peter căprarul, un băiat de unsprezece ani, care dis-de-dimineață cobora în Dörfli să ia caprele spre a le duce la păscut. Abia spre seară se întorcea el în sat, cu caprele lui. Ajuns în piață, vîra două degete în gură și șuiera și, la acest semnal, copiii satului dădeau fuga din toate părțile să-și ia acasă caprele; era, dealtfel, singurul moment al zilei cînd Peter se simțea mai aproape de semenii lui. Acasă, ce-i drept, le avea pe mama și pe bunica oarbă și săracă, dar cum el pleca în zori și nu se întorcea la vatră decît seara tîrziu, nu-și petrecea acasă, unde s-ar mai fi putut bucura de tovărășia altor copii, decît tim-

pul cît să-și bea laptele și să mănînce o bucată de pîine, și noaptea, cînd dormea. Tatăl lui, și el căprar în tinerețe, murise cu cîteva ani în urmă, răpus într-un accident de muncă, în pădure; mama, Brigitte, era cunoscută pretutindeni sub numele de Căprăreasa, iar bătrînei îi spuneau cu toții, simplu, Bunica.

La început fetița îl urmări anevoie, sufocîndu-se în îmbrăcămintea ei prea groasă. Nu scotea însă o vorbă și se uita cu uimire cînd la Peter, care zburda desculț pe pajiștea verde, cînd la caprele lui ce se cățarau sprintene, cu picioarele lor subțiri, pe panta abruptă, strecurîndu-se ușor printre stînci și tufișuri.

Deodată, Heidi se așeză pe jos și, după ce-și scoase la iuțală pantofii și ciorapii, se ridică din nou și începu să tropăie de bucurie; își scoase apoi șalul și rochia de duminică pe care mătușa Dete i-o pusese peste cea de toate zilele, ca să nu aibă nimic de dus. Cînd se dezbracă și de cea de a doua rochie, rămase numai într-o fustiță, iar brațele goale îi ieșeau din mînecele scurte ale cămașutei. Împături totul cu grijă și se apucă să sară și ea în urma caprelor, alături de Peter, la fel de sprintenă ca întreaga turmă.

Peter nu apucase să vadă această schimbare dar, cînd o zări pe Heidi în noua ei ținută, se strîmbă și întoarse capul într-o parte. Uimirea lui crescuse și mai mult văzînd grămajoara aceea de haine; căscă gura pînă la urechi, dar nu suflă o vorbă. Heidi se simțea acum nespuse de ușoară și de liberă și avea un chef nestăvilat de a sta de vorbă cu Peter, care se văzu silit să răspundă la nenumărate întrebări. Fata voia să știe tot: cîte capre are, unde le duce și ce face toată ziua acolo sus?

Și așa, din vorbă în vorbă, ajunseră în cele din urmă la cabană, nu departe de locul unde îi aștepta Dete. Cum îi zări, Dete strigă uluită:

— Heidi, ce-ai făcut? Unde-i rochia de duminică și cea de toate zilele? Unde ai lăsat șalul și pantofii cei noi, pe care abia ți i-am

cumpărat? Unde-s ciorapii tricotați cu mîna mea?

Fetița arată liniștită spre poalele povîrnișului. Mătușa se uită într-acolo și văzu, într-adevăr, un pachet cu un moț roșu în vîrf, de bună seamă șalul de bumbac.

— Nefericito! strigă ea mînioasă. Ce p venit să te dezbraci? Ce înseamnă asta? Ți pierdut mințile?

— Nu mai am nevoie de haine, răspun Heidi, fără a părea cîtuși de puțin tulburat.

— N-ai pic de minte, copil neastîmpăr se văita mătușa. Cine o să coboare acum le aducă? Pînă acolo e drum de o jumătate oră. Hei, Peter, ce stai aici ca bătut în cu dă fuga și adu pachetul...

— Nu pot, și așa sînt în întîrziere, r punse Peter neclintit, cu mîinile în buzuna

— Dacă stai și te zgîiești așa la mine, nu alegi cu nimic, strigă mătușa Dete. Mai b vino-ncoace, să-ți dau ceva frumos...

Și rostind aceste cuvinte, îi arată un bă strălucitor. Așa stînd lucrurile, Peter porni vale zburînd, de parcă ar fi avut aripi, iute pachetul la subsuoară și se înapoie de repede, încît mătușa nu putu să nu-l f cite cînd îi dădu banul cîștigat pe drep

După trei sferturi de oră de mers, mica grupă ajunsese la pășunea de pe coama muntelui, unde se afla cabana Unchiului, așezată în tăiașul vânturilor, dar și a soarelui și de unde embrășișai cu privirea întreaga vale. În spatele căsuței se înălțau trei brazi bătrâni, cu crenelurile mari și stufoase, iar mai sus se întindeau multe povârnișuri, acoperite de iarbă, ce se pierceau departe în niște stânci abrupte și pleștuite.

Unchiul ședea pe o bancă în fața cabanei. Cu pipa în gură și cu mâinile pe genunchi, se așezase liniștit la cei ce urcau.

Încet, încet copiii și caprele o lăsară pe mătasa Dete în urmă și Heidi ajunsese sus cea dintâi. Se duse direct la bătrîn și întinzîndu-i mîna îi spuse:

— Bună ziua, bunicule!

— Hm! Ce vrei să spui? întrebă bătrînul cu o voce aspră, strîngîndu-i mînuța și măsurînd-o îndelung cu ochii lui iscoditori, de sub sprîncenele stufoase.

Heidi îi înfruntă privirea fără să clipească și nu se mai sătura să-l cerceteze pe acest bătrîn cu barba lungă și cu sprîncenele dese și groase, ce se îmbinau la rădăcina nasului. Între timp, sosi și mătușa, însoțită de Peter, care la un moment dat se oprise să vadă ce avea să se întîmple.

— Bună ziua, Unchiule, rosti Dete, apropiindu-se de bătrîn. Ți-am adus-o pe Heidi, fetița lui Tobias și a Adelheidei. Cred că nu o mai recunoști, căci n-ai mai văzut-o de cînd avea un an.

— De ce-ai adus-o? întrebă tăios bătrînul. Iar tu, de colo, strigă la Peter, ce stai? Poți să pleci cu caprele tale, și așa ai întîrziat. Și nu uita să le iei și pe ale mele.

Peter îl ascultă fără să crîcnească și își luă numaidecît tălpășița. Pricepuse din privirea moșneagului că nu mai era cazul să rămînă.

— Acum e rîndul dumitale s-o ții, răspunse Dete. La mine a stat patru ani, eu mi-am făcut datoria.

— Aha, făcu bătrînul, aruncîndu-i o privire sfredelitoare. Și dacă micuța se plictisește cu mine și începe să plîngă, ce mă faci?

— Treaba dumitale; nici pe mine nu m-a ajutat nimeni cînd m-am trezit cu ea pe cap și, vorba ceea, aveam și așa destule necazuri cu mama. Acum, însă, trebuie să plec și dumneata ești ruda ei cea mai apropiată. Dacă nu vrei s-o ții, n-ai decît, faci cu ea ce vrei. Dacă moare, dumneata o să fii de vină și n-o să fie asta singura ispravă pe care ai avea-o pe cîget.

Dete era ușor tulburată, se încălzise vorbind și o luase gura pe dinainte. La ultimele ei cuvinte, bătrînul se ridică de pe bancă și o privi atît de fioros, încît ea se sperie și se dădu cu cîțiva pași înapoi. Bătrînul ridică brațul și spuse poruncitor:

— Pleacă, și să nu te mai văd pe aici!

Dete nu așteptă să i se spună de două ori.

— La revedere, Unchiule, la revedere Heidi! strigă ea și, într-o clipă, o rupse la fugă și nu se mai opri decît în vale, la Dörfli...

Capitolul 2 LA BUNICUL

De îndată ce Dete se făcu nevăzută, bunicul se așază din nou pe banca lui. Trăgea adânc din pipă și pufăia de zor, scoțînd întruna nori mari și albi de fum; în timpul acesta, stătea cu privirea ațintită în pămînt și nici o vorbă nu ieșea din gura lui. În așteptare, Heidi se uita cu plăcere în jurul ei. Mai întîi, descoperi staulul caprelor, lipit de cabană, și băgă de seamă că e pustiu. Merse apoi mai departe cu cercetările ei și ajunse în spatele cabanei, la brazii cei falnici și bătrîni. Aici, vîntul sufla tare și se furișă printre ramuri cu atîta repeziciune, încît stîrnea în preajma lor un freamăt tînguitor.

Heidi se opri să-l asculte. Văzînd-o cum stă nemișcată, bătrînul o întrebă:

— Ei, și acum ce-ai vrea să faci?

— Aș vrea să mă uit cum arată cabana pe dinăuntru, răspunse Heidi.

— Bine, vino! Și ridicîndu-se în picioare, bunicul se îndreptă spre intrarea în cabană. Dar ia-ți și hainele, se grăbi el să adauge, pe un ton poruncitor.

— Nu mai am nevoie de ele, răspunse Heidi.

Bunicul se întoarse cu mirare spre nepoata lui, ai cărei ochi negri, ce ardeau de nerăbdare, trădau dorința ei nestăvilită de a afla ce

anume se ascundea în interiorul cabanei.

„Nu e lipsită de bun-simț“, spuse el în șoaptă, apoi, cu voce tare, adăugă:

— De ce nu-ți mai trebuie?

— Fiindcă mie îmi place mai mult să fiu ușoară, ca să pot umbla așa cum umblă caprele.

— Mă rog, asta poți să faci, dar, pînă una alta, ia-ți hainele. O să le punem la păstrare în șifonier. Pricepi?

Heidi îl ascultă.

Bătrînul deschise ușa și intrară amîndoi într-o odaie destul de încăpătoare, ce se întindea pe toată lungimea cabanei. Heidi azvîrli hainele în șifonier cu atîta nepăsare, de parcă ar fi vrut să le amestece în vălmășagul acela, spre a nu le mai găsi niciodată. Apoi, rotîndu-și privirea prin odaie, întrebă:

— Eu unde o să dorm, bunicule?

— Unde vrei, răspunse bătrînul.

Fetei îi plăcu răspunsul. Cercetă cu atenție întreaga încăpere și deodată ochii ei descoperiră, lîngă patul bunicului, o scăriță. Se sui pe ea și pătrunse în pod, unde în dreptul unei grămezi de fîn proaspăt, cu miros îmbietor, se ridica o lucarnă rotundă, prin care se vedea întreaga vale.

— Aici vreau să dorm, bunicule! strigă Heidi, fericită. Vino și tu să vezi ce frumos e aici!

— Știu, răspunse bătrînul, cu voce domoală.

— Vreau să-mi fac patul; nu-mi aduci un cearșaf?

— Păi, să-ți aduc, ce să fac... spuse bătrînul, și, scotocind cu răbdare prin dulap, găsi în cele din urmă o bucată de pînză aspră. Se sui cu ea în pod unde, între timp, fetea își pregătise lîngă lucarnă un culcuș de toată frumusețea.

— E bine făcut, spuse el; uite, ți-am adus și un cearșaf, ia-l și întinde-l.

Bucata de pînză era atît de grea, încît fetea abia o putu ridica de jos. Cum era însă destul de mare, îi strecură marginile sub grămada de fîn, așa fel încît culcușul semăna acum cu un pat în toată regula.

— Dar ce-ai zice dacă mai întâi am mânca ceva? întrebă bunicul.

Prinsă cu pregătutul patului, Heidi uitase de toate, dar vorbele bătrînului avură darul să-i aducă aminte că e lihnită de foame. Dimineața, în zori, înainte de plecare, mîncase o bucată de pîine și băuse o ceașcă de cafea cu lapte; de atunci, însă, bătuse atîta amar de drum fără să pună nimic în gură și asta îi stîrnise o poftă de mîncare nemaipomenită. De aceea spuse fără să se codească:

— Da, n-ar fi rău.

— Atunci, dacă sîntem de aceeași părere, să coborîm...

Ajuns în odaie, bunicul se apropie de vatră, luă ceaunul mare și în locul lui atîrnă un altul mai mic, apoi se așeză pe un scaunel cu trei picioare și încinse un foc puternic, la ale cărui flăcări conținutul ceaunului începu repede să fiarbă. După aceea, înfipse într-o furculiță lungă o bucată mare de brînză și se apucă să o învîrtească încet deasupra focului, așa fel încît să se moaie și să se rumenească pe îndelete. Heidi îl urmărea cu cea mai mare atenție; în timpul ăsta îi veni în minte o idee și deodată nu-și mai găsi astîmpărul. Cînd bunicul se întoarse și se îndreptă spre masă, cu ceaunul aburind și cu brînză în vîrfurile furculiței, masa era gata pusă. Căci Heidi, isteță, nu stătuse degeaba și, în timp ce bătrînul trebuia pe lîngă vatră, ea scosese la iuțeală din dulap pîinea, două farfurii și două cuțite și le așezase frumos pe masă.

— Mă bucur că te-ai gîndit la treaba asta, spuse bunicul întinzînd brînză pe pîine.

Cînd văzu ceaunul, Heidi își dădu seama că mai lipsește ceva și se repezi din nou la dulap. Negăsind în el decît o singură ceașcă, mai luă și un pahar.

— Foarte bine, o lăudă bunicul, văd că știi să te descurci: dar, ia spune tu, unde vrei să stai?

Cum singurul scaun din casă era ocupat de bătrîn, Heidi trase de lîngă vatră scaunelul cu trei picioare și se așeză pe el.

— Ești prea mică și nu ajungi pînă la masă, băgă de seamă bunicul și, apropiind

scaunul lui de scaunelul fetei, îi făcu o măsuță numai pentru ea. După aceea, îi umplu o ceașcă cu lapte cald și-i dădu o felie de pîine cu brînză rumenită, iar el se așeză pe un colț al mesei și o privi îndelung. Fetița apucă ceașca și o dădu peste cap dintr-o suflare, apoi scoase un geamăt de mulțumire.

— Ești sigură că-ți place laptele ăsta? o întrebă bunicul

— Niciodată n-am mai băut un lapte așa de bun.

— Atunci să-ți mai dau o ceașcă.

— Mulțumesc, bunicule, răspunse Heidi, mușcînd cu poftă din tartina cu brînză.

După ce isprăviră de mîncat, bătrînul se duse să rînduiască prin staul, iar Heidi îl urmări cu atenție să vadă cum mătură și așterne fînul proaspăt pentru caprele lui. Intrară apoi împreună într-o mică magazie, unde bunicul luă trei bețe frumos cioplite și o scîndură pătrată în care făcu la repezeală trei găuri, și în fiecare dintre cele trei găuri introduse cîte un băț. Cînd totul fu gata, Heidi rămase mută de admirație văzînd în fața ei un scaunel cu trei picioare, asemănător cu cel din odaie, atîta doar că era ceva mai înalt.

— Ce te uiți așa? o întrebă bătrînul.

— ăsta... ăsta e scaunul meu... ce repede l-ai făcut!...

Cu un ciocan și cîteva cuie în mînă, bunicul începu apoi să dea tîrcoale cabanei și, din cînd în cînd, mai bătea pe ici pe colo cîte un cui, ca să întărească locurile mai slabe. Heidi se ținea după el pas cu pas și nu-i scăpa nimic din ceea ce făcea bătrînul...

În dreptul cabanei, turma se mai domoli un pic.

La un moment dat, două capre frumoase, una albă și alta tărcată, se desprinseră din șirul celorlalte și, apropiindu-se de bunic, începură să-i lingă mîinile; ele știau că, în fiecare seară, bătrînul le așteaptă cu obișnuitul drob de sare.

Peter nu mai zăbovi nici o clipă și își văzu mai departe de drum, coborînd spre Dörfli cu zglobia sa turmă. Heidi, în culmea fericirii, sărea neastîmpărată de la o capră la alta și

nu ştia pe care s-o mîngîie mai întîi.

— Astea-s caprele noastre, bunicule? Amîndouă? Şi-o să stea tot timpul aici, cu noi? Şi-o să doarmă aici, în staul? întreba ea de zor, în timp ce bătrînul abia mai prididea cu răspunsurile la fiecare din întrebările ei.

Cînd caprele încetară să-i mai lingă mîinile, bunicul îi spuse nepoatei:

— Du-te în casă şi adă o cană şi o bucată de pîine.

Fetiţa îl ascultă şi într-o clipită fu înapoi. Bunicul începu să mulgă capra albă şi, după ce umplu cana cu lapte şi tăie o felie de pîine, îi spuse nepoatei să bea şi să mănînce, apoi

să meargă la culcare. Îi ură **noapte bună** şi se grăbi să adauge:

— Vezi că mătuşa Dete ţi-a lăsat un pachet cu nişte cămăşuţe şi alte lucruri de îmbrăcăminte. Sînt jos, în dulap. Dacă ai nevoie de ceva, ia de acolo. Între timp, eu mă duc cu caprele în staul.

— Noapte bună, bunicule, noapte bună! Şi alergînd în urma bătrînului, care tocmai dispărea cu caprele în spatele cabanei, mai strigă o dată: Bunicule, bunicule, ai uitat să-mi spui cum le cheamă!...

— Pe cea albă o cheamă Fulg-de-nea, iar pe cea tărcată, Pestriţa...

3

Capitolul 3 LA PĂȘUNE

A doua zi, dis-de-dimineată, un fluierat strident o trezi pe Heidi din somn și, când deschise ochii, o rază strălucitoare ce se strecura prin lucarnă pînă la culcușul ei făcea ca totul în pod să lucească de parcă ar fi fost poleit cu aur. Se uită uimită în jurul ei, nemaștiind unde se află. Când auzi însă vocea bunicului, își aduse aminte de toate întâmplările din ajun, de urcușul pe panta abruptă a muntelui și, îndeosebi, de momentul despărțirii de bătrîna mătușă Ursula, care asurzise rău de tot și veșnic se plîngea de frig; de aceea mai tot timpul și-l petrecea lîngă focul din bucătărie, ori lipită de soba din odaia mare. Sărăcuța nu mai auzea aproape deloc și Heidi, ca să poată fi supravegheată, trebuia să se joace mereu prin preajma ei; așa se face că deseori copila se simțea încătușată și nu o dată fusese ispitită s-o zbughească în uliță. Cu atît mai mare îi fu bucuria cînd se trezi în noul ei cămin. Amintirea celor văzute cu o zi înainte și gîndul la ce avea să mai vadă îi umpleau inima de bucurie. Și, mai ales, ardea de nerăbdare să revadă cît mai repede cele două căprițe. Sări sprintenă în picioare, se îmbracă

în cîteva minute, coborî scărița și ieși fuga în fața cabanei. Peter era acolo, cu turma lui, iar bunicul tocmai dechidea staulul să iasă Fulg-de-nea și Pestrița. Alergă în întîmpinarea celor două prietene, strigînd de zor: „Bună ziua!”

— Vrei să te duci și tu cu ele la păscut? întrebă bunicul.

Heidi sări în sus de bucurie.

— Atunci, mai întîi du-te de te spală, nu de alta, dar aici, să știi, trebuie să fii foarte curată, dacă vrei să nu rîdă de tine soarele de pe cer. Uite, totul e pregătît, spuse bătrînul, arătîndu-i un lighean cu apă.

Fetița zbură într-acolo și începu să se spele de zor.

Între timp, bunicul intră în cabană și-l chemă pe Peter după el.

— Hei, general al caprelor, vino încoace și adă și sacul tău de merinde.

Peter îl ascultă și se duse.

— Deschide-l, ce stai! îi mai spuse bunicul cu glas poruncitor și în clipa următoare vîrî în sac un codru zdravăn de pîine și o bucată mare de brînză.

Peter căscă ochii cît cepele, atît era de uluit, căci numai porția de pîine era de nu știu cîte ori mai mare decît felia de pîine neagră care alcătuia prînzul său amărît.

— Vezi, ai grijă, mai adăugă bunicul; la amiază, fetei îi mai mulgi două căni cu lapte, căci ea nu știe să bea de la ugerul caprei. Și te mai rog să fii cu ochii în patru, să nu cadă de pe stînci. M-ai înțeles?

În clipa aceea apăru Heidi.

— Ei, ce zici, bunicule, acum o să mai rîdă soarele de mine? întrebă ea cu mîndrie.

Se frecase bine cu o cîrpă aspră, pe gît, pe brațe și pe obraji, de i se roșise pielea ca racul. Bunicul zîmbi ușor.

— Nu, acum n-o să aibă de ce să rîdă. Dar ține minte, deseară va trebui iar să te speli, căci, după o zi de zbenguială cu caprele, o să te întorci acasă neagră ca smoala. Ei, și-acum, la drum!

Trupa porni cu voioșie pe povîrnișul ce ducea spre pășune. Peste noapte, vîntul risipise

de pe cer ultimii nori și bolta avea acum o culoare de un albastru fermecător.

Frumusețea sclipitoare avu darul s-o încinte pe Heidi în asemenea măsură, încît mititica uită de Peter și de capre. Se simțea atrasă în toate părțile și nu mai prididea cu culesul florilor, în dorința de a-și împodobi odaia cu toate culorile pajiștei. Și nu se lăsă pînă cînd nu-și umplu poala șorțului cu flori. Peter avea destulă bătaie de cap cu caprele. Săreau, zvăpăiate, și se împrăștiau care înco- tro, încît săracuțul era silit să fluiere și să pocnească tot timpul din bici, ca să le aducă înapoi pe cele mai plimbărețe.

— Unde ești, Heidi? strigă el deodată, cu tulburare în glas.

— Aici, îi răspunse o voce, dar Peter nu văzu pe nimeni, căci Heidi se așezase în spa- tele unei movile, în mijlocul unui cîmp cu flori ce îmbălsămau aerul.

— Vino-ncoace, să nu cazi de pe stînci, așa a zis bunicul!

— Dar unde sînt stîncile? întrebă Heidi fără să se miște, trăgînd în piept, cu nesaț, parfumul amețitor al florilor.

— Sus, sus de tot, acolo unde ai să vezi în- dată și un vultur cloncănitor...

Încurajată de această promisiune, Heidi veni numaidecît, cu șorțul încărcat de flori..

Deodată, micul păstor începu să fluiere și să strige ceva în gura mare. Heidi nu știa ce înseamnă asta, în schimb caprele știau căci în

clipa următoare sosiră în goană, una după alta. Turma era adunată la un loc. Cîteva capre pășteau liniștite, altele parcă de plictiseală se hîrjoneau izbindu-se ușor cu coarnele. Heidi dădu fuga în mijlocul lor și nu mai putea de fericire văzînd ce frumos se joacă animalele. Se apropia de fiecare în parte, să le cunoască mai bine, căci se deosebeau între ele, fie printr-un semn, fie printr-o purtare aparte.

În acest timp, Peter se duse să aducă sacul cu merinde, așternu masa pe jos, apoi făcu împărțeală cinstită, așa cum primise poruncă, punînd porțiile mai mari în partea fetei, porțiile mai mici în partea lui și cana la mijloc.

După aceea, o mulse pe Fulg-de-nea și umplu cana de lapte proaspăt și gustos, și o chemă pe Heidi, care nu se mai sătura jucîndu-se cu caprele. Era atît de zglobie și zburdalnică, încît Peter fu nevoit să mai repete de cîteva ori chemarea pînă cînd fetea, zărind masa întinsă pe iarbă, începu să țopăie și mai tare de bucurie.

— Haide, e timpul să mîncăm, treci la masă, îi porunci Peter.

— Laptele e pentru mine? întrebă Heidi.

— Da, și bucățile astea mari de pîine și brînză tot ale tale sînt.

Fetea dădu cana peste cap, dintr-o răsufare, și Peter i-o umplu din nou. Apoi Heidi rupse pîinea în două și-i întinse lui Peter bucata mai mare și toată brînză. Băiatul se covedea, minunîndu-se un pic, căci în viața lui nu căpătase dintr-o dată atîta mîncare.

— Ia, e pentru tine, mie îmi ajunge cît am, îi spuse fetea, cu o voce convingătoare.

Dîndu-și seama că tovarășa lui nu glumește, luă darurile și, plecînd fruntea în semn de mulțumire, mîncă pe săturate, cum nu mai mîncase vreodată un păzitor de capre...

Deodată Peter sări în picioare ca fript și o luă la goană după zvăpăiata Pestița, care pornise în căutare de iarbă mai fragedă, spre marginea prăpastiei. Se repezi s-o prindă, dar căzu; atunci o apucă iute de un picior; mirată de încercarea lui de a o opri din drum capra

începu să se zbată. Speriat, Peter o chemă pe Heidi în ajutor, nu de alta, dar afurisita trăgea din răsputeri și el nu avea cum să se ridice. Heidi rupse la iuțeală un smoc de iarbă grasă și îl întinse Pestiței, care se potoli ca din senin și încetă să se mai smucească. Peter se sculă în picioare, mîna capra salvată spre locul unde păștea întreaga turmă, apoi luă biciul, pregătindu-se s-o pedepsească bine pe vinovată. Pestița tremura ca varga, atît era de înspăimîntată. Văzînd-o în halul ăsta, Heidi strigă:

— Nu, Peter, nu da în ea, uite ce speriată e, săraca!...

— Trebuie să-i dau o lecție, ca să țină minte.

Dar Heidi nu-i dădu răgaz și izbucni cu căldură în glas:

— Nu, nu vreau, nu vreau s-o doară!

Văzînd privirea ei rugătoare, Peter lăsă biciul în jos și spuse:

— Bine, nu-i fac nimic, dar pentru asta îmi dai și mîine porția ta de brînză cu pîine.

Heidi căzu numaidecît la învoială, ba, mai mult, îi făgădui să-i dea în fiecare zi mîncarea atît de mult rîvnită, cerîndu-i în schimb să nu mai bată niciodată caprele ei dragi. Și astfel, micuța poznașă se întoarse nepedepsită în mijlocul suratelor ei.

Ziua trecu repede și soarele, ce cobora în asfințit, se pregătea să se ascundă în spatele munților. Heidi se așeză din nou pe iarbă, ca să admire încă o dată covorul de flori ce scilpea în bătaia ultimelor raze ale zilei.

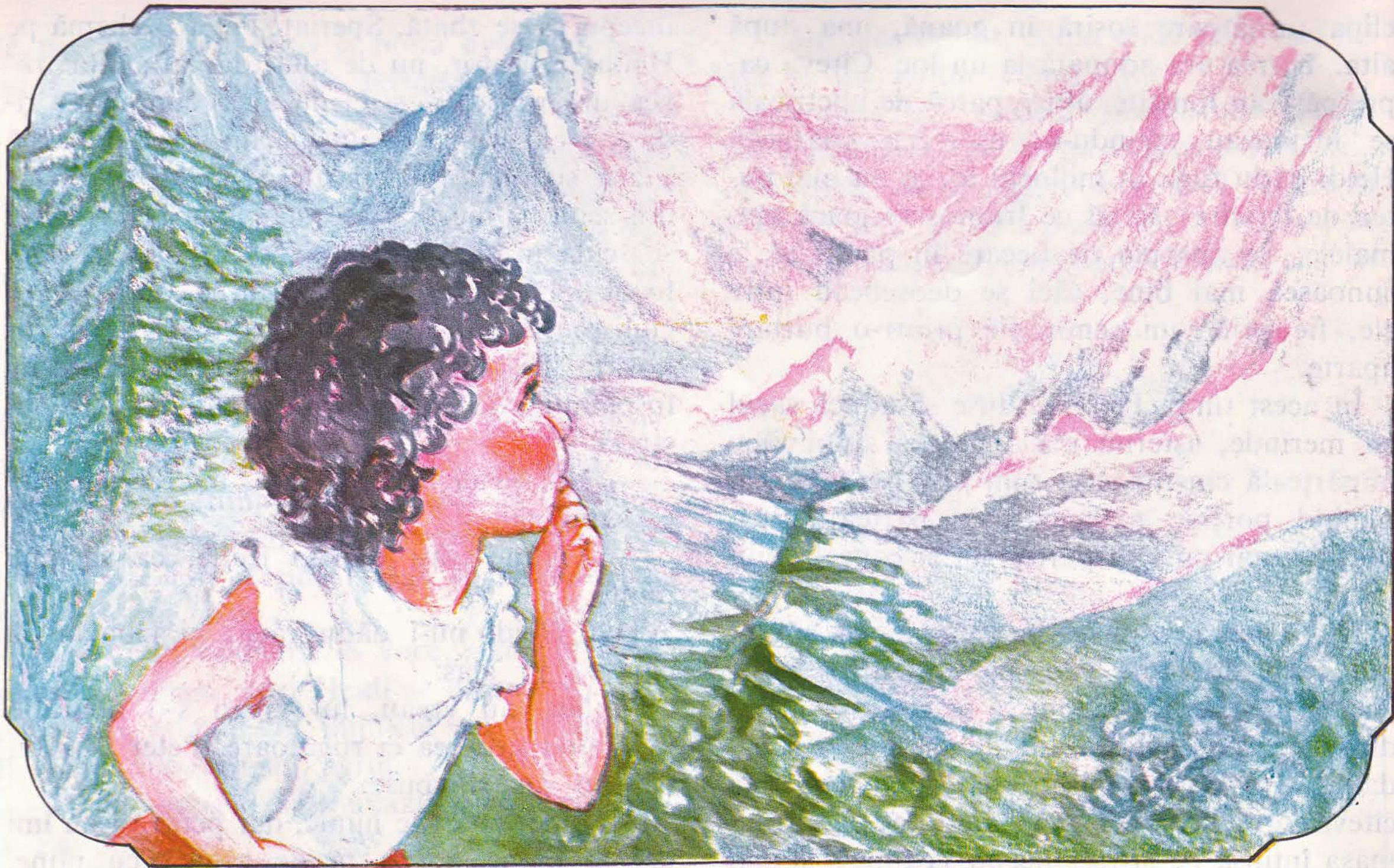
Deodată însă fetea sări în sus și începu să strige:

— Peter, Peter! Au luat foc munții! Uite, totul arde acolo sus! Ghețarul, cerul, stîncile, zăpada și brazii, toate sînt în flăcări și focul s-a întins pînă dincolo de stînci, unde stă vulturul cloncănitor.

— Așa se întîmplă aici în fiecare seară, spuse Peter foarte liniștit.

— Și ce-i asta? întrebă Heidi, învîrtindu-se în loc ca să privească uriașul foc ce o înconjură.

— Nimic, ce să fie, e ceva ce vine de la

sine, încercă să-i explice ciobănașul.

Heidi nu mai putea de fericire că îi fusese dat să vadă, într-o singură zi, atâtea lucruri noi și interesante, încît la întoarcere le rîn-

duia pe toate în mintea ei, fără să scoată o vorbă. Cînd, în sfîrșit, zări cabana, o rupse la fugă, îndreptîndu-se spre bunicul ei care ședea pe banca de sub brazii cei bătrîni.

Capitolul 4 LA BUNICA

Zilele treceau. Soarele răsărea la fel de strălucitor ca în fiecare zi, iar ciobănașul Peter venea mereu cu caprele lui s-o ia pe Heidi, și, ca de obicei, să meargă cu turma la pășune. Viața în aer liber avu darul s-o schimbe pe Heidi, dându-i o înfățișare de copil robust și sănătos; era veselă și fericită ca păsările de munte, ce trăiesc în arbori sau pe plaiurile verzi, iar obrajii i se rumeniseră în bătaia strălucitoare a soarelui de vară.

Dar iată, trecu și toamna și iarna bătea stăruitor la ușă. Vântul începu să prindă putere și sufla din ce în ce mai tare peste munți. Când era mai vijelios, bunicul o oprea pe Heidi acasă, spunându-i:

— Azi nu te duci nicăieri; rămâi cu mine! Dacă ai urca, vântul te-ar lua pe sus și te-ar azvîrli în prăpastie.

Peter se întristă la gândul zilelor pe care va trebui, de acum încolo, să le petreacă singur, printre crestele înalte.

După-amiază, în timp ce Heidi și bunicul stăteau de vorbă, auziră deodată un tropăit în pragul ușii. Cineva își scutura de zor zăpada bătătorită pe tălpile ghetelor. Apoi ușa se deschise și în casă intră Peter păstorul, cu hainele acoperite de zăpadă înghețată.

— Ei, generale, dacă ai intrat în luptă, ai

nevoie să mai prinzi nițică putere.

Și rostind aceste cuvinte, bunicul se îndreptă spre dulap, iar Heidi se grăbi să tragă scaunele mai aproape de masă. Acum aveau în casă mai multe scaune, căci bunicul fusese silit să mai facă și altele, nu de alta, dar Heidi se ținea veșnic scai după el și unde-l vedea lucrînd, acolo voia să se așeze și ea. Făcuse chiar și o băncuță, pe care o bătuse lipită de perete. Peter căscă ochii cît cepele de atîta mirare cînd zări bucata groasă de slănină pe o felie de pîine tot atît de groasă, pe care bătrînul i-o puse în față. Sărăcuțul nu se înfruptase în viața lui cu atîta slănină la o singură masă. După ce mîncară pe săturate și veselia luă sfîrșit, Peter îi mulțumi bunicului pentru masă și luîndu-și rămas bun de la amîndoi, dădu să plece, dar, cînd să treacă pragul, își mai aduse aminte de ceva și se întoarse:

— Mai vin eu pe aici, într-una din duminici, dar și tu, Heidi, ar trebui să vii o dată să vezi pe bunica; mereu mă întreabă de tine și ar vrea tare mult să te cunoască.

Heidi era tulburată și nu-și mai găsea liniștea la gândul că cineva dorește s-o vadă. Așa se face că a doua zi, cum se deșteptă din somn, îi spuse bunicului:

— Azi trebuie să mă duc la bunica. Mă așteaptă.

— Nu se poate, zăpada e prea mare, îi răspunse bătrînul, visător.

Heidi însă nu se lăsă și trei zile în șir repetă aceleași cuvinte.

A patra zi, zăpada din jurul casei se făcuse ca gheața și un soare vesel își strecura, prin fereastră, razele sale jucăușe. De data asta, Heidi îi spuse și mai stăruitor bunicului că trebuie să meargă neîntîrziat s-o vadă pe bunica; nu-i frumos, adăugă ea, s-o facă să aștepte atîta timp. În cele din urmă, bunicul se lăsă înduplecat și, luînd sacul de pe culcușul copilei, spuse:

— Bine, atunci să mergem.

Brazii erau îmbrăcați într-o haină de zăpadă înghețată și sclipeau orbitor, în bătaia soarelui.

— Bunicule, vino iute să vezi! Brazii noștri s-au acoperit de argint, strigă Heidi, sărind de bucurie pe zăpada întărită de ger.

Bunicul scoase din magazie o săniuță încăpătoare și, după ce se așeză, luă fetița în brațe și o înveli în sacul cel gros. În sfârșit, porniră. Săniuța aluneca la vale cu asemenea repeziciune, încât Heidi era încredințată că zboară la iuțeală ca păsările și, de atîta fericire, dădea din picioare și nu-și mai găsea as-tîmpărul. Bunicul opri săniuța chiar în dreptul casei lui Peter și, după ce o ajută pe Heidi

să coboare, îi spuse:

— Cum începe să se întunece, te întorci acasă, dar vezi, ai grijă, drumul e primejdios.

Apoi, răsucindu-se în loc, porni la deal, trăgînd sania după el.

Heidi împinse o ușă și se trezi într-o încăpăre scundă și întunecoasă, în mijlocul căreia se afla o vatră și o masă cu cîteva căni pe ea. Era bucătăria. În fundul bucătăriei se vedea o altă ușă. Heidi o deschise și pe asta, și astfel își dădu seama că nu intrase într-o casă de păstori, cu o singură odaie mare și cu un pod

de fîn deasupra, așa cum era cabana Unchiului din munți, ci într-o casă de oameni nevoiași. În a doua încăpere, Heidi o găsi pe mama lui Peter, cîrpind ceva în fața unei măsuțe, iar într-un colț al odăii zări o bătrînă gîrbovă, care lucra de zor la roata de tors. Heidi se apropie de ea și-i spuse:

— Bună ziua, bunico! Uite, am venit, m-ai așteptat mult?

Apoi apucă mîna întinsă de bătrîna care, după ce stătu un pic pe gînduri, începu:

— Tu ești fetița aceea care trăiește acolo sus, la bunicul? Și te cheamă Heidi, nu-i așa?... Dar cum se face că ai mîinile atît de calde? o întrebă ea, fericită c-o avea pe micuța Heidi în preajma ei.

Heidi îi povesti cum a coborît cu sania împreună cu bunicul ei și cu ce grijă a înfășurat-o el în sacul cel mare și gros, ca să nu-i fie frig...

— Hai, copila mea bună, vino aici să-ți spun ceva; eu, ce e drept, de văzut nu mai văd, dar de auzit aud încă foarte bine, și cuvintele frumoase rostite de tine mi-au înduioșat inima. Hai, vino și te așează lîngă mine și povestește-mi ce faci tu acolo sus, la bunicul tău.

Pe vremuri, l-am cunoscut foarte bine, dar de ani de zile nu mai știu nimic despre el, decît ce aud de la Peter.

În sfîrșit, Heidi se liniști și spuse:

— O să-l rog pe bunicul să-ți dea înapoi vederea și să-ți repare cabana ca să poți dormi în tihnă și să nu-ți mai fie frică nicio dată.

Bunica tăcea mulțumită, ascultînd-o pe Heidi cum îi povestește despre viața ei acolo sus, în munți, despre zilele lungi petrecute împreună cu Peter și despre toate minunățiile pe care avea prilejul să le vadă. Heidi îi mai povesti apoi ce a făcut bunicul în ceasurile îndelungate, cînd a stat ea tot timpul lîngă el; ba o ceșcuță, ba o lingură, ba o iesle pentru fi-nul caprelor, și tot așa mereu făcea cîte ceva. Și-i mai spuse bătrînei cîte mai aveau de făcut și bătrîna o asculta cu atenție și numai din cînd în cînd îi spunea Brigittei:

— Auzi, auzi ce spune mititica?

Povestirea copilei fu tulburată de intrarea lui Peter, care, văzînd-o pe Heidi, amuți de uimire.

— Cum, te-ai și întors de la școală?! strigă bunica mirată. De mult n-a mai trecut după-amiaza atît de repede. Ei, cum a fost la școală? Mai ai mult pînă ai să știi să citești? De cînd trag eu nădejde că într-o zi o să înveți carte și o să-mi citești imnurile acelea frumoase, din cartea mea de cîntece; s-a scurs atîta amar de vreme de cînd nu le-am mai auzit, încît aproape le-am și uitat... Păcat că înveți așa de greu alfabetul.

— Să aprind lumina, spuse deodată mama lui Peter, care tot mai ședea la masa ei și cîrpea la hainele lui Peter. Ca să vezi, s-a și întunecat... După-amiaza asta a trecut și pentru mine foarte repede...

La auzul acestor cuvinte, Heidi se ridică de pe scaun, îi întinse mîna bunicii și, după ce își luă rămas bun de la Brigitte și Peter, se îndreptă spre ușă. Bunica îi spuse lui Peter:

— Du-te cu ea de-o însoțește și vezi să nu cadă, și, mai cu seamă, ai grijă să nu-i fie frig. Ai cu tine măcar un șal? o mai întrebă bunica pe Heidi.

— Nu, nu am, răspunse ea pregătindu-se să plece, dar nu-ți fie teamă, bunico, n-o să-mi fie frig. Și spunînd astea, ieși pe ușă afară.

Bunica, îngrijorată că fetei o să i se facă frig pînă sus la cabana bunicului, își trase iute șalul de pe ea și o rugă pe Brigitte s-o ajungă din urmă și s-o înfășoare bine. Dar nici nu apucară copiii să înainteze cîteva pași pe poteca înghețată, cînd apăru bunicul, care o luă iute pe Heidi în brațe și, după ce o înveli cu sacul, îi spuse:

— Bravo, ești o fetiță cuminte, te-ai ținut de cuvînt!

Heidi țișnise atît de repede din odaia bunicii, încît Peter abia izbutise să o urmeze și, totuși, și el și Brigitte avură prilejul să vadă cu cîtă grijă o învelește bunicul într-un sac gros și călduros.

Liniștiți, intrară amîndoi în casă și-i spu-

seră bunicii de ce a fost întoarcerea lor atât de grabnică. Bunica se arată foarte încântată și repetă de câteva ori aceste cuvinte:

— Cinste lui, cinste lui că se poartă așa frumos cu copilul! Ce bine ar fi s-o mai aducă! Fetița asta are o inimă de aur. Și ce frumos știe ea să povestească! Acum am și eu de ce să mă bucur pe lumea asta

Brigitte era de aceeași părere cu mama ei, iar Peter dădea din cap, în semn de încuviințare, și murmura:

— Eu știam mai de mult că e așa.

În timp ce urcau, Heidi îi vorbea bunicului despre tot felul de lucruri, dar, înfocșolită cum era, vocea ei abia răzbătea pînă la urechile bătrînului.

— Stai puțin, fetițo, ai răbdare, îi spuse bunicul, la un moment dat; o să-mi povestești totul pe îndelete, de îndată ce ajungem acasă.

În timpul mesei, Heidi începu:

— Mîine trebuie să mergem iar la bunica, dar te rog să iei cu tine ciocanul și niște cuie, să-i bați oblonul și să-i mai dregi un pic cabana, căci, zău, toate scîrțîie și trosnesc acolo.

— Cine ți-a spus asta? întrebă bunicul.

— Cine să-mi spună? Nimeni. Am văzut eu, cu ochii mei. Nimic nu mai ține în casa aceea, iar furtuna face acolo atîta zgomot, că biata bunică se îngrozește la gîndul că o să le cadă casa în cap. Sărmana, e tare necăjită... Nu mai vede deloc și nu are pe nimeni să-i repare cabana, în afară de tine. Ce zici, bunicule, nu-i așa că ne ducem?

Rostise aceste cuvinte cu atîta căldură și atîta încredere, încît bătrînul o privi cu dragoste și spuse:

— Bine, bine, mîine coborîm împreună și dregem totul, ca să nu se mai sperie bunica de nimic.

Heidi sări în sus de bucurie și începu să țopăie voioasă, repetînd întruna vorbele bunicului:

— Mîine coborîm! Mîine coborîm! Mîine coborîm!...

Bunicul se ținu de cuvînt. A doua zi scoase iar sania din magazie și, întocmai ca înainte cu o zi, porniră la vale cu aceeași viteză amețitoare.

Cînd ajunseră în fața ușii, bunicul opri și-i spuse nepoatei, la fel ca în ajun:

— Cum se întunecă, te întorci.

Heidi nici nu apucă să intre bine în casă, cînd bunica strigă:

— A venit, a venit!...

Și cînd întinse mîinile spre Heidi, mai-mai să răstoarne roata de tors, de atîta bucurie. Copila se așeză cuminte lîngă ea și începu din nou să povestească, ba de una, ba de alta, și să-i pună tot felul de întrebări.

Deodată, casa începu să bubuie, zguduită de niște lovituri năpraznice. Însălmîntată, bunica izbucni:

— Vai de noi! Ne cade casa în cap. N-am spus eu? Ce ne facem?

Dar Heidi o prinse de mîini și o liniști, spunîndu-i:

— Nu te speria, bunico, nu te speria, e bunicul meu care îți repară oblonul.

— Ai auzit, Brigitte? Ai auzit? Să fie oare cu puțință? Parcă nu-mi vine a crede... Du-te. Brigitte, du-te și vezi dacă într-adevăr e el și roagă-l să vină la mine să-i mulțumesc pentru bunătatea lui.

Brigitte ieși afară și se aproprie de bunic, care tocmai bătea niște cuie mari în bîrnele casei.

— Bună seara, Unchiule! Bunica și cu mine am vrea să-ți mulțumim pentru fapta dumitale bună, căci, crede-mă, nu ne-a fost deloc ușor să găsim pe cineva să ne dreagă și nouă un pic cocioaba asta dărăpănată. Bunica ar fi tare bucuroasă să-ți mulțumească personal.

— Să lăsăm asta! răspunse ursuz bătrînul. Apoi, întunecîndu-se la față, adăugă: văd eu și singur ce-i de făcut...

Capitolul 5 DOI OASPEȚI

Iarna trecu pe nesimțite. Trecu și o primăvară, dulce, urmată de o vară frumoasă, și iată, a doua iarnă se apropia și ea de sfârșit. Heidi era mereu la fel de fericită ca păsările cerului.

Nu mai avea mult pînă să îplinească opt ani și învățase de la bunicul ei să facă o mulțime de treburi mărunte și folositoare. Printre altele, dădea singură de mîncare caprelor, care, ori de cîte ori îi auzeau glasul, behăiau de bucurie...

În timpul iernii, învățătorul din Dörfli i-a trimis bunicului vorbă prin Peter că fetița trebuia înscrisă la școală. Supărat, Unchiul din munți i-a răspuns învățătorului să vină singur dacă vrea să-i spună ceva și să-și ia gîndul că va da vreodată copilul la școală. Peter a dus răspunsul întocmai...

Fericită de reînvierea naturii, Heidi zburda voioasă în jurul bătrînilor copaci. Într-o bună zi, nu lipsi mult să pice pe jos de frică, văzînd în fața ei un om îmbrăcat în negru.

Acesta, dîndu-și seama de spaima copilului, îi spuse cu o voce blajină:

— Hai, nu-ți fie teamă, dă mîna încoace și spune-mi te rog, unde-i bunicul tău?

— Bunicul? E înăuntru, cioplește niște linguri de lemn, îi răspunse Heidi liniștită.

Domnul îmbrăcat în negru era bătrînul pastor din Dörfli, care-l cunoscuse bine pe bunicul, pe vremea cînd acesta mai locuia în sat. Pastorul pătrunse în singura odaie a cabanei și, oprindu-se în fața bunicului ce sta aplecat asupra mesei de lucru, îi spuse:

— Bună ziua, vecine.

Tulburat din munca lui, bunicul răspunse, privindu-l cu mirare:

— Bună ziua, domnule pastor. Ce vînt vă aduce pe la noi? Dacă vă face plăcere să stați pe un scaun de lemn, poftim, vi-l ofer pe al meu...

Pastorul luă loc, apoi începu:

— E mult de cînd nu ne-am mai văzut, vecine, și am să te rog să nu mi-o iei în nume de rău dacă te deranjez, dar am venit să stăm de vorbă despre o treabă foarte importantă; s-ar putea să știi care e rostul misiunii mele!...

Deodată, pastorul tăcu și se uită îndelung la Heidi care, din pragul ușii, îl privea plină de curiozitate.

— Heidi, du-te și vezi de capre, îi spuse bunicul pe un ton mai apăsător; dă-le sare și rămîi cu ele pînă vin eu să te iau.

Fetița plecă numaidecît.

— Copilul ar fi trebuit să meargă la școală încă de iarna trecută. Învățătorul ți-a trimis vorbă în două rînduri, dar dumneata n-ai vrut să dai urmare cererii lui. Ce ai de gînd să faci cu fetița asta?

— Am de gînd să n-o trimit la școală, spuse bătrînul.

Uluit de acest răspuns, pastorul se uită îndelung la bunic, care, la rîndul lui, îl privea cu brațele încrucișate la piept.

— Și-atunci, ce vrei să faci cu ea? întrebă din nou pastorul, după un timp de tăcere.

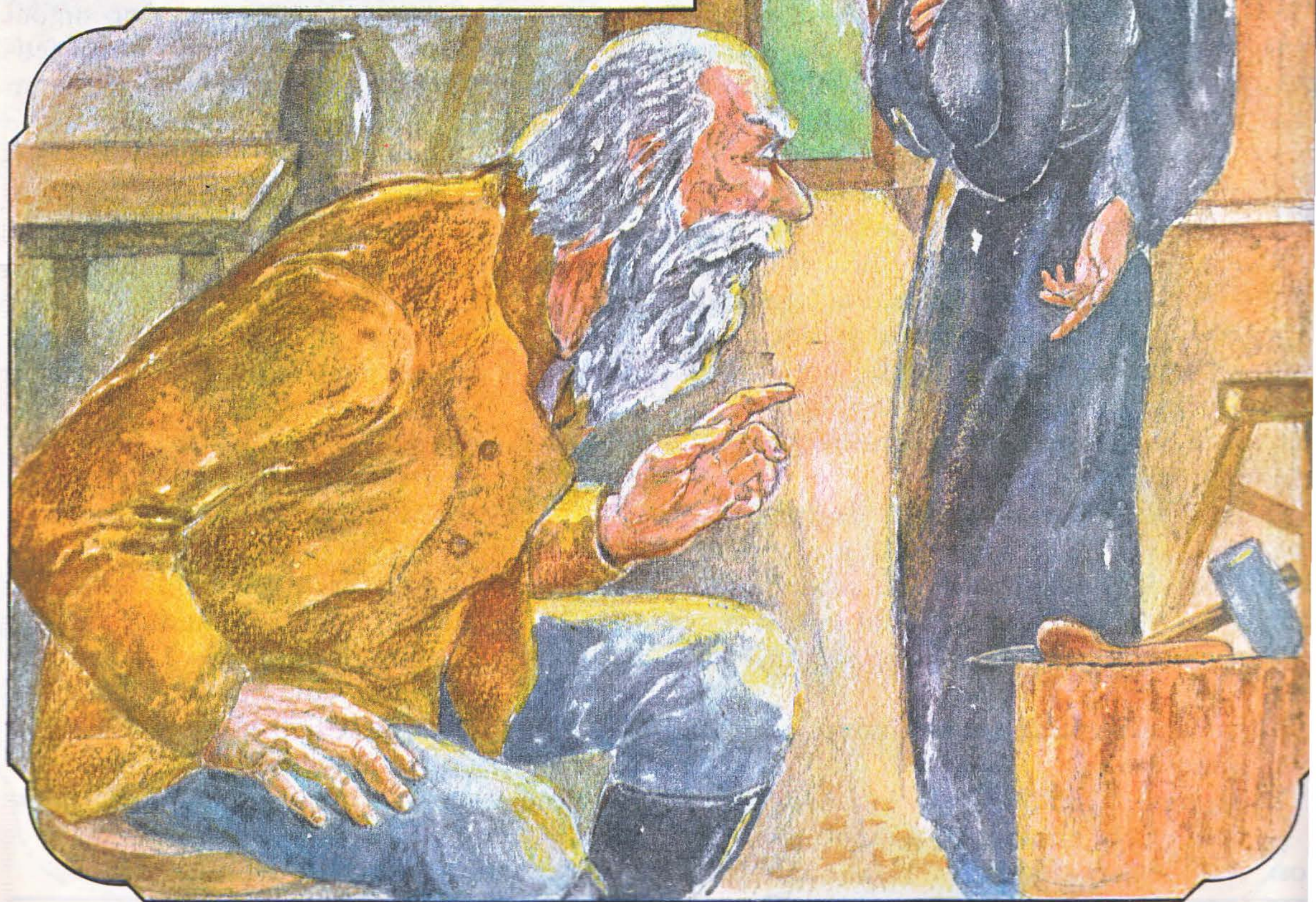
— Ce să fac? Nimic. Crește la un loc cu caprele, îi merge bine și e fericită lîngă aceste

animale care, cel puțin, n-o învață nimic rău.

— Dar bine, copilul nu e nici capră, nici pasăre, ci o ființă omenească!... Dacă e adevărat că nu învață nimic rău de la aceste animale, e tot atât de adevărat că nu învață nimic altceva de la ele. Ar trebui totuși să se instruiască și a ajuns la vîrsta cînd orice copil e dator să meargă la școală. Am ținut să-ți spun din vreme acest lucru, ca să ai un răgaz de gîndire în timpul verii.

— Orice-ar fi, eu la școală n-o trimit, asta să știți, spuse bunicul, fără înduplecare.

— Îți închipui oare că nu există nici un mijloc de constrîngere, dacă stăruie în această hotărîre? De ce atîta îndărătnicie, tocmai din partea dumitale, care ai colindat lumea și ai avut atîtea de învățat? Te credeam mai înțelept, Unchiule.

— Ați vrea, poate, se răsti bunicul tremurînd de mînie, ați vrea poate s-o trimit toată iarna, prin zăpadă, prin frig sau viscol, pe această copilă atît de gingașă, să bată zilnic drumul, preț de două ore, pînă în vale?! Ați uitat-o pe Adelheid, mama ei? Ați uitat cît era de nervoasă și cum umbla noaptea ca o somnambulă? Nu credeți oare că un asemenea efort ar putea s-o nenorocească? Să vină și să stea de vorbă cu mine cine-o pofti. Toate drepturile sînt de partea mea și-om vedea noi dacă mă poate sili cineva s-o dau la școală.

— Ai dreptate întru totul, spuse pastorul, pe un ton prietenos. Văd că iubești foarte mult acest copil. Dar tocmai în numele acestei iubiri ar trebui să faci ceea ce trebuia, de fapt, să faci mai de mult. Coboară în sat și trăiește din nou printre oameni. Ce viață mai e și asta, în pustietatea munților, departe de lume? Nu înțeleg cum de nu te răpune gerul și cum de îndură copilul iernile astea grele.

— Copilul are sîngele tînăr și o pătură bună să se învelească, răspunse Unchiul cu bunăvoință, iar lemne, slavă Domnului, avem întotdeauna din belșug. Puteți, dealtfel, să vă convingeți, dacă doriți. Magazia e veșnic plină și în cabana mea focul arde toată iarna, fără întrerupere...

Ridicîndu-se în picioare, pastorul îi întinse mîna Unchiului din munți și mai adăugă: Mă bizui pe înțelepciunea dumitale și sînt sigur că la iarnă te vei întoarce printre noi și vom fi iar prieteni, așa cum am fost odinioară.

Bunicul îi strînse mîna cu putere și-i răspunse cu tărie în glas:

— Aveți o părere prea bună despre mine, domnule pastor, și vă mulțumesc pentru asta, dar să nu vă așteptați că-mi voi schimba hotărîrea: nu, nu, copilul nu-l trimit la școală și nici eu n-am de gînd să mă duc să trăiesc în sat.

Apoi, bunicul rămase multă vreme tăcut și îngîndurat.

După-masă, cînd Heidi îl întrebă:

— Mergem la bunica? el răspunse morocănos:

— Azi, nu...

Iar a doua zi:

— Să vedem.

Nu apucară să strîngă bine masa, cînd un alt oaspete apăru în pragul ușii: mătușa Dete, purtînd o pălărie foarte frumoasă, cu pene colorate, și o rochie lungă, care mătura totul în urma ei.

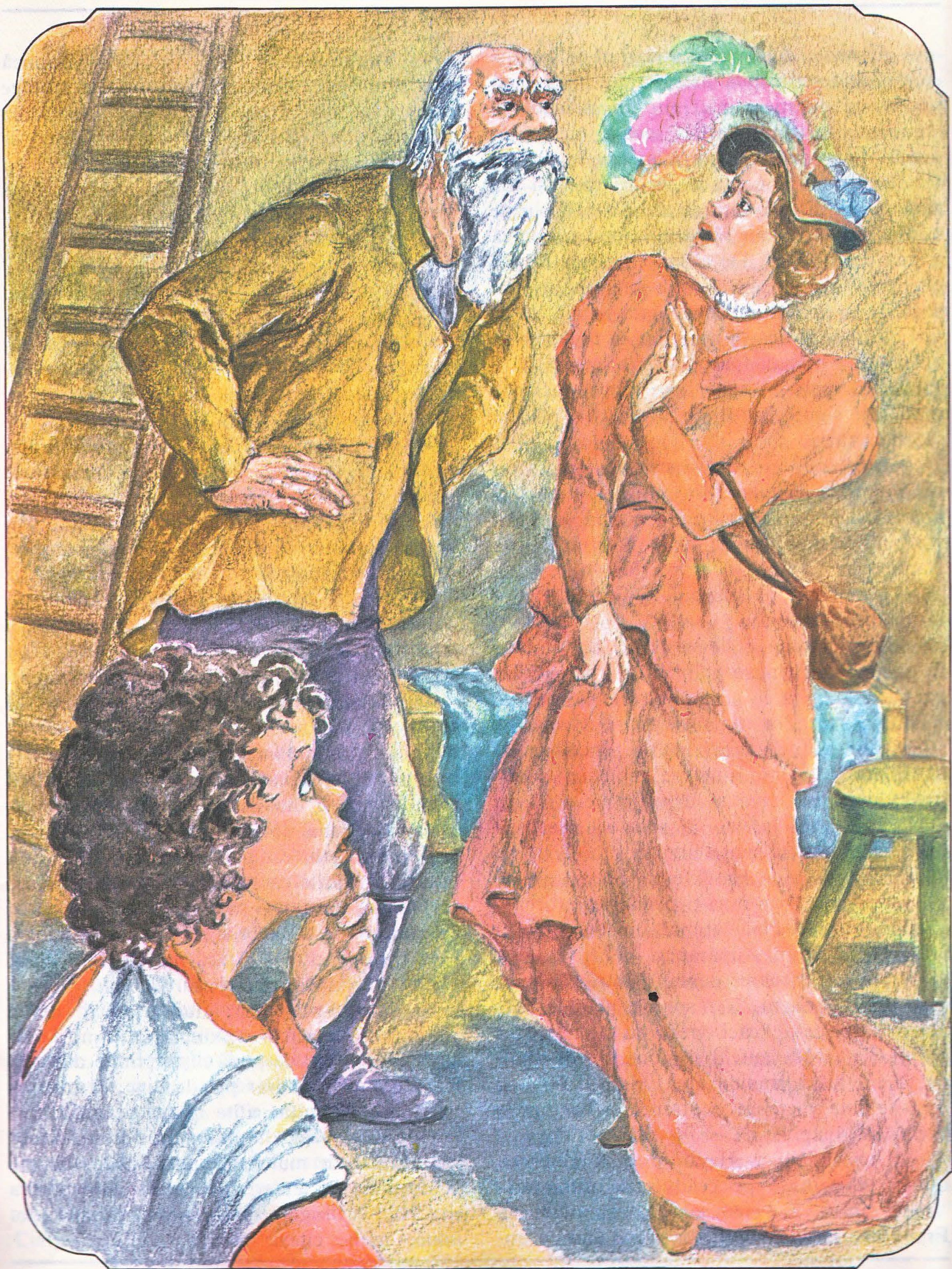
Bătrînul o privea fără să scoată o vorbă, dar iată că mătușa Dete îi aduse o veste bună. Mai întîi, se bucură nespus că Heidi arăta atît de bine — mai, mai să n-o recunoască — mărturisind în felul acesta grija cu care o crescuse bunicul. Apoi ținu să-i spună că s-a gîndit mereu, în acești ani de cînd nu se mai văzuseră, că nu e drept să lase veșnic în seama lui povara unui copil atît de mic, și într-o zi i-a venit ideea s-o ducă în altă parte și uite, chiar azi, s-a ivit o ocazie nemaipomenită. În casa cea mai frumoasă din Frankfurt, trăia o familie de oameni foarte bogați. Aveau o fetiță bolnavă, paralizată, sărmana, care își petrecea tot timpul într-un scaun cu roțile. Nimic nu-i lipsea fetei, avea tot ce-și dorea și învăța acasă, cu un preceptor; dar sărăcuța, se plictisea de moarte și părinții îi căutau o prietenă, care să nu se mene cu nici un alt copil. Mătușa Dete le-a descris-o pe nepoata ei, le-a arătat ce fire are și dumnealor o așteaptă pe Heidi să vină neîntîrziat, la Frankfurt. Nepoata ar avea în fața ei un viitor, căci fetița era foarte bolnavă și părinții ei n-ar putea trăi fără un copil în preajma lor.

— Ai isprăvit? i-o tăie scurt bunicul, care pînă atunci o ascultase fără să sufle o vorbă.

— Vai, izbucni Dete, te porți cu mine de parcă aș fi o străină care îți îndrugă nu știu ce bazaconii. Zău dacă te mai înțeleg. Nu cred să se găsească în toată valea Prattigan vreunul care să nu-i mulțumească Domnului pentru o asemenea veste...

— Din partea mea, poți să duci vestea asta unde poțtești; nu te împiedic! Eu, însă, nici nu vreau s-o aud, o întrerupse morocănos bunicul.

Dete sări în sus, bosumflată:

— Ei bine, dacă-i așa, atunci să-ți spun și eu ce gîndesc: copila asta împlinește îndată opt ani și nu știe nimic; nu vrei să învețe și de aceea n-o trimiți nici la școală, nici la biserică. Toate astea le-am aflat jos, în Dörfli. Heidi e singurul copil al surorii mele și mă simt răspunzătoare față de ea. Acum îi surîde norocul și nu vreau să lăsăm acest noroc să treacă pe lângă ea. De altfel, continuă ea din ce în ce mai supărată, mie prea puțin îmi pasă de ce spui dumneata, toată lumea e alături de mine. Dacă ții neapărat ca povestea să ajungă la tribunal, foarte bine; află însă, Unchiule, că mai sînt niște povești mai vechi de care, sînt sigură, nu-ți va face nici o plăcere să mai auzi...

— Bine, ia-o cu tine și stric-o! Dar să nu vă mai văd niciodată în ochii mei, pe nici una! Asta mi-ar mai lipsi, s-o aud și pe ea vorbind ca tine! strigă mînios bătrînul și ieși afară, trîntind ușa în urma lui.

— L-ai făcut pe bunicul să fie rău, spuse Heidi necăjită.

— Nu-i nimic, se liniștește el; hai, îmbracă-te și să mergem, o grăbi Dete; unde-ți sînt hainele?

— Nu merg cu tine, răspunse Heidi.

— Cum poți să fii atît de proastă și de încăpățînată?! Nu l-ai auzit pe bunicul tău strîgînd că nu mai vrea să te vadă niciodată în ochii lui? N-ai înțeles că vrea să pleci cu mine? Hai, nu te mai burzului așa! Nici nu știi ce frumos e la Frankfurt... Și apoi, dacă n-o să-ți placă și n-o să-ți placă, te întorci și gata povestea. Pînă atunci, numai bine îi trece și bunicului supărarea.

— Mă pot întoarce deseară? întrebă Heidi.

— Cînd vrei tu, îi răspunse mătușa, dar acum grăbește-te, căci vreau să ajungem în seara asta la Mayenfeld și mîine, dis-de-dimineață, să luăm trenul spre Frankfurt. Ai să vezi ce iute mergem cu trenul și ce repede poți veni înapoi...

— Unde te duci, Heidi? întrebă Peter cu uimire, zărindu-le pe cele două drumețe.

— Trebuie să plec cu mătușa Dete la Frankfurt, dar mai întîi vreau s-o văd pe bu-

nica. Mă așteaptă.

— Nu, nu, strigă Dete speriată și o apucă mai tare de mînă, ca să nu se poată smulge din strînsoarea ei; nu de alta, dar se temea ca nu cumva, văzînd-o pe bătrînă, Heidi să se răzgîndească și să nu mai vrea să plece cu ea la Frankfurt.

Peter dădu buzna în odaie și trînti mănunchiul de nuiele cu atîta putere, de se zgudui toată casa. Bunica se sperie îngrozitor și se ridică în picioare.

— Ce s-a întîmplat? întrebă mama lui Peter, cu calmul ei obișnuit. De ce ești așa supărat?

— Ne-au luat-o pe Heidi, bolborosi el, gata să plîngă.

— Cum, cine? întrebă bunica, îngrijorată.

A înțeles numaidecît. Brigitte tocmai îi povestise că mai devreme o văzuse pe Dete trecînd spre cabana Unchiului din munți. În grabă și tremurînd din tot corpul, deschise fereastra și strigă:

— Dete! Nu ne fura fetița!

Dete bănuia de unde veneau aceste chemări și, strîngînd ca într-un clește mîna copilei, o trase după ea, alergînd la vale din răputeri.

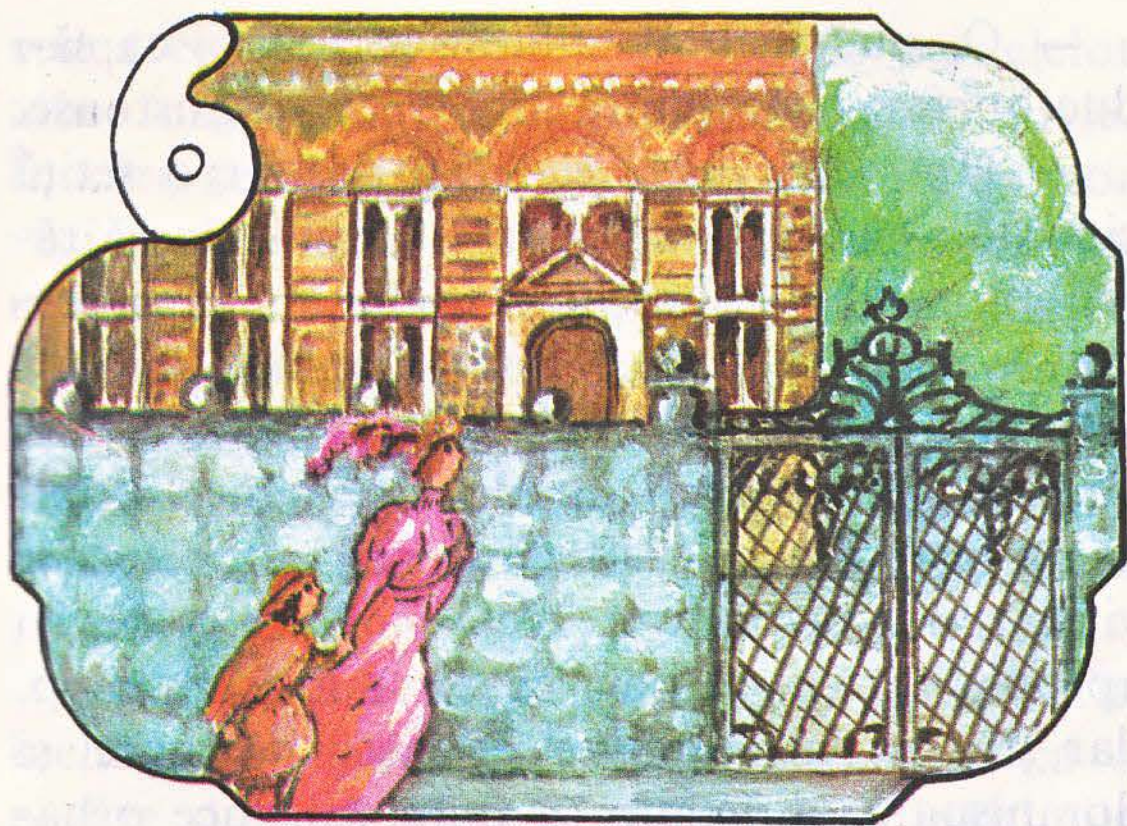
— Mă strigă bunica, trebuie neapărat s-o văd! țipa Heidi.

Mătușa însă se împotrivi, spunîndu-i că trebuie să se grăbească dacă vor să nu piardă trenul. În cele din urmă, Dete o liniști, vorbindu-i întruna despre lucrurile frumoase pe care avea să le vadă la Frankfurt și dîndu-i toate asigurările că se poate întoarce oricînd, la bunica, dacă n-o să-i placă; în felul ăsta, cel puțin o să aibă prilejul să-i aducă bunicii ceva frumos, care să-i facă plăcere. Convinsă, Heidi începu să țină pasul cu ea.

— Și ce i-aș putea aduce bunicii, de la Frankfurt? întrebă ea, după un timp.

— Știu și eu, de pildă niște pîinițe din acelea albe, cred că i-ar prinde bine, să nu mai mănînce, sărăcuța, atîta pîine neagră...

— Da, da, ai dreptate, încuviință Heidi, am văzut-o de multe ori cum îi dădea bucata ei de pîine lui Peter, fiindcă era tare pentru ea. Hai să fugim mai repede, ca să-i pot aduce mîine cîteva pîinițe.

Capitolul 6

UN NOU CAPITOL ȘI ALTE ÎNTÂMPĂRI

Așa cum îi povestise mătușa Dete Unchiului din munți, micuța Clara își petrecea toată ziua într-un scaun cu roțile, plimbându-se de colo pînă colo, în frumoasa casă a domnului Sesemann, tatăl ei. În dimineața asta, se afla într-o odaie spațioasă, lângă sufragerie. Odaia era mobilată cu tot felul de lucruri atrăgătoare, ce-i dădeau o înfățișare plăcută, și se vedea limpede că acesta era locul preferat al celor din casă. Datorită unei biblioteci mari cu geamuri, i se mai spunea și sală de studii. În fiecare zi, micuța Clara primea aici vizita unui preceptor care o instruia, pe măsura vârstei și a puterii ei de înțelegere. Clara era trasă la față și ochii ei albaștri se uitau cu nerăbdare la ceasul din perete.

— E prea devreme? o întrebă ea pe domnișoara Rottenmeier, care stătea așezată la o masă de lucru și tricota. Îmbrăcămintea domnișoarei părea ciudată; purta o rochie cu un guler mare de tot și o pălărie în formă de clopot. După moartea soției sale, domnul Sesemann, care obișnuia să călătorească foarte mult, îi încredințase domnișoarei Rottenmeier conducerea casei, cu condiția să nu facă nimic ce ar putea să nu fie pe placul fiicei sale Clara.

În clipa în care micuța Clara o întreba pentru a doua oară dacă e prea devreme, Dete, ținînd-o de mîna pe Heidi, se afla la poartă și-l întreba pe vizitiul Johann dacă poate s-o vadă pe domnișoara Rottenmeier.

— Asta nu e treaba mea, îi răspunse vizitiul; sunați-l pe Sebastian și-o să vă spună el.

Dete sună și peste puțin timp veni Sebastian, îmbrăcat într-o livrea cu nasturi mari și rotunzi, aproape cît ochii lui.

— Aș vrea să întreb, repetă Dete, dacă o pot vedea pe domnișoara Rottenmeier.

Sebastian îi dădu același răspuns:

— Asta nu-i treaba mea, apăsați pe celălalt buton și sunați-o pe Tinette.

Dete sună pentru a doua oară.

Tinette coborî cu o bonețică albă în cap și, de la mijlocul scării, întrebă ce dorește. Dete puse a treia oară aceeași întrebare. Tinette se făcu nevăzută, dar într-o clipită fu înapoi și-i spuse cu un aer de ușoară batjocură:

— Sînteți așteptate...

Apoi, Dete și Heidi o urmară pînă în dreptul sălii de studii, unde se opriră respectuoase în pragul ușii. Dete o mai ținea și acum de mîna pe Heidi, de teamă ca nu cumva să facă vreo prostie, văzînd o casă atît de deosebită de cabanele cu care era ea obișnuită.

Domnișoara Rottenmeier se ridică încet de pe scaun și, apropiindu-se de ele, o cercetă pe viitoarea prietenă a Clarei. Heidi își pusese rochița roșie și pălărioara de pai. La prima vedere, domnișoara Rottenmeier nu părea a fi mulțumită.

— Cum te cheamă? o întrebă pe Heidi, care, la rîndul ei, se uita cu atenție la pălăria ciudată a domnișoarei Rottenmeier.

— Heidi, răspunse ea, cu o voce limpede și sonoră.

— Cum ai spus? întrebă domnișoara Rottenmeier uluită. Asta nu e nume. Cum ai fost botezată?

— Nu știu... spuse Heidi cu seninătate.

— Ce răspuns! izbucni indignată domnișoara, clătinînd din cap. Ascultă, Dete, nepoata dumitale e zăpăcită sau prost crescută?

— Eu am numai opt ani, interveni Heidi,

în ciuda faptului că mătușa ei o zgâlțîi din nou și ea, sărăcuța, nu înțelegea de ce.

— Cum adică, opt ani?!? izbucni mînioasă domnișoara Rottenmeier. Cu patru ani mai puțin decît Clara?!? Ce-ai învățat pînă acum? Și la ce școală?

— La nici una, răspunse Heidi cu seninătate.

— Cum?! Vrei poate să spui că nu știi să citești?!

— Nu, și nici Peter nu știe.

— Vai de noi, ce ne facem?! Poftim, nu știe să citească! Și ce știi?

— Nimic, spuse Heidi adevărul adevărat.

— Dete, începu din nou domnișoara Rottenmeier, după un scurt timp de tăcere, fetița asta nu e cum ne-am înțeles! De ce mi-ai adus-o?

Dete însă nu se pierdu cu firea:

— Dimpotrivă, domnișoară, spuse ea; eu cred că este întocmai așa cum ați cerut-o. Ați stăruit foarte mult să nu semene cu nici o altă fetiță. De aceea m-am gîndit la ea, fiindcă, știți, la noi, pe măsură ce cresc, copiii încep să semene repede între ei. Acum, însă, vă rog să mă iertați, trebuie să mă duc la stăpînii mei. Dacă dumnealor o să-mi dea voie, mai dau eu pe aici, să văd cum merg lucrurile.

Apoi, făcînd o plecăciune, Dete părăsi încăperea și porni grăbită să coboare scările. Domnișoara Rottenmeier se ridică iute de pe scaun, căci, dacă fetița urma să rămînă, trebuia să pună la punct o mulțime de lucruri cu mătușa ei.

Heidi stătu un timp singură, în pragul ușii, apoi se îndreptă spre fotoliul Clarei, care îi făcuse semn să se apropie.

— Cum ți-ar plăcea să-ți spun, Heidi sau Adelheid? o întrebă micuța infirmă.

— Pe mine mă cheamă Heidi.

— Foarte bine, așa o să-ți spun, deși n-am mai auzit niciodată numele ăsta pînă acum. Și nici o fetiță ca tine n-am mai văzut. Părul a fost întotdeauna așa scurt și cîrlionțat?

— Cred că da, răspunse Heidi.

— Îți pare bine că ai venit la Frankfurt?

— O, nu, dealtfel mîine plec înapoi ca să-i duc bunicii niște pîinițe proaspete și gustoase.

— Hm, cum văd, ești într-adevăr o fetiță ciudată. Ai mei te-au chemat anume ca să rămîi cu mine și să învățăm împreună. La început, o să ți se pară foarte caraghios, fiindcă nu știi să citești și totul va fi nou pentru tine. Uneori, lecțiile sînt atît de lungi, încît dimineața pare fără de sfîrșit și preceptorul care vine zilnic de la ora zece pînă la prînz își apropie cartea de ochi ca și cum ar fi miop, dar știu că la adăpostul ei cască pe rupte, și domnișoara, din timp în timp, își duce o batistă mare la ochi, ca și cum ar înduioșa-o ce citim, dar și ea se ascunde ca să caște. Dar dacă, din nenorocire, casc și eu, ia imediat o sticlă cu untură de pește, zicînd că slăbesc. E așa de groaznic la gust, că prefer să-mi înghit căscatul.

Cînd auzi Heidi că e vorba să învețe să citească, clătină trist din cap. Clara îi spuse:

— Fără discuție Heidi, trebuie să știi să citești, ca toată lumea, preceptorul e tare bun, ai să vezi, explică totul foarte bine. Dar nu-i nimic dacă nu-l înțelegi, cel mai bine e să ai răbdare și, mai ales, să nu-i pui întrebări; să taci și cu cît îți va da mai puține explicații, cu atît mai multe vei înțelege; și, după ce ai învățat lecția, începi să te descurci foarte bine, îți dai seama ce a vrut să-ți spună...

A doua zi, cînd deschise ochii, Heidi nu fu în stare, multă vreme, să se dezmeticească. Își frecă pleoapele, se mai uită o dată și încă o dată în jurul ei, dar de văzut vedea mereu aceleași lucruri. În sfîrșit, se dumiri: dormise într-un pat mare, cu așternut alb, într-o cameră înaltă și spațioasă. Lumina pătrundea acolo prin niște ferestre mari, cu perdele frumoase, tot albe. În fața ei, lîngă perete, se afla un divan de toată splendoarea, iar ghiwece cu flori, de o rară frumusețe, înveseleau încăperea.

Își aminti că se află la Frankfurt și ziua de ieri îi veni din nou în minte, pînă la sfaturile și explicațiile domnișoarei Rottenmeier.

Sări iute din pat, se îmbracă și începu să alerge de la o fereastră la alta, în dorința de a

vedea cerul și pământul. În spatele perdelelor albe, însă, se simțea ca o pasăre într-o colivie. Încotro se uita, nu zărea decât zidurile caselor vecine. De fapt, era încă foarte devreme. La munte se învățase, ce-i drept, să se scoale cu noaptea în cap și să iasă repede în pragul ușii, de unde privea culoara cerului și se uita să vadă dacă soarele poleia cu razele sale crestele stîncoase și dacă floricelele au deschis și ele ochii.

Acum, Heidi avea simțămîntul că se află închisă într-o colivie frumoasă de aur, ca o pasăre dornică să-și ia zborul spre înălțimile albastre. După ce se încredință că toată strădania ei de a vedea împrejurimile era zadarnică, începu să chibzuiască cum ar putea ieși afară ca să meargă să vadă cîmpia. Dar, dacă își aduce bine aminte, ieri, înainte de a intra în această casă frumoasă, nu călcase decât pe pietre... Deodată, se deschise ușa și Tinette își vîrî capul înăuntru, spunînd scurt:

— Micul dejun e gata!... Și dispăru.

Heidi nu înțelese că era invitată la gustarea de dimineață ci, dimpotrivă, zărind chipul răutăcios și batjocoritor al cameristei, își închipui că aceasta voise să-i spună să nu se apropie de ea. Trase deci un scaun de lîngă masă și se așeză, așteptînd cu răbdare să vadă ce avea să se mai întîmple. La scurt timp după aceea, intră în odaie, ca o vijelie, domnișoara Rottenmeier.

— Ce-i asta, Adelheid, se răsti ea, nu știi ce-i micul dejun? Hai, repede!...

Heidi o urmă numaidecît în sufragerie, unde Clara aștepta de cîteva minute, dar o salută bucuroasă. Era sigură că avea să asiste, ca și ieri, la o mulțime de scene vesele. Dar Heidi își mîncă foarte cuminte tartina, bău ceaiul și masa luă sfîrșit în liniște. Apoi Sebastian o duse pe Clara în sala de studii și domnișoara Rottenmeier o rugă pe Heidi să stea cu bolnava pînă avea să sosească domnul preceptor. De îndată ce rămaseră singure, Heidi o întrebă pe colega ei cum ar putea face să se uite un pic afară.

— Foarte simplu, răspunse ea, deschizi fereastra și te uiți.

Heidi încercă din răspuneri să deschidă fereastra, dar nu izbuti.

— Lasă, lasă, nu te mai obosi, îi spuse Clara zîbindu-i prietenos; văd că nu poți și nici eu nu pot să te ajut, dar cum îl găsești pe Sebastian, roagă-l pe el și ai să vezi că ți-o deschide cu plăcere.

Heidi era fericită să afle că ferestrele puteau fi deschise: în felul ăsta, cel puțin, avea prilejul să privească și ea, din cînd în cînd, împrejurimile...

Într-o zi Clara îi ceru lui Heidi să-i povestească despre felul cum trăia la ea acasă. Heidi îi povesti tot ce știa despre munții înalți, despre bunicul ei, despre bunică, despre Peter și despre pășuni și capre... Între timp, sosi și preceptorul, dar domnișoara Rottenmeier nu-l conduse, ca de obicei, direct în sala de studii, ci îl invită mai întîi în sufragerie, ca să-i poată vorbi în liniște despre noua venită. Îi arătă, înainte de toate, în ce încurcătură se afla: nu de mult, i-a scris domnului Sesemann, care mai tot timpul și-l petrecea la Paris, că, de cîteva luni micuța Clara își dorea o colegă de învățătură și — totodată — o camaradă în timpul liber. Chiar ea, domnișoara Rottenmeier, ținuse să menționeze, în amintita scrisoare, că o asemenea prietenă i-ar prinde bine Clarei, din toate punctele de vedere. Domnul Sesemann i-a răspuns că nu are nimic împotrivă, cu condiția ca viitoarea prietenă să fie de vîrsta fiicei lui, căci pentru nimic în lume nu ar îngădui ca un copil mic să fie chinuit în casa lui. Domnișoara Rottenmeier consideră observația de prisos (cui i-ar da prin minte să chinuie un copil în această casă?). Și continuă indignată, spunînd cum a fost înșelată, cu o fetiță adusă de cineva și, în încheiere, îi povesti preceptorului despre totala lipsă de educație a noii venite, făcîndu-l să înțeleagă că va fi nevoie s-o învețe nu numai alfabetul, ci și cele mai elementare reguli ale bunei cuviințe. Singura salvare din această situație nefericită ar fi, după părerea ei, ca domnul preceptor să declare cu hotărîre că doi copii cu firi atît de

diferite nu pot învăța împreună. Asta ar fi de ajuns pentru ca domnul Sesemann să trimită copilul înapoi, de unde venise. Acum ea nu mai putea face nimic fără încuviințarea domnului Sesemann, care știe de venirea fetei.

Domnul preceptor era un om foarte chibzuit și niciodată nu se grăbea să judece lucrurile, înainte de a ști exact despre ce este vorba. O liniști pe domnișoara Rottenmeier, arătându-i că dacă una din fete e mai avansată la învățătură, asta nu înseamnă că o metodă bună de predare n-ar putea să o aducă, foarte curînd, și pe cealaltă la același nivel.

Văzînd că preceptorul nu-i împărtășește părerea, ba, mai mult, era dornic să predea din nou alfabetul, domnișoara îl pofti numaidecît în sala de studii. Ea, însă, nu rămase, ci se retrase repede în camera ei, nu de alta, dar îi era silă să mai asculte pentru a nu știu cîta oară bolborosirea alfabetului. Umbla de colo pînă colo prin odaie, frămîntată de un singur gînd: cum să se poarte servitorii cu Adelheid. Domnul Sesemann i-a scris foarte clar că fetea va trebui să fie socotită de-a casei și toată lumea să se poarte frumos cu ea. Deodată, un zgomot cumplit, provocat de căderea unor obiecte în sala de studii, urmat de o voce deznădăjduită care-l chema în ajutor pe Sebastian, o smulse din meditația ei adîncă. Se repezi imediat într-acolo, și ce să vadă? Toate cărțile și rechizitele școlare erau pe jos, o călimară zăcea răsturnată și cerneala se prelingea pe podea și pe covor. Heidi ia-o de unde nu-i.

— Ei, bravo, nimic de zis, frumoasă treabă! strigă ea cu răutate. Covorul, cărțile, coșulețul de lucru, toate înecate în cerneală. Asemenea debandadă nu mi-a fost dat să văd. A cui e isprava? Fără îndoială, a neisprăvitei, nu-i așa?

Preceptorul stătea în picioare și se uita năuc, speriat de pagubele pricinuite...

*

Sebastian, la rugămintea lui Heidi, deschise cea mai mare fereastră; Heidi alergă într-acolo; dar era prea mică și nu ajungea decît pînă la pervaz.

— A! Micuța domnișoară vrea să privească afară, spuse Sebastian, și, luînd-o repede în brațe, o urcă pe un scaun.

Heidi se întoarse repede spre el, dezamăgită:

— Nu se vede nimic, decît o stradă pietruită și niște case. De la altă fereastră vedem altceva?

— Nu, răspunse Sebastian, vederea e aceeași, peste tot.

— Și de unde s-ar putea vedea pînă departe, în vale?

— Pentru asta ar trebui să vă urcați în turla unei biserici înalte, uitați-vă, cum e cea de colo, cu o bilă de aur în vîrfurile săgeții; de acolo se deschide o priveliște frumoasă a întregului oraș și puteți vedea și împrejurimile.

Heidi coborî iute scara și, deschizînd poarta clădirii, se trezi direct în stradă. De la fereastră, i se păruse că turla e chiar în fața ei, și n-avea decît să treacă strada ca să ajungă la ea. Dar nu era așa. Rătăci un timp pe străzile Frankfurtului și tot nu văzu nimic. Încredințată că trecătorii, ce păreau foarte grăbiți, n-aveau timp să-i răspundă, se apropie deodată de un băiețandru ce stătea într-un colț, ținînd în brațe un animal ciudat și o flașnetă mică în spinare.

— Unde e turla aceea înaltă și ascuțită? îl întrebă ea.

— Ce turlă? Habar n-am...

— Nu știi nici o biserică cu o săgeată în vîrf?

— Cum să nu, știu...

— Atunci, hai și mi-o arată...

— De arătat ți-o arăt eu, dar mai întîi trebuie să-mi spui ce-mi dai în schimb.

Heidi se scotoci prin buzunare și scoase o poză pe care erau pictați niște trandafiri roșii. Ținea mult la această poză, căci o căpătase în dar de la Clara; totuși, i-o oferî.

Băiețandrul se uită la poză și clătină din cap, în semn de nemulțumire.

— Dar ce vrei? îl întrebă Heidi, luînd înapoi poza.

— Bani, răspunse băiatul.

— Bani n-am. Și cît ai vrea?

— Păi, douăzeci de centime.

— Bine, hai!

Porniră împreună pe o stradă lungă ce parcă nu se mai sfârșea. La un moment dat, Heidi îl întrebă pe băiat ce duce în spate, și astfel află că povara lui era o flașnetă, care, atunci când învîrtești manivela, cîntă un cîntec frumos.

În sfîrșit, ajunseră în fața unei biserici cu turla înaltă.

— Cum să intru, dacă ușile sînt închise? întrebă Heidi.

— Habar n-am.

Deodată, Heidi zări o sonerie și trase de cordon.

— Tu mă aștepți aici, pînă mă întorc, ca să-mi arăți drumul înapoi. Altfel mă pierd.

— Și cît îmi dai ca să te duc și acasă?

— Cît mai vrei?

— Încă douăzeci de centime.

În clipa aceea, se auzi un scîrțîit de cheie în broască, apoi ușa se deschise și în prag se ivi un bătrîn. Mai întîi se uită mirat în jurul lui, apoi se îndreptă amenințător spre cei doi copii.

— De ce ați sunat? se răsti el mînios. Nu știți să citiți? Ce scrie aici, desupra soneriei? „Pentru cei ce doresc să viziteze turla“.

Fără să spună o vorbă, băiețandru arătă cu degetul spre Heidi. Aceasta se apropie de paznic și-i spuse foarte cuviincios:

— Știți, de fapt, eu asta voiam, să mă urc în turlă.

— Ce să faci acolo?! Și cine te-a trimis? Întrebă bătrînul.

— Cum ce să fac? Vreau să văd priveliștea, atîta tot, răspunse Heidi.

Bătrînul crezu că glumește și se rățoi la ea:

— Bagă de seamă, dacă te mai prind pe ai-cea, o pățești — ai înțeles? Și, zicînd aceste cuvinte, se întoarse și dădu să intre înapoi în biserică; dar Heidi fugi după el, apucîndu-l de haină, îi spuse cu o voce rugătoare:

— Lăsați-mă, numai de data asta...

Înduioșat de privirea blajină a copilei, bătrînul o luă de mînă și-i spuse pe un ton vesel:

— Bine, dacă ții atît de mult să urci, hai cu mine.

Băiatul nu se ridică de pe treapta scării, unde se așezase între timp, și făcu semn cu mîna că el nu se duce.

Condusă de bătrînul paznic, Heidi urcă mai întîi o mulțime de trepte de lemn, la capătul cărora începea o scară înaltă. Ajuns în vîrfurile ei, bătrînul o ridică pe Heidi în brațe și o săltă în sus în dreptul unei ferestre mari.

De acolo, Heidi zări în fața ei o învîlmășeală mare de acoperișuri, turle și coșuri. Dezamăgită, întoarse capul și spuse:

— Nu asta mă așteptam eu să văd.

— Ce poate înțelege un copil de vîrsta ta dintr-o priveliște atît de frumoasă? mormăi bătrînul paznic. Hai, coboară, și altă dată să nu te mai prind că suni la ușa bisericii.

La întoarcere, trecură prin dreptul cămăruței în care locuia paznicul. În mijlocul ei, Heidi zări o pisică tolănită într-un coșuleț de nuiele. Cînd se apropie de ea, pisica începu să se zbîrlească, de parcă ar fi vrut să-i atragă atenția să nu se apropie prea mult. Heidi se opri și se uită la ea, cu ochii fermecați: nu mai văzuse niciodată o pisică atît de grasă. În coșuleț se lăfăiau, înghesuindu-se una în alta, opt pisicuțe, care parcă se întreceau în mieu-

nat. Minunîndu-se de fetița rămasă cu gura căscată în fața acestui tablou ciudat, neobișnuit pentru ea, bătrînul paznic îi spuse:

— Hai, vino să-i vezi puii, dacă ești cu mine, mama lor n-o să-ți facă nici un rău.

La acest îndemn, Heidi prinse curaj și, apropiindu-se de coșul pisicilor, izbucni de bucurie:

— Ah, ce drăguțe sînt! Și ce frumos se joacă!...

Nu mai putea de dragul micuțelor animale, care săreau de zor și cădeau grămadă unele peste altele.

— Vrei și tu una? o întrebă paznicul zîmbind.

— Una numai pentru mine?! Și de tot? se miră Heidi, nevenindu-i să creadă.

— Da, numai pentru tine. Și dacă vrei, ți le dau pe toate, numai să ai unde să le ții, spuse paznicul, fericit să scape de ele fără a fi nevoit să le arunce ori să le înece.

— În casa noastră e loc destul, îl asigură Heidi. Vai, ce-o să se mai bucure Clara cînd o să vadă niște pisicuțe atît de drăgălașe! Cum aș putea să le iau? Și fără să mai aștepte răspunsul, Heidi apucă vreo două în mînă, dar mama pisicilor se repezi la ea, furioasă.

— Dă-mi adresa și ți le aduc eu, mîine dimineață, spuse paznicul, în timp ce-și mîngîia cu gingășie vechea prietenă, care, de ani de zile, trăia alături de el, în biserică, unde găsea zilnic cel puțin o duzină de șobolani și datorită acestui ospăț era atît de mare și de grasă.

— Locuiesc la domnul Sesemann, îi explică Heidi, adăugînd că deasupra porții se află un cap mare de cîine cu un inel de aur în gură.

Bătrînul paznic, care trăia de atîția ani în turnul bisericii, cunoștea mai toate casele din oraș, ca să nu mai vorbim de faptul că era prieten bun cu Sebastian.

— O știu, răspunse el, dar de cine să întreb? Căci nu ești tu domnișoara Sesemann.

— Nu, dar Clara o să se bucure grozav cînd o să vadă pisicuțele astea atît de drăgălașe.

Bătrînul ar fi vrut să coboare, dar Heidi nu

se mai sătura privind jocul neastîmpărat al pisicilor.

— Aș vrea să iau două acum, una pentru Clara și una pentru mine. Se poate? întrebă ea.

Momind-o cu o strachină cu lapte, bătrînul o scoase pe mamă din odăiță, lăsînd-o pe Heidi să aleagă doi puișori. În culmea fericirii, luă unul galben și unul alb și-i băgă în buzunarele de la șorț. Cînd ieși în stradă, îl rugă pe micuțul flașnetar s-o ducă acasă, la domnul Sesemann.

— Habar n-am unde vine această casă, îi răspunse băiatul, ridicînd din umeri.

Heidi se apucă atunci să-i spună tot ce știa despre casa în care locuia, dar micuțul flașnetar răsucea întruna din cap, dîndu-i a înțelege că nu știe.

— Stai puțin, începu să-i explice Heidi — cînd te uiți pe fereastră afară, vezi o clădire mare, cu acoperișul așa. Și desenă, cu arătătorul, o curbă mare în aer. Muzicantul o înțelese, Heidi îl urmă, și nu mult după aceea ajunseră în fața casei.

Heidi apăsă pe butonul soneriei și Sebastian veni numaidecît să deschidă. O lăsă să intre și, în aceeași clipă, trînti iute ușa, strigînd:

— Pleacă, pleacă repede!

Flașnetarul rămase trăsmit. Nu pricepea nimic.

— Pleacă! repetă Sebastian, în timp ce urca scările. Toată lumea e la masă și domnișoara noastră e ca un butoi de pulbere, gata să explodeze. Apoi, cu o voce mai blajină, adăugă: Ce idee și pe dumneavoastră, micuță domnișoară, să bateți străzile așa, fără nici un rost...

Heidi intră în sufragerie. Domnișoara Rottenmeier nici nu se uită la ea, în timp ce Clara nu scotea un cuvînt. Tăcerea lor o sperie un pic. Abia după ce se așeză la masă, domnișoara se întoarse spre ea și-i spuse cu asprime în glas:

— O să stau de vorbă cu tine, mai tîrziu, Adelheid; deocamdată vreau să-ți spun că te porți foarte urît. Ai ieșit din casă fără să ceri

voie și ai colindat străzile ca un copil al nimănui. Așa ceva nu s-a mai pomenit...

„Miau!“ se auzi deodată și domnișoara Rottenmeier amuți. Apoi, sărind în sus de furie, izbucni:

— Cum?! După ce că ești vinovată, mai faci și glume proaste? Bagă de seamă...

— Nu fac... începu Heidi, dar n-apucă să-și rostească gîndul pînă la capăt, cînd fu întreruptă de alte două miorlăituri.

Lui Sebastian mai-mai să-i scape platoul din mîină, atît de tare îl pufnise rîsul.

— Ajunge! țipă domnișoara Rottenmeier. Ridică-te și părăsește imediat sufrageria.

— De ce nu încetezi cu miorlăitul, dacă vezi că asta o supără pe domnișoara noastră? întrebă Clara, uitîndu-se la Heidi cu blîndețe.

— Nu eu miorlăi, pisicuțele... izbuti în cele din urmă să îngaime biata Heidi.

— Cum?! Pisici în casa asta?!

Îngrozită, domnișoara strigă să vină Tinette și Sebastian.

— Luați animalele astea oribile și goniți-le, strigă ea, apoi se retrase în sala de studii și încuie ușa cu cheia, căci, pentru ea, pisicile erau viețuitoarele cele mai feroase din lume.

Sebastian intră în sufragerie cu zîmbetul pe buze. În timp ce o servea pe Heidi, băgase de seamă cam despre ce-i vorba și, prevăzător cum era, ieșise, căutîndu-și de lucru la bucătărie. Nu de alta, dar, știind ce avea să se întîmple, se temea că nu va fi în stare să-și stăpînească rîsul. Acum, în sufragerie, domnea o liniște desăvîrșită. Heidi și Clara se jucau fiecare cu pisicuța ei.

— Spune-mi, te rog, domnule Sebastian, nu știi un loc unde am putea ascunde pisicuțele, așa fel încît domnișoara să nu le vadă? îl întrebă Clara. O să ne jucăm cu ele numai cînd sîntem singure.

— Să n-aveți nici o grijă, domnișoară Clara; le duc eu într-un loc ferit unde doamnele fricoase nu se duc niciodată. Vă rog să aveți încredere în mine, o asigură Sebastian, rîzînd pe sub mustață. Era bucuros în sinea lui de supărarea domnișoarei Rottenmeier și fericit că asemenea momente hazlii vor mai fi

și în viitor, cu duiumul.

Târziu de tot, când se apropie ora de culcare, domnișoara Rottenmeier crăpă ușa sufrageriei și întreabă dacă fioroasele animale au dispărut din casă. Sebastian o încredință că porunca a fost îndeplinită întocmai și, luînd în grabă pisicuțele, dispăru cu ele într-o cli-

pită. Heidi scăpă deocamdată de mustrarea promisă, căci istovită de emoțiile și necazurile pricinuite de purtarea micuței domnișoare, guvernanta amîna discuția pentru a doua zi. Se retrase, tăcută, în camera ei, iar fetițele se duseră și ele să se culce, bucuroase că pisicuțele aveau un culcuș bun și sigur.

Capitolul 7

ÎN CASA SESEMANN E ZARVĂ MULTĂ

În dimineața zilei următoare, după ce-i deschise ușa domnului preceptor și mai apucă să-l conducă în sala de studii, Sebastian auzi din nou zbîrnîitul soneriei, de data asta însă atît de tare, încît valetul o rupse la goană pe scări, închipuindu-și că domnul Sesemann, stăpînul casei, s-a întors din călătorie, fără să-i mai anunțe...

Sebastian veni să anunțe că a venit cineva cu un coș pentru domnișoara Clara.

— Pentru mine?! întrebă mirată micuța infirmă. Adu-l repede să văd ce e în el.

Sebastian aduse coșul și plecă.

— Sper că n-ai de gînd să-l deschizi înainte de terminarea lecției, spuse guvernanta cu severitate.

Neînțelegînd cine ar putea să-i trimită un asemenea coș, micuța Clara stătea tot timpul cu ochii ațintiți asupra lui.

— Domnule preceptor, întrebă ea la un moment dat, în mijlocul unei declinări; n-aș putea să văd ce e în el?

— Nu știu ce să spun. De fapt, n-ar trebui să vă las, dar, din păcate, nu mai sînteți atentă decît la obiectul acesta...

Și pînă să isprăvească preceptorul, fetița a și deschis coșul și cîteva pisicuțe țîșniră glonț din el, răspîndindu-se prin toată încăperea. Săreau pe pantofii preceptorului și-l apucau de pantaloni, se agătau cu ghearele de rochia domnișoarei Rottenmeier, se cățarau pe Heidi și pe Clara, mieunau și-i zgîriau pe toți, deopotrivă.

Clara era în culmea fericirii și striga întruna:

— Heidi, Heidi, uite ce drăguță e asta! Și ce frumos știe să sară. Uite, și asta... și asta... Una mai drăguță ca alta...

Heidi zburda după ele prin toată odaia, iar preceptorul sălta mereu cîte un picior, ca să scape de zgîrieturi.

Domnișoara Rottenmeier rămase încremenită în fotoliul ei; nu îndrăznea să se ridice, de teamă că toate animalele aveau să se năpustească asupra ei.

— Sebastian! Tinette! țipă ea, ca din gură de șarpe.

Auzind chemarea ei deznădăjduită, servitorii veniră în grabă și, după multe peripeții, izbutiră să vîre pisicuțele înapoi în coșul lor. La puțin timp după aceea, se aflau la adăpost, împreună cu tovarășele lor din ajun.

Seara, cînd își mai veni puțin în fire după atîtea emoții, domnișoara Rottenmeier îi chemă la ea pe Sebastian și pe Tinette, spre a le cere lămuriri în legătură cu această întîmplare ciudată. Se mînie la culme aflînd că tot necazul se trăgea de la Heidi.

Le spuse servitorilor să plece și le ceru s-o trimită la ea pe vinovată.

— Nu cunosc decît o singură pedeapsă care ar putea să te învețe cum să te porți. Ești o mică sălbatică și, de aceea, o să poruncesc să fii închisă în pivniță, să stai în întuneric printre șopîrle și șobolani, și o să vezi pe urmă ce repede o să te împlînzești. Sînt si-

gură că după această pedeapsă n-o să-ți mai ardă de asemenea glume.

Heidi ascultă cu multă atenție hotărîrea guvernantei. Nu văzuse niciodată șopîrle și șobolani, iar la cabana lor din munți pivnița era o încăpere plăcută, în care bunicul păstra brînză și laptele.

Clara se împotrivi cu îndîrjire acestei hotărîri.

— Nu și nu! îi spuse ea domnișoarei Rottenmeier. Să așteptăm să vină tata și, după ce-i vom povesti ce s-a întîmplat, să hotărască el ce-i de făcut.

Guvernanta n-avu încotro și trebui să-i dea ascultare.

— Bine, răspunse ea tăios. Dar voi avea grijă să stau și eu de vorbă cu domnul Sessemann. Și fără să mai spună bună seara, părăsi încăperea trîntind ușa în urma ei...

Zilele treceau și supărarea ei tot nu se mai potolea. Era încredințată că Heidi stricase tot rostul casei și cît timp va rămîne ea aici, totul va merge anapoda.

Clara, în schimb, era din ce în ce mai bine dispusă. Nu se mai plictisea în timpul lecțiilor, căci colega ei se ținea mereu de tot felul de șotii. Se încurca în literele alfabetului și ori de cîte ori preceptorul încerca s-o ajute cu exemple din viață, asemănînd, de pildă, o literă cu un corn de animal, iar alta cu un cioc de pasăre, ea se grăbea să răspundă: asta e o capră, iar ăsta un uliu.

După-amiezile, înainte de cină, îi povestea Clarei despre viața ei frumoasă din împărăția munților și, de fiecare dată, își încheia povestea, spunînd:

— Mîine plec, mă așteaptă bunica.

Clara căuta însă întotdeauna s-o liniștească, rugînd-o să aștepte pînă se va întoarce tatăl ei, care, desigur, va lua o hotărîre...

Heidi se mai liniștea și la gîndul că bunica se va bucura nespuse de mult cînd va primi pîinițele pe care, în fiecare dimineață și seară, le lua din fața farfuriei ei, și apoi le ascundea în fundul șifonierului. Nici nu se atîngea de ele, căci numai amintirea pîinii negre pe care

bătrîna era nevoită s-o mănînce o îndemna să renunțe.

După mesele de prînz, în timp ce Clara dormea, Heidi își petrecea două ore nesfîrșite în camera ei. Nu putea să iasă așa cum făcea la munte, iar domnișoara Rottenmeier numai dădea voie să se ducă să stea de vorbă cu Sebastian, în sufragerie.

A doua zi, cînd sosi preceptorul, guvernanta îi făcu semn, pe ascuns, să vină mai întîi în sufragerie, și-i spuse, cu sufletul la gură, prin ce spaimă trecea. După părerea ei, Heidi suferea cu siguranță de tulburări mintale, datorită noului ei mod de viață. Îi povesti pe larg despre încercarea ei de fugă și despre lucrurile ciudate pe care le aflase de la ea. Preceptorul o liniști, spunîndu-i că, deși săvîrșea anumite fapte nesăbuite, fetița avea totuși o mare putere de înțelegere și, fără îndoială, într-o zi, lucrurile se vor îndeptă. Mai ciudat i se părea faptul că nu izbutea să învețe alfabetul și că descrierile lui trezeau în mintea ei tot felul de idei năstrușnice. Dar și asta va trece cu timpul. Cuvintele preceptorului avură darul să mai domolească neliniștea domnișoarei Rottenmeier.

După-masă, își aduse aminte de îmbrăcăminte bizară a fetei în timp ce încerca să fugă și hotărî să-i dea cîteva rochițe de-ale Clarei. Micuța infirmă încuviință numaidecît această propunere.

Nu trecu mult și domnișoara Rottenmeier veni înapoi în sufragerie, cu o falcă în cer și alta în pămînt.

— Ce-am descoperit, Adelheid? strigă ea îngrozită. O mulțime de chifle uscate în șifonier. Unde s-a mai pomenit una ca asta! Pîine în șifonier!!! repeta ea întruna, neputînd să se mai stăpînească.

O luă cu ea pe Heidi și pe Tinette și-i porunci cameristei să scoată din șifonier toate chiflele și pălăria de pai.

— Nu, nu! țipă Heidi, pălăria vreau s-o păstrez, și pîinițele vreau să le păstrez, sînt pentru bunica!

Se repezi s-o împiedice pe Tinette, dar

domnișoara Rottenmeier se împotrivi categoric.

Necăjită, Heidi se duse în camera Clarei și, aruncându-se la picioarele micuței infirme, începu să plîngă cu lacrimi amare:

— Acum bunica n-o să mai aibă pîinițe, le-au aruncat pe toate, îngăimă ea printre suspine, și suspinele ei erau atît de sfîșietoare, încît ai fi zis că i se frînge inima.

— Nu mai plînge, fetița mea, o mîngîie Clara. O să-ți dau eu altele, mai multe și mai proaspete. Ale tale s-ar fi făcut, oricum, prea tari pînă să ajungă la bunica.

Cuvintele bolnavei o mai liniștiră un pic, dar aceasta trebui să-i mai făgăduiască de cîteva ori că la plecare va avea atîtea pîinițe cîte strînsese pînă atunci.

La cină, Heidi avea ochii roșii de plîns și

suspina adînc văzînd pîinița din fața ei, dar se stăpîni, știind că la masă trebuia să stea cuminte.

În timp ce intra cu platourile în sufragerie Sebastian îi făcea mereu niște semne ciudate. Se uita la ea și-i clipea din ochi, ca și cum ar fi vrut să-i spună: „Fii liniștită, micuță domnișoară, am văzut tot...”

Cînd se urcă în camera ei, Heidi găsi pe pat pălăria de pai. O strînse la piept fericită și, după ce o înfășură într-o basma, o ascunsă în fundul șifonierului. O pusese acolo bunul și curajosul Sebastian, care auzise tot ce s-întîmplase și, cînd Tinette trecuse pe lîngă ea cu pălăria în brațe, i-o înșfăcase zicînd: „Lasă-o duc eu!” Era tare bucuros că izbutise să i-o înapoieze și de aceea îi tot făcuse el semn în timpul mesei.

Capitolul 8

STĂPÎNUL CASEI AFLĂ NIȘTE LUCRURI NEMAIPOMENITE

La câteva zile după aceste întâmplări, în casa Sesemann era agitație mare. Stăpînul casei se întorsese din îndelungata sa călătorie și, ca de obicei, adusese cu el o mulțime de pachete pe care Sebastian și Tinette trebuiau să le aducă de la mașină în apartament. Domnul Sesemann se repezi mai întîi să-și vadă fiica, în sala de studii. Era tocmai într-un moment cînd cele două colege își petreceau timpul liber împreună. O găsi pe Heidi lîngă fetița lui.

Clara îi ură bun venit, întîmpinîndu-l cu multă căldură, iar tatăl, la rîndul său, o îmbrățișă cu toată dragostea părintească.

Se întoarse apoi cu mîna întinsă spre Heidi, care se dăduse la o parte, și-i spuse:

— A! Micuța noastră elvețiană. Hai, vino încoace, să-ți strîng mîna. Așa! Ia spune, voi două sînteți prietene bune? Nu vă certați din cînd în cînd, ca pe urmă să plîngeți și să vă împăcați, pentru ca a doua zi s-o luați de la capăt?

— Nu, nu, Clara e întotdeauna bună cu mine, răspunse Heidi.

— Iar Heidi nu se ceartă niciodată cu mine, se grăbi să adauge Clara.

— Foarte bine, foarte bine, mă bucur să aud asta. Acum vă las, mă duc să mănînc ceva, că n-am mîncat încă nimic de azi-dimineață... Pe urmă, vă arăt ce lucruri frumoase v-am adus...

Se așază pe scaun lîngă Clara, îi luă mîinile

în mîinile lui, apoi îi spuse lui Heidi, care între timp se ridicase în picioare:

— Stai puțin, micuț, adu-mi... adu-mi (nu știa exact ce să-i ceară, dorința lui era să rămîna singur cu Clara), adu-mi, te rog, un pahar cu apă.

— Rece? întrebă Heidi.

— Da, da, foarte rece, răspunse el.

Heidi ieși, închizînd ușa în urma ei.

— Ei, și acum, scumpa mea Clara, începu domnul Sesemann, lipindu-se de copilul lui, am să te rog să răspunzi cît se poate de limpede la tot ce te voi întreba. Întîi: ce fel de animale a adus în casă prietena ta, încît s-o facă pe domnișoara Rottenmeier să creadă că nu e în toate mințile? Ai putea tu să-mi spui?

Clara îi povesti despre toate întâmplările petrecute în casă, de la venirea lui Heidi, despre spaima domnișoarei Rottenmeier la vederea pisicuțelor și despre saltul ei caraghios.

Domnul Sesemann rîse cu poftă, apoi o întrebă:

— Așadar, tu nu vrei s-o trimitem înapoi? Cum s-ar zice, nu te-ai plictisit de ea?

— Nu, tăticule, să n-o trimiți! Nici nu știi ce repede îmi trece timpul de cînd e ea aici! În fiecare zi se petrece ceva vesel în casă și Heidi îmi povestește mereu despre tot felul de lucruri frumoase!...

— Bine, bine, am înțeles. Dar, ia te uită, micuța ta prietenă a și venit cu apa rece, spuse domnul Sesemann, luînd paharul din mîna fetiței.

— Da, apă rece de la fîntînă, ținu să sublinieze Heidi.

— Doar n-ai alergat pînă la fîntînă! spuse Clara mirată.

— Ba da, răspunse Heidi, și a trebuit să mă duc departe, fiindcă la prima fîntînă era prea multă lume. Dar am luat-o pe altă stradă și, cum și acolo era înghesuială în jurul fîntînii, m-am dus mai departe, și abia acolo am umplut paharul. Un domn cu părul alb m-a rugat să vă urez sănătate, domnule Sesemann.

— Cum văd, ai făcut o adevărată excursie! Și cine era, mă rog, acel domn?

— Nu știu, s-a apropiat de fântină, s-a uitat la mine și mi-a spus: „Dă-mi și mie să beau, dacă tot ai venit cu paharul“. După ce a băut, m-a întrebat: „Cui îi duci apă?“ „Domnului Sesemann“, i-am răspuns eu. Când a auzit asta, a râs cu poftă și m-a rugat să vă urez multă sănătate și să vă priască apa...

— Cine să-mi facă mie o urare atît de frumoasă? se întrebă domnul Sesemann. Cum arată acest domn? N-ai putea să mi-l descrii?

— E un domn foarte vesel și poartă un lanț gros de aur, de care atîrnă ceva tot de aur, iar bastonul lui are un cap de cal, încercă să-i explice Heidi.

— Domnul doctor! Da, bunul și bătrînul nostru doctor! strigară, într-un glas, Clara și tatăl ei.

Domnul Sesemann rîse cu poftă, închipuindu-și ce trebuie să-i fi trecut prin minte bătrînului său prieten, cînd a văzut noua sa metodă de a-și procura apă rece.

În aceeași seară, în timp ce discuta cu domnișoara Rottenmeier despre treburile casei, domnul Sesemann îi spuse guvernantei că

micuța elvețiană va rămîne la ei, aceasta fiind dorința Clarei, care a îndrăgit-o foarte mult și pentru nimic în lume nu voia să se despartă de ea.

— De altfel, fetița e perfect sănătoasă și nu există nici un motiv să fie îndepărtată, adăugă el, apăsînd pe fiecare cuvînt; de aceea, aș dori să fie tratată întotdeauna cu blîndețe și gingășie, iar felul ei de a fi să nu fie socotit o comportare anormală. Curînd, o să aveți și un ajutor. Sosește mama mea, care urmează să rămînă aici mai multă vreme și, precum știți, ea se înțelege bine cu toată lumea.

— Desigur, domnule Sesemann, murmură guvernanta, dar pe fața ei nu se citea că ar fi prea încîntată de această vizită.

După paisprezece zile de odihnă, stăpînul casei se pregătea să plece iar la Paris, unde îl așteptau numeroase treburi. Pe micuța Clara, care nu era în stare să priceapă de ce trebuie s-o părăsească atît de repede, o liniști anunțîndu-i bucuria că foarte curînd va veni bunica să stea cu ea.

Și, într-adevăr, după plecarea lui din Frankfurt, doamna Sesemann își anunță pentru a doua zi sosirea, cerînd s-o aștepte trăsura la gară.

Capitolul 9 O BUNICĂ

Judecînd după pregătirile din seara aceea și din ziua următoare, oricine ar fi putut să-și dea seama că bunica era așteptată cu toată cinstea cuvenită și că ea va avea un cuvînt greu de spus în această casă. Tinette își puse numaidecît o bonețică albă ca laptele, iar Sebastian avu grijă să fie peste tot cît mai multe scaune, așa fel încît doamna Sesemann să se poată așeza oriunde i-ar face plăcere.

Domnișoara Rottenmeier controlă camera după camera, să vadă dacă totul era în ordine, avînd grijă în acest timp să stea cît mai țeapănă, spre a-i face pe toți să înțeleagă că dacă în casă venea o stăpînă nouă, domnia ei nu s-a încheiat.

În sfîrșit, se auzi uruitul roților și, în clipa următoare, trăsura se opri în fața casei. Sebastian și Tinette coborîră iute să ia bagajele. Domnișoara Rottenmeier îi urmă țănoșă, cu pas domol, s-o primească pe doamna Sesemann.

Heidi primise poruncă să aștepte în camera ei, pînă va fi chemată, căci, fără îndoială, doamna Sesemann va dori mai întîi să rămînă cîteva clipe singură, cu nepoata ei. Heidi se așeză pe marginea patului și se apucă să repete în gînd cum să-i vorbească bunicii. Dar iată că nu-i fu dat să aștepte prea mult și în pragul ușii apăru Tinette, care-i spuse cu vocea ei uricioasă:

— Coborîți în sala de studii.

Bunica o întîmpină cu glas prietenos:

— Vino mai aproape, copila mea, să te pot vedea mai bine.

— Bună ziua, stimată doamnă, îi spuse Heidi respectuoasă.

— Nu, nu, fetițo, mie să nu-mi spui așa mie să-mi spui simplu: bunico. Pentru copii mei vreau să rămîn întotdeauna aceeași bunică.

Heidi se uită cu admirație la bunica asta atît de blajină, care o făcu să se simtă numai decît în largul ei. Nu se mai sătura privind chipul frumos, împodobit de un păr alb, minunat, ce se revărsa de sub pălărioara de mătase neagră.

— Cum te cheamă? o întrebă ea.

— Heidi, răspunse copila, dar trebuie să mă cheme și Adelheid și să am mereu grijă să răspund la acest nume.

Se simțea puțin vinovată, uitînd uneori că de fapt acesta era numele ei adevărat și astfel se întîmpla să nu răspundă pe loc la chemările domnișoarei Rottenmeier.

Aceasta tocmai intra pe ușă și, auzind despre ce-i vorba, îi spuse doamnei Sesemann:

— A trebuit să-i dăm un nume care, din bine de rău, să poată fi rostit de față cu toată lumea, chiar dacă ar fi fost vorba numai de servitori...

— Dacă un copil are un nume al său, nu vîd nici un motiv să i se dea un altul, o întrerupse bătrîna.

Domnișoara Rottenmeier se arătă foarte mîhnită, auzind-o pe bunică cum îi spune fetiței pe numele de răsfaț și cum îi permite s-o numească, simplu, „bunică“. Bătrîna însă avea părerile ei și nimeni n-ar fi fost în stare s-o facă să și le schimbe. În ciuda vîrstei, era vîioaie și avea o minte foarte ageră, astfel că nimic nu-i scăpă din ceea ce se petrecea în casă. Se simțea aici de parcă ar fi trăit în această casă de cînd lumea. A doua zi dimineață, se duse mai întîi în dormitorul Clarei. Fetița tocmai ațipise din nou; se așeză un pic pe marginea patului și își privi nepoata îndelung, apoi se ridică și porni spre sufragerie. Negăsind acolo pe nimeni, ciocăni la ușă.

domnișoarei Rottenmeier, care se arată foarte mirată de această vizită neașteptată...

*

Heidi intră în camera bunicii și după ce aceasta îi arată cărțile, se apucă să le răsfoiască cu înfrigurare. Era mută de admirație în fața unor poze atât de frumoase; deodată, însă ochii i se umeziră de lacrimi și picuri fierbinți începură să i se prelingă pe obraji. Văzuse o poză cu un câmp vesel și frumos, pe care păștea o turmă de vite. În mijlocul turmei se afla păstorul, sprijinit în toiag. Totul în jur era scăldat într-o lumină aurie, căci soarele tocmai se lăsa în asfințit. Bunica o luă de mână cu gingășie și-i spuse:

— Hai, nu mai plînge, fetița mea. Poza asta ți-a amintit, desigur, ceva ce te face să suferi, nu-i așa? Uite, vezi, sub ea e scrisă o poveste frumoasă. Dacă vrei, ți-o povestesc. Și mai sînt și altele în cartea asta, și tot atât de frumoase. Hai, șterge-ți lacrimile și nu mai plînge. Așa, și acum sîntem din nou vesele.

Peste puțin, timp, Heidi încetă să mai plîngă.

— Spune-mi, te rog, o întrebă apoi bunica; cum stai tu cu învățătura? Ai învățat să citești?

— Oh, nu, răspunse Heidi suspinînd; și știu prea bine că eu nici nu sînt în stare să învăț...

— Dar de ce, fetiço?

— Pentru că e tare greu. Cititul nu se poate învăța, așa mi-a spus Peter; el încearcă mereu, dar degeaba...

— Mă rog, răspunse bunica; s-ar putea ca Peter să nu fie în stare să învețe, dar tu, tu ești o fetiță cuminte și trebuie să fii atentă la tot ce spune domnul preceptor. Numai așa ai să înveți...

— Niciodată, spuse Heidi, oftînd.

— Ascultă, Heidi, o liniști bunica, pînă azi n-ai învățat să citești fiindcă l-ai crezut pe Peter, acum însă te rog să mă crezi pe mine și ai să vezi ce repede ai să înveți să citești poveștile astea minunate. Numai în felul ăsta ai putea să afli ce s-a întîmplat cu păstorul și cu turma lui. Nu crezi că am dreptate, fetiço?

— Ba da, răspunse Heidi. Aș vrea să învăț să citesc...

— Foarte bine, copila mea; cu puțină voință o să mergă totul. Așa, și acum să luăm cărțile și să mergem la Clara.

Din ziua în care domnișoara Rottenmeier o împiedicase să fugă, în sufletul copilei s-a schimbat ceva. Din clipa aceea, Heidi și-a dat seama că va trebui să rămînă mai multă vreme la Frankfurt și nu va putea să se întoarcă acasă oricînd, așa cum îi făgăduise Dete. A înțeles că domnul Sesemann s-ar necăji de plecarea ei și ar spune despre ea că e o fetiță rea și nerecunoscătoare, așa cum făcuse, înainte, domnișoara Rottenmeier. Se speria numai la gîndul că bunica asta nouă, atât de bună și de prietenoasă, ar putea fi la fel de răutăcioasă ca domnișoara Rottenmeier dacă i-ar spune că vrea să-i părăsească.

Și totuși, dorul de-acasă creștea mereu în inima ei. Nici poftă de mîncare nu mai avea și, din zi în zi, era tot mai palidă.

Adeseori, seara, nu putea să adoarmă decît foarte, foarte tîrziu, căci, de îndată ce se culca, pe dinaintea ochilor începeau să i se perinde munții poleiți de revărsatul zorilor și pășunile smălțuite de flori multicolore; cînd, în sfîrșit, izbutea să adoarmă, îi apăreau în vis creasta muntelui Falkniss și ghețarul aprins de flăcările purpurii ale amurgului. Dimineața se trezea gata să dea fuga în fața cabanei, dar mare îi era dezamăgirea cînd își dădea seama că se află în patul ei alb din Frankfurt. Atunci își ascundea capul sub pernă, cuprinsă de un plîns sfîșietor.

Bunica o simți numaidecît cît este de abătută. Lăsă să treacă două-trei zile, dar, văzînd fața veșnic plînsă a copilei, o chemă într-o dimineață în camera ei și o întrebă, cu duioșie, de ce e necăjită. Heidi nu voia să pară o ființă nerecunoscătoare în ochii acestei bunici atât de blajine și de cumsecade, de aceea îi răspunse cu tristețe în glas:

— Nu pot să vă spun...

— Dar Clarei ai putea să-i spui? întrebă bătrîna cu blîndețe.

— Nici ei, mărturisi Heidi fără șovăire. Bunica își dădu seama cât e de nefericită și i se făcu milă de ea.

La o săptămână după aceea, preceptorul ceru să fie primit de doamna Sesemann. Aceasta îl pofti să ia loc și, după obișnuitele cuvinte de bun venit, îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat?!? Sper că nu aveți vești proaste sau vreo plîngere de făcut??

— Dimpotrivă, răspunse bucuros preceptorul; s-a petrecut un lucru la care nu mă mai așteptam și, dacă ținem seama de ce a fost înainte, aş putea spune că e... un adevărat miracol.

— Nu cumva Heidi a învățat să citească? spuse bătrîna într-o doară.

— Întocmai, distinsă doamnă. Întocmai! izbucni preceptorul cu însuflețire. Văzînd că nu-i în stare să țină minte semnele, m-am gîndit s-o învăț alfabetul cu mijloacele cele mai simple și iată că, într-un timp foarte scurt, aş putea spune peste noapte, acest copil a învățat să citească cum n-a izbutit niciodată să ci-

tească un începător. Dar partea cea mai interesantă este că dumneavoastră v-ați dat seama numaidecît de acest lucru care, cinstit vorbind, părea cu neputință de înfăptuit.

— În viață se petrec multe lucruri nemai-pomenite, spuse zîbind doamna Sesemann. De pildă, acum, ne putem bucura de două întâmplări fericite: dorința de învățătură, care la rîndul ei a dus la o nouă și mai bună metodă de predare. Și una și cealaltă sînt la fel de lăudabile, iar nouă nu ne rămîne decît să ne bucurăm de aceste progrese și să ni le dorim în continuare.

Îl însoți apoi pe preceptor în sala de studii, pentru a se încredința personal de adevărul acestei vești îmbucurătoare. Heidi stătea alături de Clara și, pe măsură ce pătrundea în miezul povestirii, citea cu tot mai multă înflăcărare...

Cînd se așezară la masa de seră, Heidi zări în fața ei cartea care-i plăcuse atît de mult, cu o copertă nespus de frumos ilustrată. Îi aruncă bunicii o privire întrebătoare și

aceasta se grăbi să-i spună, clătinînd din cap:

— Da, fetiço, e a ta.

— De tot? întrebă Heidi, roșie în obraji de bucurie. Și-o să pot s-o iau cu mine cînd o să plec?

— Da, încuviință bunica, iar de mîine începem s-o citim amîndouă.

— Tu însă n-ai să pleci, nu-i așa? se amestecă în vorbă Clara. După plecarea bunicii, rămîi cu mine și ai să vezi ce bine are să fie.

Pînă la culcare, cele două fete nu se mai săturară răsfoind cartea și admirînd fiecare poză în parte.

Seară de seară, după cină, bunica o ruga pe Heidi să-i citească o poveste. Fetița nu mai putea de fericire. Citea repede și cu multă ușurință povești de o neasemuită frumusețe, pe care acum le înțelegea și mai bine, căci, în acest timp, bunica avea grijă să-i dea mereu tot felul de lămuriri...

Heidi se uita întotdeauna cu încîntare la

poza ciobănașului care, sprijinit în toiagul lui, păzea bucuros turma de oi și capre a tatălui său. În altă poză, însă, el apărea slab și zdrențaros. Părăsise casa părintească și plecase într-o țară străină, unde pierduse banii căpătați de la tatăl său și acum era nevoit să păzească o turmă de porci, cu care împărțea o hrană îngrozitoare. În poza asta, cerul era mai puțin luminos, iar pajiștea era cenușie și acoperită de brumă. Urma apoi a treia poză, în care bătrînul tată alerga cu brațele deschise în întîmpinarea fiului său, fericit că poate să-l ierte. Dintre toate poveștile, pe asta o îndrăgise Heidi cel mai mult. O citea adeseori, ascultînd întotdeauna, cu încîntare, explicațiile pe care i le dădea bunica. Mai erau multe povestiri frumoase în această carte și Heidi le citea pe toate cu interes și cu nesaț; zilele treceau și ele cu repeziciune și iată că sosi și clipa cînd bunica începu să vorbească de apropiata sa plecare.

Capitolul 10 HEIDI CÎȘTIGĂ ȘI PIERDE

După-amiezile, în timp ce Clara și domnișoara Rottenmeier se odihneau, bunica o chema pe Heidi în camera ei și stătea cu ea de vorbă, despre tot felul de lucruri.

Bunica avea întotdeauna la îndemână niște resturi de stofă și câteva păpuși drăgălașe și o învăța pe Heidi să le facă rochițe, șorțulețe și alte haine de toată frumusețea. Încet, încet, fără să-și dea seama, Heidi învăța să coasă. Dar cel mai mult îi plăcea s-o asculte pe bunica citindu-i povestirile ei îndrăgite. În tulburarea ei nemărginită, trăia alături de eroii acestor povestiri toate bucuriile și suferințele lor și, în închipuirea ei de copil, personajele căpătau înfățișări apropiate de ființele pe care ea le cunoștea în realitate.

De la o vreme, Heidi nu mai era atât de veselă. Clipele de fericire ce făceau să i se lumineze ochii erau din ce în ce mai puține. Bunica simți și această schimbare în sufletul copilului.

Într-o dimineață, în timp ce Clara mai dormea, o chemă pe Heidi în camera ei. Heidi

veni, ținând la subsuoară cartea de care nu se mai putea despărți, și se așază cuminte lângă buna ei prietenă.

— Ce-i cu tine, copila mea, de nu mai ești atât de veselă? întrebă cu grijă bunica. Ce te frământă? Vechile necazuri?

— Da, mărturisi Heidi, dînd din cap.

— Te rogi lui Dumnezeu să te ajute să te faci mai bună și să-ți îndeplinească dorințele?

— Nu, răspunse fetița, acum nu mă mai rog.

— De ce?

— Fiindcă nu ajută la nimic. Degeaba m-am rugat, că Dumnezeu tot nu m-a auzit.

— De unde știi? întrebă bunica.

— Fiindcă m-am rugat săptămîni în șir și nu m-a ascultat niciodată, răspunse Heidi cu amărăciune, după o clipă de tăcere.

— Fetița mea, spuse bunica, tu trebuie să ai încredere în tot ceea ce este bun și frumos pe această lume. Chiar dacă nu ne putem da seama întotdeauna ce este mai bun pentru noi, nu trebuie să ne pierdem niciodată încrederea... Ai înțeles, fetița mea?

— Da, răspunse Heidi, de data asta fără șovăire.

— Foarte bine, fetița mea, ești o copilă cuminte și toate o să-ți se împlinească în viață... Și rostind aceste cuvinte, bunica îi mîngîie obrazii, cu duioșie...

În sfîrșit, sosi și ziua despărțirii. Dar bunica avu grijă să potrivească lucrurile în așa fel, încît să nu fie o zi tristă ci, dimpotrivă, o zi plină de veselie, pînă în ultima clipă, cînd vizitiul trase trăsura la scară.

După plecarea bunicii, copiii simțiră un gol mare în sufletul lor. Clara era mută și posomorîtă. Heidi și Clara stăteau tăcute și, în gînd, își puneau întrebarea cum vor putea trăi fără bunica. A doua zi, la ora la care bunica obișnuia să-i citească, Heidi aduse cartea ei îndrăgită și-i spuse Clarei:

— Hai să-ți citesc o poveste, vrei?

Clara se arătă foarte încîntată de propunerea prietenei sale și Heidi se apucă să citească. De abia citise cîteva rînduri dintr-o

poveste în care era vorba despre o bunică moartă, și izbucni într-un plîns sfîșietor:

— Acum bunica de la munte a murit și eu n-am să mă mai pot întoarce la ea, ca să-i dau pînițe proaspete, bolborosi ea, printre sughituri.

Clara încercă s-o liniștească, spunîndu-i că nu bunica de la munte murise, că în povestire era vorba despre o altă bunică. Heidi credea însă atît de mult în ceea ce citea, încît Clarei îi fu tare greu s-o facă să înțeleagă deosebirea dintre o poveste și viața de toate zilele. În cele din urmă izbuti, dar gîndul că bunica putea să moară în lipsa ei continua s-o frămînte mereu pe micuța Heidi.

Domnișoara Rottenmeier intră în cameră și, văzînd cît de mult se străduiește Clara s-o liniștească pe această zvăpăiată cu ochii înecați în lacrimi, se apropie de ea și-i spuse cu toată asprimea:

— Adelheid, văicărelile tale sînt necugetate și fără temei și dacă nu te astîmperi și te mai prind plîngînd, îți iau cartea și nu ți-o mai dau niciodată, ai înțeles?!?

Cuvintele răstite ale guvernantei avură darul s-o sperie pe Heidi, care, de frică, se făcu albă ca varul. Căci, în afară de Clara, cartea asta era pentru ea lucrul cel mai de preț în această casă.

De aceea, încetă pe loc să mai plîngă și, ștergîndu-și la iuțeală lacrimile, se căznea din răspuțeri să n-o mai podidească plînsul. De atunci, marea ei grijă era să nu mai verse lacrimi de față cu domnișoara Rottenmeier și nu o dată Clara o întreba:

— Ce-i cu tine, Heidi, de ce te strîmbi în halul ăsta? Niciodată nu te-am văzut așa...

Dar strîmbăturile ei aveau rostul de a nu trezi atenția guvernantei, căci în felul ăsta își înăbușea plînsul. Curînd, Heidi își pierdu de tot pofta de mîncare. Slăbea mereu și era din ce în ce mai palidă. Bunul Sebastian nu putea să mai îndure văzînd-o cum se stinge și nu o dată, cînd Heidi nu voia să mănînce, îi spunea cu o voce părintească:

— Luați, micuță domnișoară, de ce numai o lingură? luați două, nici nu știți ce gustoasă e...

Dar blîndețea lui era zadarnică.

Seara, cînd se culca, Heidi zărea mereu în fața ei munții și pajiștile înverzite și tristețea care o cuprîndea era atît de mare, încît își ascundea capul sub pernă ca să nu i se audă plînsul. Vremea trecea și Heidi nu mai știa dacă e vară sau iarnă, căci zidurile din jurul casei erau veșnic cenușii. De ieșit, ieșeau foarte rar, căci Clara nu era în stare să facă o plimbare mai lungă...

Capitolul 11

O SEARĂ DE VARĂ LA MUNTE

Domnul Sesemann urcă sprinten scara și bătu la ușa domnișoarei Rottenmeier. Trezită din somn la o oră atât de neașteptată, guvernanta sări în sus, scoțind un țipăt de spaimă. În aceeași clipă auzi vocea stăpînului ei:

— Vă rog să coborîți cît mai repede în sufragerie, să facem pregătirile de drum...

Era ora patru și jumătate. Niciodată nu se mai sculase domnișoara Rottenmeier atât de devreme. Buimacă de somn și speriată de graba stăpînului, nu mai știa ce face. Trăgea pe ea rochie după rochie, le scotea și le arunca de colo pînă colo, ca apoi să le caute din nou prin toată încăperea.

În acest timp, domnul Sesemann apăsă de zor pe butoanele soneriei, alarmîndu-i pe toți servitorii.

Coborîră, pe rînd, în sufragerie. Domnul Sesemann avea o mină atât de odihnită și părea atât de vesel, încît era limpede că nu văzuse nici urmă de stafie. Îi porunci lui Johann să pregătească trăsura, iar Tinettei îi ceru s-o trezească pe Heidi și s-o îmbrace de

drum. Îl trimise apoi pe Sebastian s-o caute pe Dete, care lucra undeva prin apropiere. În sfîrșit, coborî și domnișoara Rottenmeier care, de bine de rău, izbutise pînă la urmă să se îmbrace și să se aranjeze un pic. De emoție își pusese pălăria de-a-ndoaselea, lăsînd impresia că merge cu spatele înainte. Era foarte sumflată și avea un aer foarte misterios. Domnul Sesemann puse toate acestea pe seamă zăpăcelii stîrnite de deșteptarea atît de matinală. O lăsă cîteva clipe să se dezmeticească apoi îi spuse să pregătească repede geamantanul micuței elvețiene și să pună în el cît mai multe din îmbrăcămintea Clarei.

Guvernanta rămăsese încremenită, neștiind ce să mai creadă. Se așteptase să audă de la stăpînul ei o descriere nemaipomenită în legătură cu apariția strigoilor în timpul nopții și cînd colo, primea niște porunci care nu-i făceau nici o plăcere. Stătea neclintită, așteptînd o explicație din partea domnului Sesemann. Acesta însă nici nu se gîndea să-i mădea și alte amănunte; părăsi sufrageria, lăsînd-o pe guvernantă cu gura căscată de uimire, și se duse în camera fiicei lui. Mirată de zarva din casă, Clara trăgea cu urechea, încercînd să afle ce se întîmplase. Părintele se așeză lîngă patul ei și-i povesti, pe larg, adevărul despre fantoma ce-și făcea apariția noapte de noapte, și-i spuse că, după părerea doctorului, Heidi era foarte bolnavă și, dacă nu vor fi luate imediat măsurile cuvenite, ar putea să umble mai departe, nopți în șir, pe acoperișul casei, ceea ce, fără îndoială, ar fi fost foarte primejdios pentru ea. De aceea, a luat hotărîrea s-o trimită cît mai grabnic înapoi, la bunicul ei, socotind că nu-și poate asuma răspunderea de a o mai reține la Frankfurt. Încheie arătîndu-și convingerea că fiica lui va înțelege situația și va fi de aceeași părere cu tatăl ei, aceasta fiind, dealtfel, singura și cea mai bună măsură ce putea fi luată.

În primele clipe, Clara se împotrivi, invocînd tot felul de motive. Tatăl ei era de neînduplecat. Ca s-o liniștească, îi făgădui că la anul vor face, împreună, o călătorie în Elveția. În cele din urmă, neavînd încotro, Clara

se supuse hotărîrii tatălui său, cerînd în schimb să i se îngăduie să pună în geamantanul lui Heidi tot ce știa că i-ar face mai multă plăcere. Domnul Sesemann nu avu nimic împotriva, și astfel Clara îi pregăti prietenei sale un trusou de toată frumusețea.

În sfîrșit, sosi și Dete. Aștepta îngrijorată în anticameră, spunîndu-și în sinea ei că, de bună seamă, s-a petrecut ceva cu totul neobișnuit, de vreme ce era chemată cu noaptea în cap. Domnul Sesemann îi explică despre ce-i vorba și o rugă s-o ducă pe Heidi, chiar azi, la bunicul ei. Mătușa Dete se sperie auzind această veste, căci atunci, la despărțire, Unchiul din munți le spusese cu toată hotărîrea că nu vrea să le mai vadă niciodată în ochii lui. Socotind că n-ar fi deloc nimerit să-i ducă înapoi copilul, după ce i-l încredințase și apoi îl luase după doi ani, începu să turuie verzi și uscate, spunînd că azi nu poate, că e tare ocupată, că mîine e cu nepuțință să-și părăsească lucrul, iar în zilele următoare, cu atît mai puțin. Domnul Sesemann își dădu numaidecît seama cum stau lucrurile și o lăsă să plece, fără să-i mai spună nimic. Apoi îl chemă la el pe Sebastian și îl anunță că va trebui s-o ducă pe Heidi acasă, la bunicul ei.

— După-amiază veți ajunge la Basel, spuse el, unde veți rămîne peste noapte, iar mîine dimineață vă continuați drumul spre Dörfli. Iată adresa unui hotel bun din Basel și ai grijă să alegi, pentru copil, camera cea mai bună. După ce se culcă, să închizi ferestrele și să încui ușa cu cheia, căci fetița e somnambulă și ar fi foarte primejdios dacă s-ar duce la miezul nopții să deschidă ușa de la intrare, într-o casă străină.

— Aaa! făcu Sebastian, uluit, dîndu-și seama de adevărul cu strigoi ce bîntuiau casa.

— Da, așa e, îl asigură încă o dată stăpînul său. Acum ai înțeles, sper că sînteți amîndoi, și tu și Johann, niște fricoși fără pereche. Și rostind aceste cuvinte, se așeză la birou și începu să-i scrie o scrisoare lungă Unchiului din munți.

În timp ce stăpînul scria, Sebastian sta proțăpît în mijlocul odăii și repeta mereu:

— Ce bine era dacă nu mă lăsam împins de Johann înapoi în salon și fugeam după arătarea albă!...

Acum avea curaj, căci încăperea era luminată și se puteau vedea toate ungherele. Între timp, Tinette o trezise pe Heidi și o îmbrăcase la iuțeală cu rochia ei de duminică, fără însă să-i spună vreun cuvînt.

Domnul Sesemann se înapoie în sufragerie, unde era pregătit micul dejun.

— De ce n-a venit copilul? întrebă el.

Heidi sosi curînd și-i dădu bună dimineața.

— Ce-ai zice, micuțo, o întîmpină el cu toată blîndețea, dacă azi te-ai întoarce la tine acasă?

— Acasă?!? repetă Heidi, pîlind. La auzul acestei vești atît de neașteptate, nu mai era în stare să sufle nici o vorbă.

— Nu vrei? o întrebă domnul Sesemann.

— Ba da, izbuti să murmure Heidi, vreau, cum să nu vreau!...

— Atunci să mîncăm și pe urmă, în trăsura!

Heidi era atît de tulburată, încît nu putea să înghită nici o îmbucătură și nu-și dădea seama dacă e trează sau dacă visează și se întreba mereu dacă nu va păți ca în noaptea trecută, cînd s-a trezit, fără voia ei, în pragul porții, în cămașă de noapte.

— Nu trebuie să ne prindă mirarea că micuța nu mîncă. E un lucru cît se poate de firesc, spuse domnul Sesemann și-i porunci domnișoarei Rottenmeier să-i dea lui Heidi merinde pentru drum.

Heidi părăsi sufrageria și se duse să stea cu Clara. În mijlocul camerei se afla un geamantan mare, neînchis.

— Vino să vezi și tu ce-am pus în el, îi spuse Clara, și să-mi spui, te rog, dacă îți place... Și numaidecît înșiră în fața ei o mulțime de lucruri: rochițe, batiste, șaluri de tot felul. Apoi, cu un aer triumfător, îi arătă un coșuleț în care se aflau douăsprezece pîinicele albe, proaspete. La vederea lor, Heidi nu se mai putu stăpîni și începu să sară în sus de

bucurie. Cele două prietene erau atît de vesele, încît nimănui nu i-ar fi dat prin minte că peste cîteva clipe aveau să se despartă. De altfel, nici nu avură timp să se întristeze, căci nu dură mult și-l auziră pe Sebastian strigînd:

— Trăsura vă așteaptă!

Heidi dădu fuga în camera ei și, trăgînd de sub pernă cartea căpătată de la bunica, de care nu se despărțea niciodată, o vîrî iute în coșuleț, sub pîinițe. Apoi deschise repede dulapul și scoase din el o bucată de pînză roșie, în care era împachetată pălăria ei de paie. Își puse la iuțeală pălăria de sărbătoare, iar bucata de pînză o împături frumos și o așeză cu grijă în coșuleț, pe urmă se repezi din nou în odaia Clarei, ca să-și îmbrățișeze cu dragoste prietena și, în sfîrșit, se apropie de domnul Sesemann, care o luă de mînă și o conduse pînă la trăsura.

Domnișoara Rottenmeier aștepta jos, în capul scării, ca să-și ia rămas bun de la micuța elvețiană.

— Adelheid, strigă ea indignată, zărint bucată de pînză roșie. Doar n-ai de gînd să pleci din casa noastră cu această cîrpă, care nu îți folosește la nimic. Și, în culmea indignării, smulse pînza din coșuleț și o aruncă pe jos.

Heidi nu îndrăznea s-o ridice. Se uita la domnul Sesemann cu o privire atît de tristă, de parcă în clipa aceea i-ar fi luat cineva co-moara cea mai de preț.

— Domnișoară Rottenmeier, spuse în cele din urmă stăpînul casei, înduioșat de chipul abătut al copilului. Vă rog s-o lăsați să ia de aici tot ce vrea, chiar și pisici sau broaște țestoase, dacă îi face plăcere acest lucru.

Auzindu-l, Heidi prinse curaj și se aplecă să-și ia pachetul. Cînd ajunse în fața trăsorii, domnul Sesemann își luă rămas bun de la ea cu toată căldura. Îi spuse că atît el, cît mai ales fiica lui se vor gîndi adeseori la ea cu dor și drag, apoi îi ură drum bun și multă sănătate. La rîndul ei, Heidi îi mulțumi din inimă pentru bunătatea pe care i-o arătase și îl rugă să-i transmită și doctorului mulțumirile ei și cele mai bune urări. Își aminti că, în ajun, doctorul îi spusese că totul se va sfîrși cu

bine pentru ea și era încredințată că bătrînul doctor nu era străin de fericirea ei. Domnul Sesemann îi făgădui să-i îndeplinească această dorință și, după ce-i mai ură o dată drum bun, trăsura porni...

La scurt timp după aceea, Heidi se afla în tren, ținînd coșulețul în brațe, cu toată strășnicia. Nu voia să-l lase nici o clipă pe mîini străine. Cîteva ore rămase cît se poate de liniștită. Apoi, deodată, își dădu seama că era în drum spre casă și pe dinaintea ochilor începură să i se perinde figuri cunoscute: bunicii, Peter, bunica... Gîndul ei se opri la bunica și, după un timp, îl întrebă pe Sebastian:

— Sînteți sigur că bunica mea din munți n-a murit?

— Eu cred că e în viață, răspunse Sebastian liniștit.

Heidi se uită de cîteva ori, îndelung, la pîinițele albe din coșuleț și nu mai putea de bucurie, gîndindu-se la clipa în care avea să le înșire pe masa bunicii.

După un timp, întrebă din nou:

— Credeți, într-adevăr, că bunica mai trăiește?

— De ce să nu trăiască? bolborosi Sebastian, pe jumătate adormit.

Curînd adormi și Heidi, istovită de o noapte atît de agitată. Nu se trezi decît în momentul în care Sebastian o apucă de mînă și, scuturînd-o ușor, îi spuse încet la ureche:

— Gata, micuță domnișoară, am ajuns la Basel.

A doua zi mai avură de mers cîteva ceasuri cu trenul. În acest timp Heidi nu lăsă nici o clipă coșulețul din brațe. Stătea cuminte, fără să scoată o vorbă, și privea mereu pe fereastră, cuprinsă de emoția apropierei de locurile ei natale. Cînd se aștepta mai puțin, se auzi strigătul conducătorului: „Mayenfeld“. Săriră amîndoi de pe scaun, Sebastian înșfăcă la iuțeală geamantanul și coborîră din vagon, în mare grabă. Nici n-apucară să pună bine piciorul pe peron și trenul porni din nou la vale. Sebastian se uită în urma lui, cu părere de rău, căci i-ar fi făcut mai multă plăcere să călătorească mai departe decît să bată, pe jos.

un drum necunoscut, la capătul căruia îl aştepta un urcuş anevoios. Nu mai păţise niciodată aşa ceva, iar drumurile în ţara asta străină i se păreau nespuse de primejdioase. Se uită bine în jurul lui, căutînd săgeata ce indica drumul spre Dörfli. Nu departe de gară zări o căruţă încărcată cu doi saci, trasă de un cal costeliv, înaintea căruia păşea domol un bărbat înalt şi spătos. Se apropie de el şi îl întrebă:

— Dacă nu vă supăraţi, care e drumul cel mai sigur spre Dörfli?

— Aici toate drumurile sînt sigure, îi răspunse omul binevoitor.

Atunci Sebastian îl întrebă, din nou, care e drumul cel mai puţin primejdios şi cum ar putea să ajungă mai uşor, cu geamantanul, pînă sus.

Căruţaşul îl măsură din ochi şi, după un timp de gîndire, îi spuse că i-l duce el, cu condiţia să nu fie prea greu. Şi tot aşa, din vorbă în vorbă, se învoiră pînă la urmă s-o ia şi pe Heidi, pînă la Dörfli.

— De acolo, adăugă căruţaşul, găseşte ea pe cineva s-o însoţească pînă sus, la bunicul ei.

— Nu e nevoie, spuse Heidi, care ascultase cu atenţie convorbirea dintre cei doi bărbaţi. De acolo mă duc singură, căci cunosc foarte bine drumul.

Sebastian era fericit că scăpase de povara grea a urcuşului. O chemă pe Heidi lîngă el şi, cu un aer foarte misterios, îi înmîină un pachet greu şi o scrisoare. Îi lămuri că e vorba de un dar din partea domnului Sesemann, pe care trebuia să-l pună bine în coşuleţ, iar scrisoarea să i-o dea bunicului. După aceea, îi mai atrase de cîteva ori atenţia să nu piardă nimic.

— Nici o grijă, îl asigură Heidi, nu voi pierde nimic...

Căruţaşul îl ajută pe Sebastian să salte geamantanul în căruţă. Apoi, o aşeză pe Heidi pe capră şi Sebastian îi strînse mîna, de rămas bun. O mai sfătui încă o dată să fie cu ochii în patru şi să nu lase nici o clipă coşuleţul din mînă, căci, potrivit poruncii stăpînului

său, ar fi trebuit să meargă cu Heidi pînă sus, ca să fie sigur că a ajuns cu bine la bunicul ei.

În sfîrşit, căruţa porni la deal. Sebastian o urmări un timp, apoi se aşeză pe o bancă, în micuţa gară, aşteptînd cu nerăbdare să sosească un tren.

Căruţaşul nu era nimeni altul decît brutarul din Dörfli, care venise la Mayenfeld după făină. N-o văzuse niciodată pe Heidi, în schimb îi cunoscuse bine pe părinţii ei şi, ca toţi oamenii din sat, ştia că locuise doi ani la Unchiul din munţi. Îşi dădu numaidecît seama că fetiţa era nepoata morocănosului bătrîn şi era curios să afle de ce se întorcea de la Frankfurt, după un timp atît de scurt. Frămîntat de acest gînd, nu mai avu răbdare şi, la un moment dat, deschise vorba:

— Spune-mi, tu eşti copilul care, pînă nu de mult, a stat la Unchiul din munţi?

— Da, eu sînt, răspunse Heidi, cu mîndrie în glas.

— Păi, atunci, înseamnă că nu te-ai simţit prea bine la Frankfurt, de vreme ce te întorci atît de repede?

— Nu, nu-i aşa. Domnul Sesemann şi fiica lui s-au purtat cu mine cum nu se poate mai frumos, îl contrazise Heidi.

— Şi-atunci de ce n-ai rămas la ei, dacă te-ai simţit acolo atît de bine?

— Fiindcă domnul Sesemann mi-a dat voie să vin înapoi, acasă...

— Bine, bine, ţi-a dat voie, dar eu tot nu înţeleg de ce te-ai întors, dacă te simţeai la ei atît de bine...

— Cum, de ce? Fiindcă la bunicul mi-e de o mie de ori mai bine decît oriunde pe lume.

— Mă rog, asta eu nu am de unde să ştiu, mormăi neîncrezător brutarul. Dar s-ar putea ca, mai tîrziu, să gîndeşti altfel...

Apoi murmură pentru sine: „Ce ciudat, să vină înapoi, de la bogăţia oraşului la sărăcia din munte“. După care, începu să fluiera în surdina şi tot drumul nu mai scoase o vorbă. Heidi se uita mereu în jurul ei. Pe măsură ce se apropiau de Dörfli, era din ce în ce mai emoţionată. Recunoştea pînă şi copacii de pe

marginea drumului. Deodată, la o cotitură, zări piscurile înalte ale stîncilor Falkniss. Păreau că o salută și-i urează bun venit, iar nerăbdarea ei nu mai cunoștea margini. Era gata-gata să sară din căruță și s-o rupă la fugă, pînă în sat. Cînd ajunseră în Dörfli, ceasul din turnul bisericii bătea ora cinci. În jurul căruței se adună pe loc o droaie de femei și de copii. Geamantanul fetei le atrăsese atenția și toți erau curioși să afle de la ea cît mai multe. Brutarul o ajută să coboare de pe capră, iar Heidi, după ce îi mulțumi frumos și-i spuse că geamantanul o să vină să-l ia bunicul a doua zi, porni la deal, cu coșulețul în brațe. Zadarnică-i era însă graba căci, la tot pasul, oamenii o opreau și n-o mai slăbeau cu întrebările. În cele din urmă, fața ei necăjită îi făcu pe toți s-o lase să treacă. Sătenii priveau supărarea ei ca un semn al fricii, și astfel aveau un nou prilej să spună că, de un an încoace, Unchiul din munți se înrăise și mai mult și nu încapă îndoială că dacă Heidi ar avea un alt loc pe această lume, nu s-ar duce acum în cuibul lui de balaur. În toiul aprinselor discuții, sosi în mijlocul lor și brutarul satului. Acesta le vorbi despre domnul care o adusese pe Heidi pînă la Mayenfeld și care, după ce-i plătise transportul cu vîrf și îndesat, își luase rămas bun de la Heidi, ca un adevărat părinte. Apoi, pe drum, fetița îi povestise că nimeni n-a silit-o să părăsească Frankfurtul și i-a mărturisit că numai la dorința ei a fost lăsată să se întoarcă la Unchiul din munți.

Surprinzătoarea veste se răspîndi ca fulgerul în tot satul, iar seara, în toate casele se vorbea despre fetița care renunțase la viața tihnită și plină de bucurii a orașului Frankfurt, pentru a se întoarce în sărăcăcioasa cabană a bunicului ei.

În acest timp, Heidi urca mereu, alergînd cît o țineau picioarele. Din cînd în cînd se mai oprea să-și mai tragă un pic sufletul, căci povîrnișul era abrupt, iar coșulețul nu era deloc ușor. Pe măsură ce înainta, în minte i se cuibări din nou gîndul că bunica ar fi putut să moară în lipsa ei. Deodată, însă, zări ca-

bauna bunicii și inima începu să-i bată cu putere. Spori pasul și, de atîta tulburare, inima ei o luă razna, mai-mai să-i spargă pieptul nu alta.

În sfîrșit, ajunse și, de emoție, abia izbuti să deschidă ușa. Tremurînd din tot corpul, intră în casă și se opri în mijlocul încăperii.

— Dumnezeule, se auzi deodată dintr-un colț al odăii, numai Heidi deschide așa ușile! Ce bine ar fi s-o mai simt o dată așa, lîngă mine, înainte de a muri! Dar cine știe dacă s-o va mai întoarce vreodată!...

— Aici sînt, bunicuțo, aici sînt, strigă Heidi, lăsîndu-și capul pe genunchii bătrînei.

Bunica e atît de emoționată, încît nu mai poate în stare să scoată o vorbă. Mîngîie un timp cu blîndețe, capul copilei, apoi, cu vocea surdă și grumată, rostește în șoaptă:

— Da, e părul ei, părul ei cîrlionțat și vocea ei! Mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a fost dat să mai trăiesc această fericire!

Lacrimile de bucurie din ochii oarbei se preling pe brațele fetei.

— Ești tu, cu adevărat? Întrebă de cîteva ori bătrîna, tremurînd de emoție.

— Da, eu sînt, bunico, și te rog frumos, nu mai plînge; o să vin să te văd în fiecare zi și-ți făgăduiesc să nu mai plec de aici niciodată. Iar tu, tu n-ai să mai mănînci niciodată pîine neagră, uscată.

Și rostind aceste cuvinte, Heidi scoase iute din coșuleț cele douăsprezece pîinițe albe și le înșiră în poalele bunicii.

— Ah, copila mea, asta e o adevărată binecuvîntare, murmură bătrîna, frămîntînd între degete pîinea bună și proaspătă. Dar cea mai mare bucurie pentru mine ești tu, fetița mea, adăugă ea, petrecîndu-și mîna zbîrcită pe obrajii aprinși ai copilei. Hai, mai spune ceva să-ți aud glasul...

Și Heidi începu să-i povestească despre ne liniștea ei la gîndul că, între timp, bunica ar fi putut să moară și n-ar mai fi apucat să mănînce pîinițele aduse de ea.

În acest timp, intră în odaie Brigitte, mama lui Peter.

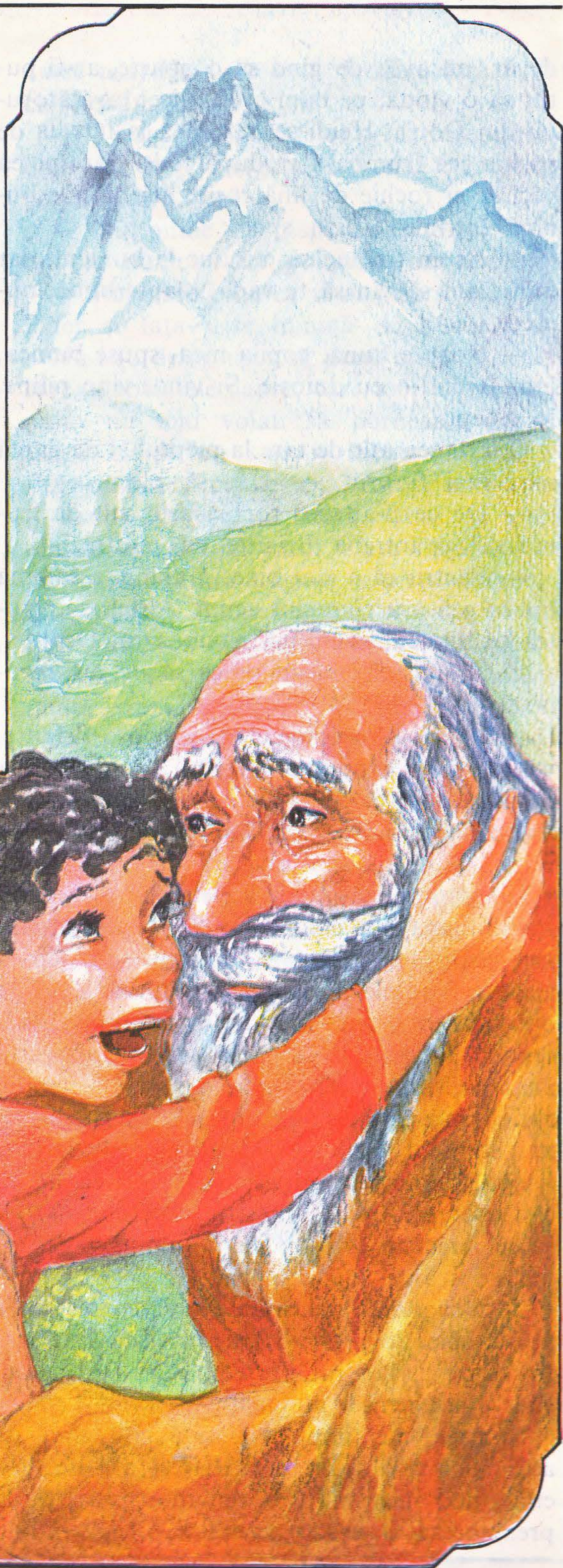
— Nu, nu se poate! izbucni ea de bucurie

Heidi, Heidi a noastră!...

Îi strînse mîna, apoi se învîrți în jurul ei, ca s-o admire din toate părțile.

— Nici nu știi, mamă, ce rochiță frumoasă are Heidi, dacă ai vedea-o nici n-ai recunoaște-o... și pălărioara cu pene, de pe masă, e tot a ta? Hai, pune-o, te rog, să văd cum îți vine...

— Nu, răspunse Heidi, cît timp o mai am pe a mea, pe asta nu am de gînd s-o port niciodată; dar dacă ție îți place atît de mult, poți s-o păstrezi. Apoi, scoase din coșuleț pălăria ei de pai, mototolită în timpul călătoriei și, punîndu-și-o pe cap, își aminti că bunicului nu-i plăceau deloc pălăriile cu pene. De altfel, acesta era singurul motiv pentru care păstrase, cu atîta sfințenie, vechea ei pălărioară. Brigitte era atît de încîntată de pălărioara cu pene, încît îi spuse că dacă, într-a-

devăr, nu avea de gînd să o poarte, ar fi putut să o vîndă, pe bani buni, fiicei învățătorului din Dörfli. Heidi se dezbracă la iuțeală de rochia cea frumoasă și, după ce își trase pe ea vechea ei rochie de lînă roșie, luă mîinile bunicii într-ale ei și-i spuse:

— Acum trebuie să mă duc la bunicul, dar mîine am să vin să te văd. Noapte bună, bunico...

— Noapte bună, copila mea, spuse bunica, îmbrățișînd-o cu duioșie. Și vino, vino mîine, te aștept...

O strîngea atît de tare la pieptul ei de parcă n-ar mai fi vrut s-o lase să plece.

— De ce ți-ai scos rochia asta atît de frumoasă? o întrebă Brigitte cu mirare.

— Pentru că e mai bine să ajung la cabană îmbrăcată așa cum sînt acum. Altfel, s-ar putea ca bunicul să nu mă recunoască. Dealtfel, și tu ai spus că era cît pe ce să nu mă recunoști.

— Puteai să rămîi cu ea, îi spuse Brigitte, în timp ce o conducea spre ușă. Bunicul te-ar fi recunoscut oricum; dar vezi, fii atentă, Peter mi-a spus că bătrînul e din ce în ce mai urîcios și nu mai schimbă cu nimeni o vorbă.

Își luară rămas bun și Heidi porni grăbită spre cabana bunicului. Soarele tocmai se lăsa spre asfințit și lumina amurgului se așternea aurie pe verdele povîrnișului muntos. Heidi se oprea la tot pasul, uimită de frumusețea neasemuită a creștelor ce păreau că înțepă cerul cu ascuțișul lor. Deodată, o rază de lumină roșietică se întinse la picioarele ei. Era reflexul stîncilor Falkniss. Ghețarul, învăluit în flăcări, împurpura zdrențele de nori ce alunecau ușor pe fondul albastru al cerului, lăsînd să se strecoare printre ele o lumină portocalie, ce scălda întreaga pajiște.

— Niciodată, murmură Heidi copleșită de aceste splendori, nici măcar în visele cele mai frumoase de la Frankfurt, nu mi-a fost dat să văd o asemenea minunăție.

Rămase un timp nemișcată, plîngînd de atîta încîntare și de bucurie. Era atît de fericită, încît nici nu găsea cuvinte potrivite să preamărească aceste meleaguri binecuvîntate.

Deodată începu să se lase înserarea și Heidi cîrupse din nou la fugă. Curînd, zări vîrfurile brazilor înălțîndu-se peste acoperișul cabanei și apoi întreaga cabană și, în sfîrșit, îl văzu pe bunicul ei, așezat pe băncuță, cu pipa în gură. Zbură spre el ca o săgeată și pînă să apucă să-și dea seama bătrînul cine gonea spre el ca o vijelie, Heidi azvîrli coșul cît colo și se agăță de gîtul ursuzului unchiaș din singurata teacă a munților. Era atît de copleșită, încît nu izbutea să spună nimic altceva decît să repetă întruna:

— Bunicule, bunicule, bunicule!

Bătrînul tăcea, nefiind în stare să rostească o vorbă. În schimb, ochii lui, care de mulți ani nu mai știau ce-i plînsul, erau acum în cărcați de lacrimi. O mîngîie un timp pe Heidi, cu toată duioșia, apoi, desprinzîndu-se din înlănțuirea brațelor ei, își așeză nepoata pe genunchi și o cercetă îndelung, cu o privire înduioșată:

— Cum se face că te-ai întors? spuse el într-un tîrziu. Sper că nu te-au gonit...

— Oh, nu, bunicule, se grăbi să-i răspundă Heidi, nici nu te gîndi la așa ceva! Toți au fost buni cu mine, dar, știi, mi-era atît de dor de tine, de Peter și de caprele noastre, încît uneori, simțeam că mă sufoc. Mi-era însă rușine să le spun, de teamă să nu-și închipuie că sînt o fetiță nerecunoscătoare. Cred că doctorul, prietenul domnului Sesemann, m-a ajutat cel mai mult să mă întorc acasă. Despre toate astea s-ar putea să scrie în scrisoarea pe care ți-am adus-o.

Sări de pe genunchii bunicului și, scoțînd repede din coșuleț plicul și pachetul rotund lăsate de Sebastian, le așeză în fața bătrînului.

— Asta e pentru tine, spuse bunicul, punînd pachetul pe bancă și, după ce citi scrisoarea, o împături și o vîrî în buzunar.

— Hai nu vrei să bei un pic de lapte cu mine? o întrebă el pe fetiță. Ia-ți pachetul și să intrăm în casă... Acum o să ai cu ce să-ți cumperi un pat bun și îmbrăcăminte pe toată anul.

— N-am nevoie de nimic, răspunse Heidi.

Pat am, iar haine am căpătat de la Clara atît de multe, încît nu știu ce să mai fac cu ele.

— Nu-i nimic, spuse bunicul, o să folosești banii altă dată.

Urcară împreună în podul de fîn. Deodată, Heidi se opri înmărmurită:

— Ce s-a întîmplat cu patul meu, bunicule?!?

— L-am desfăcut... Știi, nu credeam că ai să te mai întorci, dar fii liniștită, îți pregătesc un altul, mai frumos, răspunse bunicul. Mai întîi, însă, să mergem să bem laptele.

Heidi se așeză pe locul ei obișnuit. Își bău laptele cu poftă, dintr-o răsuflare, apoi lăsă cana pe masă și spuse, suspinînd de plăcere:

— Ah, ce lapte minunat, nu cred că există altul mai bun pe lume!...

Deodată, de afară, se auzi un fluierat prelung. Heidi ieși iute în fața cabanei, de unde zări întreaga turmă de capre alergînd la vale, cu Peter în mijlocul lor. Cînd o văzu pe Heidi, ciobănașul se opri, uluit.

— Bună seara, Peter, strigă Heidi și, în aceeași clipă, se repezi într-acolo, chemînd fiecare capră pe numele ei. Acestea, de bună seamă, îi recunoscuseră vocea, căci, pe neașteptate, se strînseră toate în jurul ei. Ciocîrlia și Turcoaica o îmbrînciră un pic pe grășana Certăreață, care își ridicase bărbuța, ca să fie văzută. Heidi nu mai putea de bucurie. Zburda, sărind de colo pînă colo, fericită că se găsea din nou alături de micuțele ei prietene. Le îmbrățișă pe toate, una cîte una, și, de bucurie, caprele țopăiau zglobii și o împungeau ușor cu cornițele lor. Și tot jucîn-

du-se așa, Heidi se trezi deodată față în față cu ciobănașul Peter.

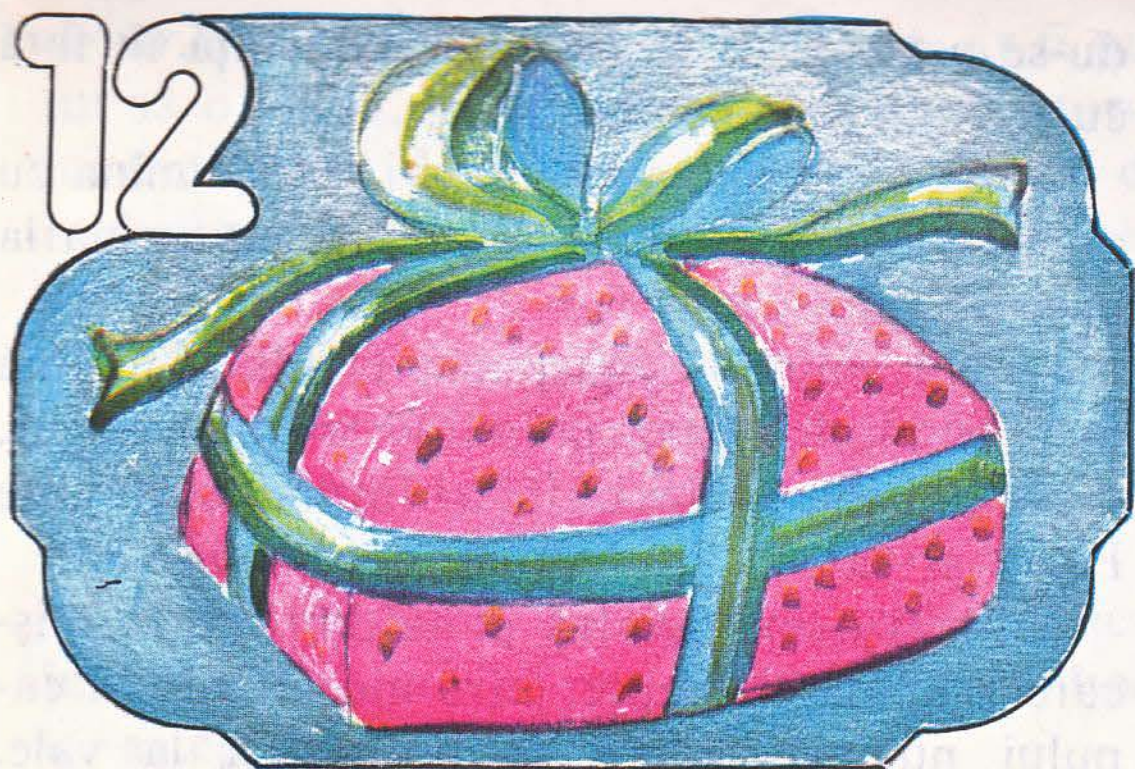
— Te-ai întors, spuse el și-i strînse mîna cu duioșie. Mîine mergem împreună cu turma la păscut, nu-i așa?

— Nu, mîine nu, răspunse Heidi, mîine mă duc la bunica, dar poimîine mergem sigur.

— Îmi pare bine că te-ai întors, mai spuse Peter și fața i se luminea de bucurie.

Nu-i fu deloc ușor să pună din nou în mișcare zvăpăiatele capre, care nici în ruptul capului nu mai voiau să pornească la vale. Dacă Heidi nu s-ar fi închis în staul cu Fulg-de-nea și cu Pestrița, turma nu s-ar mai fi urnit din loc niciodată. Cînd, în sfîrșit, reintră în cabană, patul îi era făcut și Heidi nu se mai sătura trăgînd în piept mirosul de fîn proaspăt. Bunicul așternuse patul cu cearșafuri albe ca zăpada și Heidi, nerăbdătoare, se culcă și dormi cum nu mai dormise de multă vreme.

În timpul nopții, bunicul se duse de nenumărate ori să vadă cum doarme nepoata și cercetă cu grijă gura lucarnei pe care o astupase cu fîn, așa fel încît nici o rază de lună să nu pătrundă în podul cabanei. Heidi însă dormea, cufundată într-un somn adînc, și nici prin gînd nu-i mai trecea să iasă la plimbare în toiul nopții. Dorința ei cea mai arzătoare îi fusese împlinită. Revăzuse frumusețea soarelui în asfințit, ghețarul și stîncile încinse de roșeața amurgului, ascultase freamătul brazilor în bătaia ușoară a vîntului și respira din nou, la ea acasă, aerul de munte, curat și sănătos.

Capitolul 12

CÎND TOATE CLOPOTELE BAT

Heidi îl aștepta pe bunic ca să meargă împreună la Dörfli. Bătrînul se ducea ca să-i ia geamantanul de la meșterul brutar și, în timpul ăsta, ea avea să rămînă la bunica. Ardea de nerăbdare s-o vadă și s-o întrebe dacă i-au plăcut pîinițele de la Frankfurt. Stătea fericită la umbra brazilor, trăgînd în piept, cu nesaț, aerul curat de munte, îmbibat de miremele pajiștii înflorite. Sufla o adiere ușoară ce se strecura, parcă fremătînd, printre cren-gile bătrînilor copaci.

În sfîrșit, se arată și bunicul care, după ce mai aruncă o privire cercetătoare în jurul cabanei, spuse:

— Gata, acum putem merge.

Era sîmbătă după-amiază și, în această zi, bătrînul făcea ordine și curățenie generală. Totul în casă și în preajmă lucea de curățenie. Se apucase de treabă dis-de-dimineată, ca să aibă timp să coboare cu Heidi în Dörfli.

Porniră împreună, ținîndu-se de mîna, și cînd ajunseră în dreptul cabanei lui Peter se despărțiră, văzîndu-și fiecare de drumul lui. Heidi intră repede în odaia bunicii și aceasta îi recunoscuse numaidecît pașii. Cînd copila se apropie de ea, bătrîna îi cuprinse mîinile cu duioșie și nu se mai îndura să i le lase din strînsoare, de teamă, parcă, să nu i-o fure cineva. Îi mulțumi din inimă pentru pîinițe,

spunîndu-i că, mulțumită lor, a prins din nou putere. După ce le-a mîncat, s-a simțit ca o nou-născută. Brigitte se grăbi s-o dea de gol, mărturisind că, de fapt, bunica nu mîncase decît o singură pîiniță, ca să-i rămînă celelalte pe mai multe zile, fiind încredințată că în felul acesta se va însănătoși și va fi iar dornică să trăiască alături de cei dragi.

Heidi stătu cîteva clipe pe gînduri, apoi, ca și cînd ar fi rezolvat o problemă grea, strigă bucuroasă:

— Gata, am găsit! Îi voi scrie Clarei și sînt sigură că ea o să mă ajute. De altfel, mi-a făgăduit că-mi va da atîtea pîinițe cîte am avut în dulap, pînă mi le-a luat domnișoara Rottenmeier, guvernanta. Clara e o prietenă minunată și se va ține de cuvînt.

— Grozavă idee, îi curmă vorba Brigitte. Numai că pîinițele astea, pînă să ajungă la Dörfli, vor fi tari ca piatra și cine să le mai mănînce... Ei, dacă aș avea și eu din cînd în cînd cîte un bănuț în plus, i-aș cumpăra pîne de la brutarul nostru, care le face la fel de bune; din păcate, însă, cu greu îmi pot îngădui să cumpăr și pîinea neagră...

— Bani?!? Bani am eu! strigă Heidi și chipul i se luminează de fericire. Începînd de azi, bunica va avea în fiecare zi cîte o pîiniță albă și proaspătă, iar duminica, două. Peter se va duce să le ia de la brutarul din sat și eu...

— Nu, nu, o întrerupse bunica. Tu n-ai primit acești bani ca să-mi cumperi mie de-ale gurii. Nu, nu!... Bani ăștia trebuie să-i dai bunicului tău, el o să știe mai bine ce să faci cu ei.

Vorbele bătrînei n-avură însă darul să-i strice bucuria copilei.

— În fiecare zi o să ai pîinița ta, reluă ea. Să vezi ce bine o să-ți prindă și ce zdravănă o să te faci. Pe urmă, după ce mai capeți puțină putere, sînt sigură că o să-ți recapeți și vederea.

În dorința ei de a nu tulbura bucuria inimii fetei, bătrîna tăcu.

Deodată, Heidi zări pe o policioară cartea de cîntece a bunicii și se grăbi să spună:

— Știi, bunică, eu am învățat să citesc. Vrei să-ți citesc ceva? Un imn, de pildă.

— Adevărat, scumpa mea copilă? Ai putea să-mi faci și această bucurie?!? exclamă bătrîna, în culmea fericirii.

Heidi nu așteptă să fie rugată de două ori și, urcîndu-se pe un scaun, luă de pe policioară cartea și o scutură de praf, căci, așa cum era și firesc, nimeni n-o mai deschisese de ani de zile. După ce o mai șterse cu o cîrpă, se așază din nou și întrebă pe bătrîna ce imn să-i citească.

Bunica împinse într-o parte roata de tors și spuse:

— Care vrei tu, copila mea.

Și Heidi începu să-i citească, plină de însuflețire, un imn nespus de frumos și înduioșător. Era un imn pe care bunica îl cîntase în tinerețe și cuvintele lui îi mergeau drept la inimă. Îl ascultă, tăcută, cu brațele încrucișate la piept și, pe măsură ce Heidi citea, chipul brăzdat de cute al bătrînei se înviora, oglindind o fericire ce izvora din adîncul sufletului ei chinuit. Niciodată n-o mai văzuse Heidi atît de fericită și, cînd termină de citit, bătrîna o rugă să mai citească o dată. Apoi îi mulțumi, spunîndu-i:

— Datorită ție, scumpa mea copilă, mi s-a înseninat inima. Acum sînt fericită...

Heidi strălucea toată de bucurie. Bătrîna nu mai avea fața tulbure și obosită, iar ochii ei parcă vedeau din nou frumusețea de odinioară. Deodată, se auzi un ciocărit în fereastră. Bunicul se întorsese din vale și făcea semn nepoatei să iasă. Heidi își luă în grabă rămas bun, făgăduindu-i bătrînei să vină iar la ea, a doua zi. Deși i-ar fi făcut mare plăcere să urce cu Peter pe crestele înalte ale munților, prefera totuși să coboare, ca să-i citească nefericitei oarbe ceva care să-i meargă la inimă și, în felul acesta, să-i vadă din nou chipul strălucind de o tainică bucurie.

Cînd să plece, mama lui Peter îi întinse rochița și pălăria pe care le lăsase aici, în ajun. Heidi luă rochița, gîndindu-se că bunicului avea să-i facă plăcere, în schimb se împotrivi cu înverșunare să ia și pălăria.

— Păstrează-o, e a ta, spuse ea cu toată hotărîrea.

Era atît de fericită, încît pe drum îi povesti bunicului totul: că-i poate cumpăra bunicii pîinițe proaspete de la brutarul din Dörfli, că i-a citit bătrînei din cartea ei de cîntece și ce bucuroasă și veselă a fost ea în timp ce-i citea. În cele din urmă, îl întrebă pe Unchiul din munți:

— Spune, bunicule, nu-i așa că o să-mi dai voie să-i cumpăr în fiecare zi cîte o pîiniță, chiar dacă ea s-ar împotrivi?

— Și cu patul tău ce facem? răspunse bunicul.

Heidi nu se dădu însă bătută și stărui, spunîndu-i că, în ceea ce o privește, ea doarme mult mai bine în patul ei de fîn decît în cel mai frumos pat din Frankfurt.

— La urma urmei, sînt banii tăi, se învoi bunicul. Folosește-i cum crezi tu că e mai bine. Cu banii ăștia poți să-i cumperi pîinițe mulți ani de acum încolo.

Heidi era încîntată. Sărea în sus de bucurie și striga întruna:

— Bunica n-o să mai mănînce niciodată pîine neagră și uscată!...

Iar strigătul ei se asemuia cu cîntecul păsărilor, în amurg.

Deodată însă se potoli și începu:

— Ce bine îmi pare că rugămîntea mea nu a fost zadarnică și bunul Dumnezeu mi-a împlinit dorința. Nu-i așa, bunicule, că o să ne rugăm amîndoi, în fiecare zi, așa cum m-a învățat pe mine bunica de la Frankfurt, ca Dumnezeu să nu ne uite?

— Ei, mai uită el, cu rugăciune cu tot, mormăi pe sub nas omul munților. Dacă noi, oamenii, nu ne ajutăm singuri, nimeni nu ne ajută.

Heidi nu-i răspunse. Mergea tăcută, străduindu-se să țină pasul cu bunicul ei, care acum părea că se grăbește să ajungă cît mai repede acasă.

Cînd intrară în cabană, Heidi fugi repede în odaia ei. Bunicul lăsă jos coșul pe care-l purtase în spinare, apoi se duse să se așeze pe băncuța lui. Nepoata veni numaidecît, cu o

carte mare sub braț, și se așeză și ea lângă bunicul ei. Deschise cu ușurință cartea la pagina dorită, căci, vorba ceea, o citise de atâtea ori, iar povestirea îndrăgită o știa aproape pe dinafară. Se lipi de bătrîn și începu să-i recite povestea fiului plecat de-acasă:

„A fost odată un gospodar care avea un fiu. Fiul acesta se ducea cu vitele la păscut, pe o pajiște nespus de frumoasă, și trăia foarte bine acasă, la părinții lui. Într-o bună zi, i se năzări să-și părăsească pămîntul natal și să plece într-o țară străină. Îi ceru tatălui său partea de bani ce i se cuvenea pentru munca lui și se duse. Bani înșă se isprăviră curînd și, ca să-și agonisească traiul, se văzu nevoit să se angajeze ca paznic de porci, printre străini. Umbla zdrențaros și nu o dată se întîmpla să nu aibă ce mânca. Uneori, trebuia să se mulțumească cu puținul ce rămînea din hrana porcilor. Așa stînd lucrurile, într-o bună zi se hotărî să se întoarcă acasă. Și așa făcu. Iar cînd ajunse în fața părintelui său, îi spuse: „Iartă-mă tată, am greșit față de tine și față de consătenii mei. Tu și toți cei din jur ați fost buni și drepti cu mine, iar eu, în loc de recunoștință, v-am părăsit. Primește-mă înapoi și, în schimb, îți voi fi cel mai ascultător dintre servitori...”

Deodată, Heidi se întrerupse și-i spuse bunicului, uitîndu-se stăruitor în ochii lui:

— Îți închipui poate că tatăl său, care, de bună seamă, mai era încă supărat pe el, a început să-l dojenească? Nu, dimpotrivă, și-a primit fiul cu brațele deschise, i-a dat haine noi, l-a hrănit bine și l-a socotit iar ca pe unul din fiii săi buni...

Se așternură cîteva clipe de tăcere, după care Heidi reluă:

— E o poveste tare frumoasă, nu-i așa, bunicule?

Ar fi dorit ca bunicul să se arate încîntat de această poveste și să zîmbească fericit, dar, în loc să se bucure, bătrînul căzu pe gînduri și rămase neclintit pe banca lui. Abia după un timp mai îndelungat rosti încet, cu toată seriozitatea:

— Da, într-adevăr, e o poveste frumoasă.

Heidi ridică un pic cartea spre ochii bunicului și-i arătă bătrînului poza în care fiul cel nesăbuit se întoarce acasă la tatăl său, iar acesta îl strînge cu putere la pieptul lui. Bunicul privi poza îndelung, apoi îi spuse nepoatei să pună masa și, după ce mîncară pe săturate, se duseră amîndoi la culcare.

La cîteva ceasuri după aceea, în timp ce Heidi dormea cufundată într-un somn adînc, bunicul se trezi și, luînd cu el un scăunel, urcă în pod și se așeză lângă patul de fîn al nepoatei. O rază de lună se strecura prin crăpătura lucarnei, luminînd chipul frumos al copilei. Pe fața ei fericită se citea bucuria și încrederea în viață. Bătrînul stătu multă vreme așa, la căpătîiul nepoatei iubite, pînă cînd, răpus și el de somn, coborî și se întinse pe patul lui. Adormi numaidecît și nu se mai trezi decît odată cu revărsatul zorilor, cînd ieși grăbit în fața cabanei și privi multă vreme împrejurimile aprinse de primele raze ale soarelui. În ochii lui scăpărau scînteile bucuriei.

Era duminică, pe cer nu se zărea nici o zdreanță de nor, iar munții sclipeau în aerul proaspăt și curat al dimineții. În coroanele brazilor din spatele cabanei, păsărelele se întreceau în cîntecele lor de veselie. La un moment dat, bunicul intră în casă și strigă cu voce tare:

— Heidi, copila mea, scoală-te și vino repede afară; soarele s-a și săltat peste crestele munților și abia așteaptă să te vadă. Pune-ți rochița cea frumoasă și să mergem împreună jos, în sat, la serbare.

Heidi nu se lăsă mult așteptată. Peste cîteva minute se și afla în fața cabanei și, văzîndu-l pe bunicul ei, rămase mută de uimire:

— Vai! izbucni ea în cele din urmă. Ce bine îți stă în hainele tale de sărbătoare. Niciodată nu te-am văzut cu tunică asta cu nasturii de argint!... Nici nu știi ce frumos ești, bunicule!...

Bunicul își privi nepoata și se grăbi să-i răspundă cu fața numai zîmbet:

— Și tu ești frumoasă în rochița asta de sărbătoare, copila mea.

Apoi, luînd-o de mînă, porniră amîndoi pe

potecă, la vale. Pe măsură ce se apropiau de sat se auzea, tot mai puternic, dangătul clopotelor din turlele bisericilor. Încântată de atmosfera sărbătorească, Heidi sărea în sus de bucurie și striga, la tot pasul:

— Auzi, bunicule, auzi ce frumos bat clopotele? Azi o să fie serbare cum n-a mai fost niciodată...

Cînd intrară, ținîndu-se de mîna, în piața satului, fanfara tocmai intona un marș cadențat. Numeroși săteni se și adunaseră în mijlocul pieții și alții veneau mereu să le îngroașe rîndurile. Unul din mulțime îl zări deodată pe Unchiul din munți și, numaidecît, îi făcu semn cu cotul vecinului său:

— Ai văzut, spuse el, ai văzut cine a venit? Morocănosul din vîrful munților a coborît printre noi.

Și, numaidecît, începură toți să-și dea cu cotul. Vestea se răspîndi prin mulțime cu iuțeala fulgerului, iar femeile întorceau capul să vadă minunea minunilor.

Bunicul și Heidi se așezară pe o bancă la marginea pieții, și de acolo priveau forfota din jurul fanfarei. Deodată, aceasta amuți și toți sătenii se uitau acum la cei doi, neștiind ce să mai creadă. La un moment dat, din mulțime se desprinsă un bărbat înalt, cu ochii strălucind de bucurie. Era pastorul, prietenul de altă dată al bunicului. Se apropie de bătrîn și, strîngîndu-i mîna cu toată căldura, îi spuse:

— Bine ai venit în mijlocul nostru, vecine. Sînt fericit că nu ne-ai dat uitării și nu te-ai sfiit să te întorci printre acei din rîndurile cărora ai plecat, cu sau fără voia dumitale. Deci, încă o dată, fii binevenit printre noi...

Oamenii din jur căscau gura la ei, uluiți.

— Vedeți, spuse unul, bătrînul nu e chiar atît de rău pe cît pare...

— E de ajuns să te uiți cu cîtă gingășie își ține nepoata de mîna ca să-ți dai seama de acest lucru, se grăbi să adauge un altul.

— Eu am spus asta întotdeauna, spuse un al treilea. Dacă n-ar fi așa, ce-ar căuta acum cu fetița, la serbarea noastră?...

În toiul acestor discuții, sosi și brutarul sa-

tului, care încuviință întru totul părerile oamenilor.

— La urma urmei, unde s-a mai pomenit un copil, care se bucură la oraș de toate plăcerile vieții, să se întoarcă la un bunic posădător și singuratic, dacă acesta ar fi, într-adevăr, spaima împrejurimilor.

Cele povestite mai de mult de bunica lui Peter, de Peter și de mama acestuia erau repetate acum de mai toți sătenii și, curînd, întreaga suflare adunată în piață era de parte bunicului și, în cele din urmă, tot satul primi cu brațele deschise, ca pe un vechi prieten reîntors în rîndurile obștei.

Bătrînul, copleșit de emoție, nu era în stare să scoată nici un cuvînt. Ca să-l încurajeze, pastorul îi spuse:

— Ușa casei mele îți va fi veșnic deschisă. Nu șovăi și vino, să mai stăm un pic de vorbă, să mai punem țara la cale, ca în timpurile rețe.

— Să știi că am să vin, răspunse, în sfîrșit bunicul. Și țin să-ți spun de pe acum că m-am gîndit bine la sfatul dumitale de a rămîne iarnă, cînd ai fost la mine sus, și cred că am greșit că nu te-am ascultat. De aceea, rog să mă ierți pentru nechibzuința mea de atunci... Dumneata ai avut dreptate, fetița trebuie dată la școală...

În culmea fericirii, pastorul o mîngie pe Heidi, cu blîndețe, pe obraji și spuse:

— Ești o fată isteată și sînt sigur că o să-ți placă să înveți, nu-i așa?

— Cum să nu! Dealtfel, să știți că am început să citesc și să scriu...

— Bravo, bravo! se bucură pastorul. Apoi luîndu-și rămas bun, adăugă: Acum vă lașiți trebuie să mă duc, că mai am o mulțime de treburi de făcut...

Bunicul și Heidi porniră să străbată piața ținîndu-se mereu de mîna. La tot pasul, erau întâmpinați cu căldură și bătrînul nu mai striga încotro să se uite mai întii.

— Sîntem fericiți că te afli iar printre noi, strigau unii.

— De mult n-am mai stat de vorbă împreună, Unchiule! strigau alții.

Înduioșat, bunicul le răspundea:

— Vă mulțumesc din inimă pentru frumoasa voastră primire și sînt fericit că voi trăi iar în mijlocul vostru. La iarnă mă întorc în sat, printre vechii mei prieteni.

Sătenii îi însoțiră un timp pe potecă, în sus, iar la despărțire îl rugară pe bunic să nu uite că ușa lor îi va fi deschisă oricînd.

Bătrînul om al munților îi urmări un timp cum coboară cărarea, și pe chipul lui senin se citea acum mulțumirea și liniștea sufletească. Mișcată de fericirea bunicului, Heidi exclamă cu însuflețire:

— Ce zi frumoasă! Iar tu ești azi mai frumos ca oricînd, bunicule!

— Da, răspunse bătrînul, cu fața luminată de zîmbetul bucuriei, azi toate sînt mai frumoase ca oricînd, iar eu sînt fericit că m-am împăcat cu frații mei — oamenii. Nu mă așteptam la o asemenea primire din partea lor...

Cînd ajunseră în dreptul casei lui Peter, bunicul împinse chiar el ușa și strigă:

— Bună ziua, bunico! Peste cîteva zile o să venim iar să-ți reparăm cocioaba.

— Nu, nu se poate, strigă bătrîna cuprinsă de emoție, nu se poate! Ce surpriză!... Nici nu știu cum să-ți mulțumesc pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine! Hai, vino mai aproape, să-ți strîng mîna... Și te rog, te rog din suflet să mă ierți dacă te-am necăjit vreodată și să nu mă pedepsești, lăsînd-o pe Heidi să plece iar la oraș înainte de a mă duce eu la odihna veșnică. Nici nu știi ce izvor de bucurie este pentru mine acest copil...

— Nu-ți fie teamă, bunico, nici prin gînd nu-mi trece să te pedepsesc... Dealtfel, nici nu vîd de ce ar trebui să te pedepsesc. De-acum înainte vom trăi în pace ca să ne putem bucura de viață.

Deodată, mama lui Pêter îl trase pe bătrîn într-un colț al odăii și, arătîndu-i frumoasa pălărie cu pene, îi spuse-n șoaptă că nu poate primi de la Heidi un dar atît de prețios. Bunicul se uită cu coada ochiului la nepoata lui, apoi spuse cu mulțumire în glas:

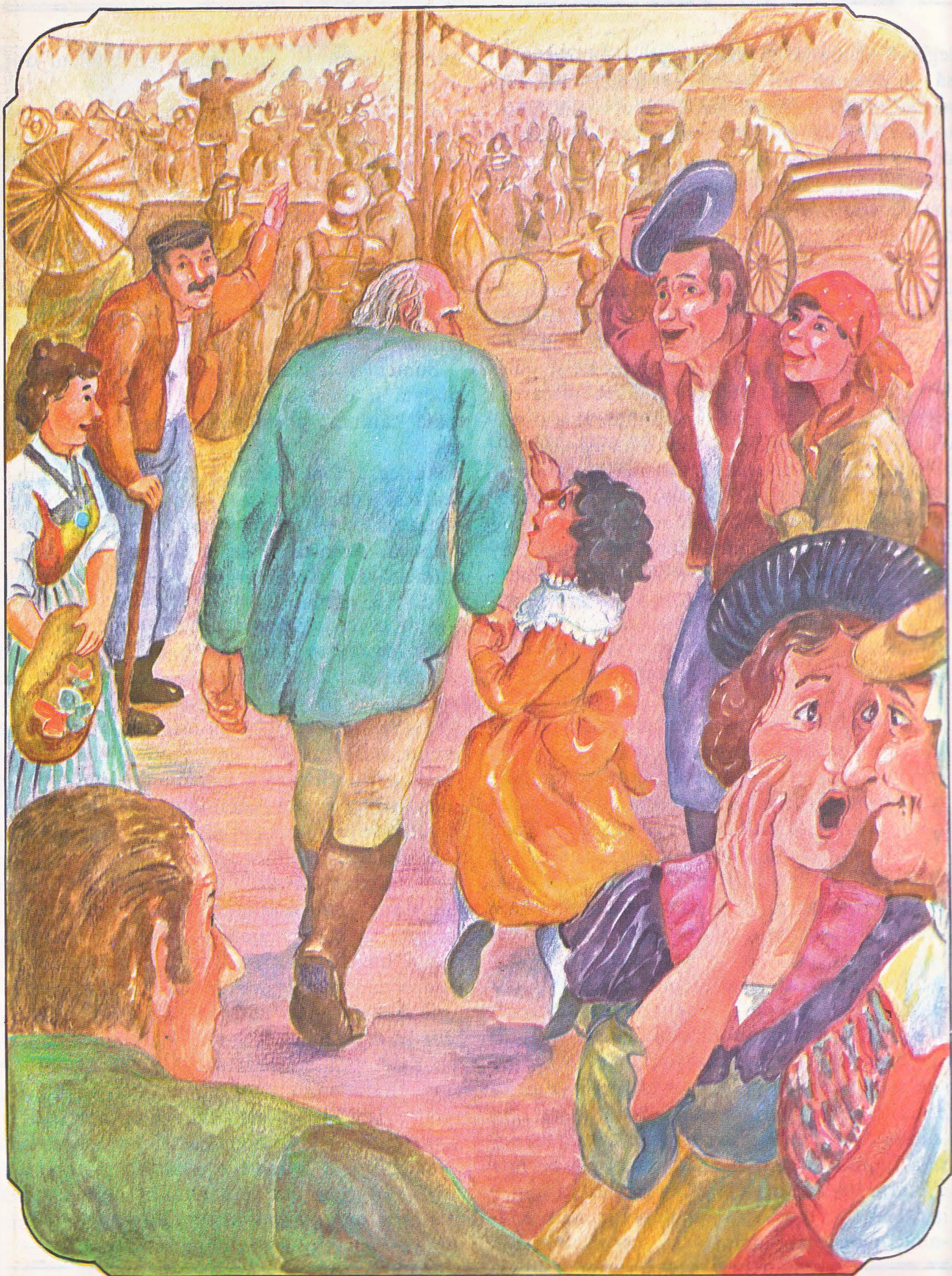
— La urma urmei, pălăria e a ei. Dacă ți-a dat-o, păstrează-o sănătoasă.

La auzul acestei vești neașteptate, Brigitte sări în sus de bucurie. Zburda prin odaie ca un copil și striga:

— Nici nu știi, Unchiule, ce fericită sînt! Pălăria asta merită pe puțin zece franci. Ca să vezi cîtă bucurie a putut să ne aducă de la Frankfurt această fetiță minunată. Ce bine ar fi să-l putem trimite acolo și pe Peter al nostru, într-o bună zi!...

Bunicul încuviință această idee... dar clipi din ochi ștregărește, dîndu-i Brigittei a înțe-

lege că va trebui să mai aștepte un timp pînă să se ivească un asemenea prilej. Tocmai atunci, dădu buzna în casă, ca o vijelie, păstorul Peter. În graba lui, se izbise cu fruntea de ușă și acum avea un cucui în lege deasupra ochiului. Cu sufletul la gură, scoase din buzunar o scrisoare pentru Heidi, spunînd că i-o dăduseră cei de la poșta din Dörfli, pe unde trecuse întîmplător. Era o scrisoare de la Clara. Heidi o deschise cu nerăbdare, după ce se așezară cu toții, și începu să citească, fără să se încurce, veștile primite de la buna ei prietenă, care îi mărturisea tristețea ce se cuibărise în casa și în sufletul ei după plecarea neprețuitei sale prietene. În dorința de a o revedea cît mai curînd pe Heidi, l-a rugat stăruitor pe tatăl ei să vină, împreună cu bunica, la Băile Ragaz, aflate nu departe de Dörfli. Cum era și firesc, pînă la urmă domnul Sesemann si-a dat consimțămîntul și astfel, la toamnă, vor veni toți trei s-o vadă pe Heidi și, cu acest prilej, vor merge s-o viziteze și pe

bunica oarbă și, bineînțeles, pe bunicul din munți.

Scrisoarea Clarei le pricinui tuturor o mare bucurie, și atîtea întrebări avu de pus fiecare, încît bunicul nici nu-și dădu seama că, între timp, începuse să se lase înserarea.

— Pentru mine, izbucni bunica în toiul veseliei, pentru mine cea mai mare bucurie e totuși aceea de a regăsi un vechi prieten, care a venit să-mi strîngă mîna, și nădăjduiesc că de acum încolo o să dea mai des pe la noi, împreună cu nepoata lui.

Bunicul îi făgădui să n-o mai ocolească niciodată și, după ce le strînse mîna tuturor, cu toată căldura, porni cu Heidi pe cărare, în sus.

Aceleași clopote, care îi îmbiaseră de dimineață să coboare în sat, îi însoțeau acum, cu dangătul lor pașnic, în drum spre cabana singuratică. Aceasta se arătă curînd, poleită de ultimele raze ale amurgului, în mijlocul unei naturi încîntătoare...

Capitolul 13

PREGĂTIRI DE CĂLĂTORIE

Bunul și blajinul doctor, la sfatul căruia fusese luată hotărîrea ca micuța Heidi să fie trimisă înapoi în munții ei, străbătea în dimineața aceea largul bulevard ce ducea spre casa domnului Sesemann. Era o zi frumoasă de septembrie, soarele mîngîia cu razele sale blînde fețele trecătorilor și pe chipul lor se citea bucuria și încîntarea. Nu același lucru se putea spune însă despre doctorul nostru, care pășea încet și îngîndurat, privind în jos spre pietrele trotuarului, de parcă albastrul cerului nici n-ar fi existat. Avea ochii triști, lucru neobișnuit pentru el, iar părul său negru, ca tăciunele, la începutul primăverii, strălucea acum ca argintul. Avusese o fiică pe care o iubea nespus și, de la moartea soției lui, locuiseră împreună în cea mai desăvîrșită armonie. Dar iată că moartea nemiloasă venise să-i răpească fiica adorată, în floarea vîrstei și, de atunci, veselia a prins să se șteargă de pe chipul său veșnic surîzător...

Sebastian îi deschise ușa foarte respectuos, căci musafirul nu era pentru el doar cel mai bun prieten al casei Sesemann, ci, prin bunătatea și felul său de a se purta, doctorul își câștigase și prețuirea personalului de serviciu.

— S-a mai schimbat ceva pe aici de cînd

nu ne-am văzut? întrebă el urcînd scările, însoțit de Sebastian.

Dar pînă să apuce valetul să-i răspundă, fu întâmpinat de stăpînul casei, care-l aștepta în capul scării.

— Ce bine îmi pare că ai venit! Voiam să ne mai sfătuim o dată în legătură cu călătoria noastră în Elveția.

Și, după ce-l invită în salon și-l pofti să se așeze într-un fotoliu, se grăbi să adauge:

— Înainte de toate, te-aș ruga să-mi spui dacă n-ai putea să-ți schimbi hotărîrea în privința Clarei...

— Dragul meu, îi răspunse doctorul, pe un ton blajin, cum văd, cu tine n-o scot la capăt! Cel mai bine ar fi s-o chemi pe mama ta să asiste la discuția noastră. Cu ea, sînt sigur că totul s-ar lămuri într-o clipită și n-am mai sta să despicăm firul în patru. E pentru a treia oară cînd mă silești să repet același lucru.

— Da, ai dreptate, îmi dau seama că sînt foarte cicălitor, dar trebuie să mă înțelegi, prietene...

Și rostind aceste cuvinte, domnul Sesemann își lăsă mîinile pe umerii doctorului, încercînd să-l înduplece:

— Înțelege că mi-e tare greu să-i spun copilului că nu mă pot ține de făgăduiala făcută cu luni în urmă. De atunci, zi și noapte visează să se îplinească această dorință și dacă în ultima vreme a îndurat totul cu atîta curaj, asta se datorează numai speranței în apropiata ei călătorie în Elveția, unde i s-ar oferi prilejul s-o viziteze și pe micuța ei prietenă Heidi. Nu mă lasă inima să-i răpesc această bucurie.

— Trebuie, dragul meu Sesemann, spuse doctorul, fără șovăire. Trebuie! Apoi, vîzîndu-și prietenul întristat, continuă: Gîndește-te bine. De mult Clara nu s-a mai simțit atît de prost ca în vara asta, și o călătorie îndelungată ar putea să aibă pentru ea urmări foarte grave. Ca să nu mai vorbim de faptul că sîntem în septembrie și, la munte, timpul s-ar putea să se răcească. Asta pe de-o parte. Pe de alta, ziua e acum din ce în ce mai scurtă și Clara nu poate să rămîna peste noapte un-

deva în creierii munților. Ar fi o singură soluție: s-o ducem de fiecare dată pînă sus la cabană și înapoi, la băile Ragaz, în scaunul ei cu roțile. În felul acesta, însă, drumul ar dura cîteva ore și pentru ea ar fi mult prea obositor... Nu, aici vorbă nu poate fi de așa ceva. Eu unul sînt categoric împotriva acestei plecări. Am să-i explic Clarei cum văd eu lucrurile și sînt sigur că ea o să mă înțeleagă. Dar, deocamdată, ascultă planul meu: la anul, în luna mai, va face mai întîi un tratament la băile Ragaz și pe urmă, cînd vremea va începe să se încălzească, o vom putea duce mai ușor pînă sus la cabană. În felul ăsta, se va întoarce acasă fortificată și călătoria îi va fi mai de folos decît acum. Nu crezi? Gîndește-te bine la propunerea mea, scumpul meu prieten... În clipa de față, ce-i drept, starea sănătății ei s-a îmbunătățit. Și atunci, te întreb: n-ar fi oare păcat să-i întrerupem dintr-o dată un tratament care îi priește și, în loc s-o ferim de orice oboseală, s-o supunem unui efort fără rost care i-ar putea spulbera speranța unei ameliorări?

Domnul Sesemann îl ascultă fără să i se împotrivească, apoi, ridicîndu-se brusc de pe scaun, îl întrebă cu îngrijorare în glas:

— Te rog să-mi spui, dar, te rog, cu toată sinceritatea, bunul meu prieten. Există vreo speranță în restabilirea totală a sănătății fiicei mele?

— O speranță există, dar foarte slabă, răspunse doctorul cu jumătate de gură. Apoi, cu voce tare continuă. Tu, însă, dragul meu prieten, ai cel puțin un copil pe care-l adori și care, la rîndul său, îți poartă mereu dorul și e în culmea fericirii ori de cîte ori te întorci acasă din călătoriile tale îndelungate. Tu nu intri niciodată, ca mine, într-o casă pustie și niciodată nu te așezi la masă de unul singur. E drept că fiica ta, prin infirmitatea ei, e lipsită de multe din bucuriile altor copii. În schimb, are alte bucurii pe care mulți copii nu le au. Crede-mă, dragul meu, nu sînteți de plîns nici tu, nici ea...

Stăpînul casei începu să umble prin odaie cu pași mari și apăsați, așa cum obișnuia să

facă întotdeauna cînd era pus în fața unei probleme greu de rezolvat. În cele din urmă se opri în fața prietenului său și, bătîndu-l cu palma pe umăr, izbucni:

— Doctore, mi-a venit o idee grozavă!... Ascultă: ce-ar fi să pleci tu singur s-o vizitezi pe micuța Heidi, în numele nostru, al tuturor? În felul ăsta, mai schimbi și tu puțin aerul și o să-ți prindă bine. Căci, zău, mi se strînge inima cînd te văd atît de posomorît! Ei, ce zici?

Surprins de propunerea prietenului, doctorul nu știa ce să răspundă, dar stăpînul casei nu-i dădu răgaz să se mai gîndească și, luîndu-l de braț, îl conduse în odaia fiicei sale.

Pentru Clara, prezența doctorului era întotdeauna un prilej de mare bucurie. Se purta cu ea prietenește și întotdeauna îi povestea cîte o snoavă plină de haz. Acum însă, Clara știa că bunului ei prieten nu-i prea ardea de glume.

Domnul Sesemann și doctorul se așezară lîngă ea și, din vorbă în vorbă, începură să discute despre călătoria lor în Elveția. Ca să-i cruțe lacrimile, doctorul îi spuse fără ocolișuri părerea lui, iar tatăl ei se grăbi să-i explice cît de binefăcătoare ar fi o asemenea călătorie pentru bunul lor prieten. Ochii Clarei se umplură totuși de lacrimi la auzul acestei vești; dar, știind că tatăl ei se întristează cînd o vede lăcrimînd, se stăpîni din răspuț să nu plîngă; dealtfel, era încredințată că ar fi lăsat-o să plece, dacă bunul ei prieten n-ar fi fost de părere că oboseala drumului ar fi fost de natură să-i șubrezească sănătatea. Se întoarse spre doctor și, apucîndu-l de mîini, îi spuse cu gingășie în glas:

— Da, domnule doctor, duceți-vă, duceți-vă s-o vedeți pe Heidi și, la întoarcere, să-mi povestiți dumneavoastră despre frumusețile acelor meleaguri, despre care prietena mea mi-a vorbit de atîtea ori. Să-i vedeți pe toți, și pe ciobănașul Peter cu caprele lui, și pe bunicul, pe toți, căci eu pe toți îi știu din cele povestite de Heidi. Și am să vă mai rog să luați și darurile pe care vreau să i le trimit prietenei mele și bunicii. De mult le am pregătite, gîndindu-mă la plecarea mea. Acum

însă, vă rog mult de tot să le duceți dumneavoastră și în schimb vă promit că am să iau cîtă untură de pește o să spuneți.

Nu se știe dacă promisiunea aceasta a avut darul să-l înduplece pe doctor, dar se pare că da, de vreme ce, într-o clipită, fața lui mohorâtă se luminează de un zîmbet blajin.

— Bine, scumpa mea, dacă așa stau lucrurile, atunci să știi că mă duc, spuse el. Iar tu, în schimb, ai să ieși untură de pește și ai să te îngrași ca să prinzi puteri, așa cum doresc și eu, și tatăl tău. Dar, ia spune, cînd ai vrea tu să pleci?

— Dacă s-ar putea mîine, aș fi fericită, se grăbi să răspundă Clara. Mîine, dis-de-dimineață...

— Da, fetița noastră are dreptate, interveni tatăl ei. Vremea e atît de frumoasă și ar fi păcat să pierzi aici o zi însorită și senină, în loc să ți-o petreci la munte... printre...

— Bine, bine, îl întrerupse doctorul surîzînd. Așa o să fac. Nu de alta, dar mi-e teamă că, dacă nu o să mă supun, o să-mi scoți ochii toată viața...

Și rostind aceste cuvinte, se ridică de pe scaun, cu gîndul să iasă. Clara însă îl apucă de braț și-l mai rugă o dată să transmită din partea ei cele mai bune gînduri bunicului, ciobănașului Peter și bunicii.

— Vreau să aflu cît mai multe despre toți și, mai cu seamă, despre buna mea Heidi. Pachetul pentru Heidi vi-l trimit încă azi. Știți, domnișoara Rottenmeier, care trebuia să-l pregătească, lipsește acum de acasă, dar n-aveți nici o grijă, pînă deseară îl veți primi.

Și în timp ce valetul Sebastian îl conducea pe doctor spre ieșire, Clara o chemă pe Tinette la ea și-i spuse, arătîndu-i o cutie mare și frumoasă:

— Ia, te rog, cutia asta și umple-o cu prăjituri fragede, din acelea pe care le-am avut astăzi la micul dejun.

— Merită osteneala? întrebă Tinette, cu veșnicul ei zîmbet disprețuitor, ori de cîte ori pomenea cineva de micuța Heidi. Dar pînă să apuce Clara să-i răspundă, camerista ieși glonț din odaie.

Tocmai atunci Sebastian îi deschise ușa doctorului și, făcîndu-i o plecăciune adîncă, i se adresă:

— V-ați supăra, domnule doctor, dacă v-aș ruga s-o salutați și din partea mea pe micuța domnișoară?

— Dar de unde știi că mă duc la ea? întrebă doctorul, cu mirare.

— Hm... cum să vă spun... știți, eram în sufragerie și... așa... întîmplător, am auzit vorbindu-se despre micuța domnișoară și știți... mi-a venit și mie ideea că...

— Da, ai dreptate, zîmbi doctorul, scoțîndu-l astfel pe Sebastian din încurcătură. Ai dreptate, cu cît are omul mai multe idei, cu atît înțelege mai bine ce se petrece în jurul lui... Nici o grijă, Sebastian, voi transmite cu plăcere salutările dumitale...

Cînd să treacă pragul, se trezi față în față cu un obstacol greu de depășit. Domnișoara Rottenmeier, pe care vîntul ce se stîrnise din senin o împiedicase să-și isprăvească treburile prin oraș, se întoarse grabnic acasă și iat-o acum tăindu-i calea doctorului, care se pregătea tocmai să iasă. Vîntul, din ce în ce mai tare, umfla șalul guvernantei, făcînd-o să semene cu o ambarcațiune cu pînzele întinse. Doctorul, curtenitor, făcu un pas înapoi, în dorința de a o lăsa să treacă, dar domnișoara Rottenmeier, la fel de respectuoasă, făcu același lucru. Și iată-i acum invitîndu-se unul pe altul care să treacă mai întîi. Deodată, o rafală puternică de vînt o împinse pe guvernantă, cu pînzele întinse, în vestibul. Doctorul izbuti să se retragă la timp și în felul acesta să evite ciocnirea cu domnișoara Rottenmeier, care, la rîndul ei, socoti cu cale să se dea din nou înapoi, spre a-l saluta, așa cum se cuvine, pe prietenul casei. Întîmplarea avu darul s-o necăjească puțin, dar doctorul îi vorbi cu atîta însuflețire despre apropiata sa călătorie în Elveția, încît guvernanta își recăpătă numaidecît buna dispoziție.

La despărțire o rugă stăruitor, cu vocea sa blajină, să împacheteze cît mai bine darurile pe care Clara le pregătise pentru Heidi. Apoi își luă rămas bun și fiecare își văzu liniștit

de drumul său.

Clara se aștepta să fie dojenită pentru sumedenia de daruri pe care avea de gând să i le trimită bunei sale prietene, dar, întâmplător, domnișoara Rottenmeier era într-o dispoziție de zile mari și, fără să mai zăbovească, se apucă să facă pachetul, sub privirile înflăcărate ale micuței infirme.

De toți avusese grijă Clara: un paltonaș gros de lână, cu un capișon de toată frumusețea, pentru Heidi. Asta, firește, în dorința ca buna sa prietenă să poată coborî la bunica ei oarbă chiar și pe gerul cel mai aspru, fără să mai fie însoțită de bunicul ei. Un

șal călduros pentru bătrână, ca să-i țină de cald și, tot pentru ea, cutia cu prăjituri fragede. Un salam mare, de fapt pentru Peter, dar știindu-l, din cele povestite de Heidi, cât de lacom, i-l trimitea Brigittei, cu rugămintea să-l împartă cum va socoti ea mai bine. Un pachet cu tutun de pipă pentru bunicul din munți și, în sfârșit, o mulțime de cutiuțe și de pachetele misterioase, la care Clara se uita cu nespusă bucurie. O și vedea pe Heidi sărind în sus de fericire, atunci când le va deschide..

Cînd pachetul fu gata, domnișoara Rottenmeier îl chemă pe Sebastian și-i spuse să i-l ducă doctorului acasă.

Capitolul 14

LA CABANĂ SOSEȘTE UN SINGUR OASPETE

Zorile făceau să sclipească piscurile munților cu lumina lor roșietică-portocalie, iar adierea proaspătă a vântului de dimineață se strecura ușor printre crengile bătrânilor brazi din preajma cabanei.

Heidi se trezi brusc din somnul ei adânc. Murmurul pădurii îi bucura inima și o ispitea să iasă cât mai repede în mijlocul naturii. Sări iute din patul ei de paie și mai-mai să uite să se spele și să se îmbrace, atît era de nerăbdătoare să se vadă sub brazii ei dragi. Numai că la Frankfurt învățase că o fetiță cuminte trebuie să fie întotdeauna curată și îngrijită. Se spălă deci în grabă, și după ce trase pe ea o rochiță ușoară, coborî la iuțea scărița. Patul bunicului era strîns, iar pe bunic ia-l de unde nu-i. Se repezi deci afară și-l găsi, ca în fiecare dimineață, în fața cabanei, cercetînd cerul de la un capăt la altul, spre a-și da seama cum va fi vremea în această zi. Pe bolta de un albastru curat rătăceau doar cîteva zdrențe de nori alburii. Soarele tocmai se săltase deasupra stîncilor Falkniss, scădîndu-le din belșug cu strălucirea lui aurie.

— Bună dimineața, bunicule! Ce zi frumoasă și ce senin e cerul! izbucni Heidi, repezindu-se în brațele bunicului.

— Și ochii tăi sînt frumoși și senini, răspunse bătrînul, strîngînd-o cu putere la pieptul său. Bună dimineața, copila mea! Așa, și acum du-te și te joacă, adăugă el, că eu mai am niște treburi.

Și în timp ce Heidi zburda de zor, desfătîndu-se la auzul vuietului stîrnit de vînt în creștetul bătrînilor copaci, bunicul intră în staul să mulgă caprele. Apoi le perie și le spălă cu toată grija, pentru ca Fulg-de-nea și Pestrița să fie întotdeauna cele mai frumoase capre din întreaga turmă.

În sfîrșit, le scoase pe pajiștea verde din fața cabanei. Cum le zări, Heidi alergă spre ele și le cuprinse pe după gît, cu multă gingășie. Căprițele behăiră fericite, vrînd în felul acesta să-și arate fiecare dragostea ce i-o purtau bunei lor prietene. Apoi începură să se gudure pe lîngă ea și s-o împungă ușor cu cornițele, mai-mai s-o doboare. Dar Heidi nu se temea de ele, știind că asta nu-i decît o joacă, și chiar dacă uneori se întîmpla ca Fulg-de-nea s-o împungă ceva mai tare, ea obișnuia să spună:

— Fulg-de-nea, te-ai făcut rea ca Turcoaica mare.

Și într-o clipită, Fulg-de-nea se dădea înapoi, lăsînd cuminte capul în jos. Pestrița se retrăgea și ea cu o mișcare grațioasă, vrînd parcă să spună că ea nu poate fi comparată cu Turcoaica cea bătaioasă...

Deodată, de jos, de pe potecă, se auzi un fluierat prelung și, la puțin timp după aceea, pe pajiște se ivi întreaga turmă, în frunte cu zvăpăiata Turcoaică. Nu trebui mult și sosi și Peter care, văzînd-o pe Heidi asaltată, suieră din nou, ca să împrăstie caprele din jurul neastîmpăratei sale prietene, care țopăia de bucurie în mijlocul lor. Apoi, apropiindu-se de Heidi, o întrebă supărat:

— Spune-mi, azi vii cu mine?

— Nu, Peter, nu pot. Din clipă în clipă trebuie să sosească prietenii mei din Frankfurt și trebuie să fiu aici.

— Povestea asta am mai auzit-o de o sută de ori, mormăi Peter, morocănos.

— Și-ai s-o mai auzi, răspunse Heidi cu hotărîre în glas. Nu crezi că trebuie să fiu aici cînd îmi sosesc oaspeți?

— La urma urmei, ar putea să-i primească foarte bine și bunicul, spuse ciobănașul cu încăpățînire.

Deodată, din cabană răsună vocea puternică a bunicului:

— De ce nu pornește armata spre culmile munților? Să fie de vină generalul, sau trupa?!...

Fără să mai zăbovească, Peter pocni din bici și, în aceeași clipă, caprele o rupseră la fugă pe potecă în sus, urmate îndeaproape de aprigul lor păstor.

Heidi se urcă în dormitorul ei și își făcu patul cu multă grijă, așa cum se deprinsese la Frankfurt. După ce se încredință că e făcut fără cusur, coborî în odaia mare și se apucă să strîngă și să deretice de zor, ștergînd praful și punînd toate lucrurile la locul lor. Apoi luă o cîrpă și frecă masa pînă cînd o făcu să strălucească lună. De cîte ori o vedea bunicul trebăluind așa, se uita la ea plin de mulțumire și spunea:

— Nu degeaba a fost nepoata mea în străinătate. De cînd s-a întors, totul lucește la noi de curățenie, de parcă în fiecare zi ar fi duminică.

De fiecare dată după plecarea lui Peter, Heidi și bunicul se așezau și luau împreună gustarea de dimineață, apoi Heidi își vedea mai departe de micile ei treburi.

Cînd vremea era frumoasă, razele de soare se strecurau în cabană prin fereastra deschisă și o ademeneau pe Heidi, vrînd parcă să spună:

„Hai, nu mai sta în casă! Vino iute să vezi ce minunății se petrec în natură“.

În asemenea clipe, Heidi nu se mai putea stăpîni și, lăsînd totul baltă, o zbughea repede afară...

Azi, soarele strălucea parcă mai tare ca ori-cînd, aurind cu razele sale piscurile munților ce sclipeau în depărtare. Heidi sta așezată pe

iarbă și nu se mai sătura admirînd frumusețea neîntrecută a acestor împrejurimi. Deodată își aduse aminte că masa rămăsese nestrînsă și dădu buzna în cabană, cu gîndul să-și isprăvească treaba cît mai repede. Dar iată că peste puțin timp auzi din nou murmurul ispititor al pădurii ce se legăna ușor în bătaia vîntului și din nou țîșni afară, ca o vije-lie, de parcă ar fi prins aripi.

În magazie, bunicul își vedea de treburile lui de toate zilele. Din cînd în cînd, ieșea afară și se uita, cu fața numai zîmbet, la salturile de căprioară ale nepoatei sale, care zburda zglobie pe pajiștea din jurul cabanei. Tocmai se pregătea să intre înapoi în magazie, cînd, deodată, Heidi strigă:

— Bunicule, bunicule, vino repede!

Speriat că i s-a întîmplat ceva copilului, bătrînul porni numaidecît într-acolo, dar, cînd se apropie de cabană, o zări pe Heidi gonind la vale și strigînd în gura mare: „Vin, vin! Doctorul a luat-o înainte. Îndată o să vină și ceilalți!“...

— Bună ziua, domnule doctor. Bine ați venit! îi spuse Heidi musafirului, cînd, în sfîrșit, ajunse lîngă el. Și după ce-i strînse mîna cu toată căldura, se grăbi să adauge: Vă mulțumesc încă o dată pentru tot...

— Bună ziua, fetiço, și bine te-am găsit, îi răspunse doctorul zîbind. Dar nu înțeleg pentru ce îmi mulțumești...

— Pentru că numai datorită dumneavoastră am putut să mă întorc la bunicul meu, îl lămuri Heidi, fără sfială.

O rază de fericire lumină chipul doctorului... Nu se așteptase la o primire atît de caldă. Urcase poteca cufundat în gîndurile lui mohorîte și n-apucase să admire frumusețile naturii ce-l înconjurau. Pe Heidi aproape că n-o văzuse și cu atît mai mare îi fu surpriza atunci cînd aceasta îl recunoscu, în ciuda părului care, după moartea fiicei sale, îi încărunțise de-a binelea. Și apoi se credea și aducătorul unor vești nu din cele mai plăcute. Și totuși era întîmpinat de Heidi cu brațele deschise și cu vorbe de mulțumire pentru un lucru care i se părea cît se poate de firesc.

Heidi se agăță fericită de brațul doctorului, iar acesta o apucă părintește de mână și-i spuse cu glasul său blajin:

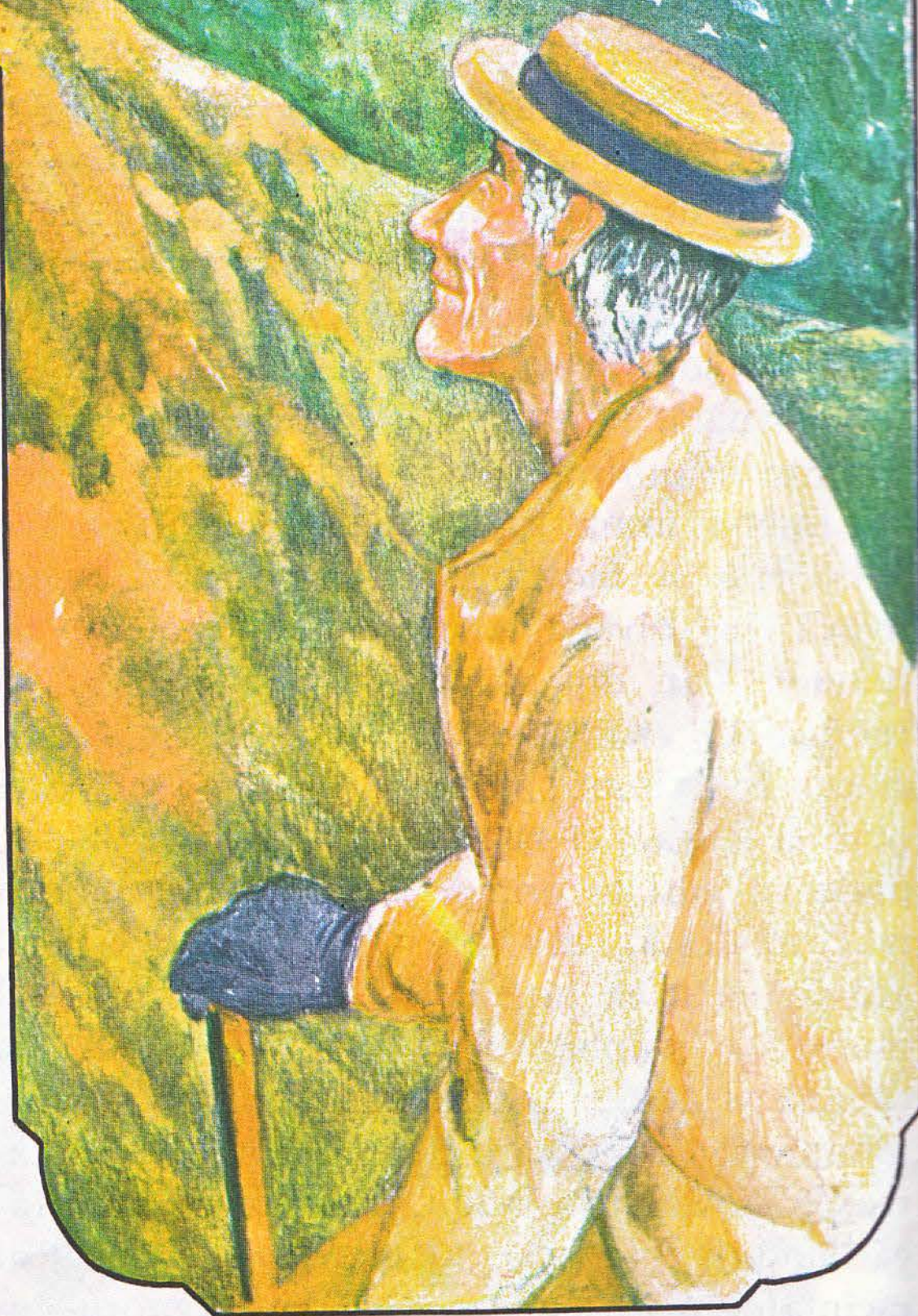
— Hai, copila mea, du-mă la tine acasă...

Heidi însă rămase nemișcată, privind în vale, cu uimire.

— Dar unde sînt Clara și bunica? întrebă ea, nedumerită.

— Eh, copila mea, răspunse doctorul oftînd, din păcate trebuie să-ți spun un lucru care, desigur, te va întrista, așa cum mă întristează și pe mine. Clara a fost tare bolnavă și călătoria asta ar fi fost pentru ea foarte obositoare și ar fi putut să-i șubrezească și mai mult sănătatea. Acum se simte ceva mai bine și, la primăvară, de îndată ce vremea se va încălzi și zilele vor fi mai lungi, Clara va veni la munte, cu întreaga familie...

Heidi era uluită. Nu se împăca deloc cu această veste care venea să-i spulbere, într-o clipită, visul ei atît de frumos. Stătea țintuită locului, neștiind ce să mai spună, iar doctorul o privea necăjit, nefiind nici el în stare să mai scoată o vorbă. În jurul lor era o liniște desăvîrșită, doar vîntul, cu adierea lui obișnuită, făcea din cînd în cînd să freamăte coroanele copacilor. Pe Heidi era gata-gata s-o podidească plînsul, dar, pe neașteptate, își aduse aminte că alergase pînă aici în întîmpinarea unui oaspete nespus de drag. Îl privi pe doctor îndelung și citi în ochii lui o suferință nețarmurită. Niciodată nu-l văzuse la Frankfurt atît de necăjit și, deodată, avu o strîngere de

inimă pentru acest om cumsecade, care fusese întotdeauna atît de bun cu ea. Își închipui că tristețea lui se datora faptului că bunica și Clara nu l-au putut însoți. De aceea încercă să-l liniștească și să-i aducă o mîngîiere:

— Nu vă mai necăjiți, domnule doctor, începu ea. Timpul trece repede, nici nu știți ce repede trece... Îndată va veni primăvara și-o să fim cu toții împreună mai multă vreme...

În sfîrșit, porniră la deal.

Doctorul o mai ținea și acum de mîină pe Heidi, care voia cu orice preț să-l înveselească. Îi repeta întruna că timpul trece, nici nu-ți mai dai seama cînd, și în felul acesta izbuti, pînă la urmă, să-și aducă ei înseși mîngîierea dorită. Cînd ajunseră în fața bunicului, Heidi strigă plină de voioșie:

— Ceilalți nu au venit încă, dar vor veni curînd...

Despre doctor îi vorbise atît de mult, încît bunicul știa totul despre el. Îi întinse mîna bucuros și-i ură oaspetelui, din toată inima, bun venit. Se așezară apoi toți trei pe bancă și, din vorbă în vorbă, musafirul le povesti că de mai multă vreme nu se simte prea bine și domnul Sesemann l-a sfătuit să facă această călătorie care, cu siguranță, avea să-i priască. Apoi îi șopti ceva la ureche lui Heidi și, dintr-o dată, fetița se arată nespus de nerăbdătoare în dorința ei de a afla cît mai repede ce anume urma să sosească pentru ea...

Bunicul îl îndemnă pe oaspete să-și petreacă în Elveția cîteva zile frumoase de toamnă, dar, din păcate, nu-l putea pofti să rămîină la el, deoarece nu avea unde să-l culce. În schimb, îl povățui să nu coboare pînă la Ragaz, ci să tragă, mai curînd, în sat, unde va găsi la oricine o cameră, ce-i drept mai modestă, dar foarte curată. În felul acesta, va avea prilejul să facă în fiecare dimineață o plimbare frumoasă, urcînd pînă la cabană și de aici mai departe, spre înălțimile munților. Asemenea excursii au darul să întărească sănătatea omului, îi spuse bunicul făgăduindu-i totodată să-i arate multe priveliști încîntătoare. În culmea bucuriei, doctorul încuviință propunerea bătrînului, apoi discutară împreună cum să pună totul la cale.

Între timp, soarele se înălțase în înaltul cerului, vîntul încetase de mult să mai pieptene coroanele copacilor, iar crengile falnicilor brazi din preajma cabanei păreau încremenite. În ciuda înălțimii, aerul era dulce și îmbietor, și numai din cînd în cînd cîte o adiere ușoară se furișă pe lîngă cabana scaldată de soare. Era ceasul amiezii. Deodată bunicul se

ridică și dispăru într-o clipită, ca numaidecît să se înapoieze cu o masă mare pe care o așeză în dreptul băncii. Apoi, întorcîndu-se spre Heidi, îi spuse:

— E ora prînzului, copila mea, hai, du-te și pregătește masa. Nu știu dacă domnul doctor se va mulțumi cu mîncarea noastră obișnuită, dar, oricum, „sufrageria“ sînt sigur că o să-i placă.

— Primesc cu bucurie invitația dumneavoastră, se grăbi să răspundă doctorul, care nu se mai sătura privind valea ce strălucea orbitor, în bătaia soarelui de amiază. Aici totul trebuie să fie minunat, adăugă el.

În acest timp, Heidi alerga prin odaie, de colo pînă colo sprintenă ca o nevăstuică. Scoase tot ce găsi prin dulap, în dorința de a-și ospăta musafirul așa cum se cuvine.

Bunicul aduse o oală cu lapte din care mai ieșeau încă aburi și o farfurie cu brînză proaspăt rumenită și ispititoare. Apoi, după ce mai aduse și o halcă de carne uscată, din care tăie cîteva felii groase, îi îndemnă pe cei doi să mănînce. La sfîrșitul mesei, doctorul îi mulțumi bunicului din toată inima, spunînd că de mult nu mai mîncase atît de bine și cu atîta poftă.

— Da, aici trebuie să vină micuța noastră Clara, ținu el să mai spună. Dacă va respira aerul acesta sănătos și va mîncă așa cum am mîncat eu azi, se va împlini și se va simți cum nu s-a simțit încă niciodată pînă acum...

Deodată zăriră pe potecă un om urcînd din greu, cu un pachet în spinare. Cînd ajunse în fața cabanei, lăsă jos povara și începu să tragă adînc în piept aerul curat de munte.

— Iată, fetița mea, ce ți-am adus de la prietena ta din Frankfurt, spuse doctorul zîmbind. O ajută să dezlege sfoara și atîta tot. Pe urmă, o puse să desfacă singură fiecare pachetel în parte, ca să-i lase bucuria de a descoperi micile comori trimise de Clara.

Doctorul deschise cutia cu prăjituri pentru bunica.

— Vai ce bine îmi pare! izbucni Heidi. Nici nu știți cît mă bucur că bunica va avea la ceai și altceva decît pîinițe... Și, în entu-

ziasmul ei, ar fi vrut să coboare pe loc, să-i ducă bătrânei aceste bunătăți. Dar, pînă la urmă, ascultă sfatul bunicului, care îi spuse că ar fi mai bine să coboare spre seară, ca să-l conducă și pe domnul doctor pînă în Dörfli.

Între timp, Heidi dăduse peste punga cu tutun de pipă și se uita cu o privire întrebătoare în ochii doctorului. Ca s-o scoată din încurcătură, doctorul luă punga și i-o întinse bunicului care, fericit de acest dar neașteptat, se apucă numaidecît să-și îndese luleaua cu strășnicie.

Apoi bărbații se așezară pe bancă și înce-

pură să vorbească despre tot felul de lucruri, în timp ce Heidi, în culmea fericirii, ȗopăia zburdalnică în jurul pacheȗelelor primite de la buna ei prietenă. La un moment dat însă se potoli şi, apropiindu-se de cei doi bărbaȗi ale căror chipuri abia se mai zăreau printre norii de fum ce se înălȗau din lulelele lor, spuse cu o voce nespus de serioasă:

— Darurile astea, într-adevăr, mă bucură foarte mult, dar, pentru mine, cea mai mare bucurie pe ziua de azi este să vă văd pe dumneavoastră aici, domnule doctor.

Cuvintele acestea îi înveseliră pe cei doi fumători, iar doctorul mărturisi că nu s-ar fi aşteptat ca vizita lui să-i facă fetei atȗta plăcere. Încet-încet se lăsa înserarea, soarele începea să se ascundă în spatele munȗilor şi aerul să se răcească. Bunicul se ridică iute de pe bancă şi, după ce împachetă la un loc cutia cu prăjituri, salamul şi şalul, o luă pe Heidi de mână şi porniră toȗi trei la vale, pe poteca ce ducea spre cabana lui Peter. Ajunşi acolo, Heidi îşi luă rămas bun de la doctor, nu însă înainte de a-l face să-i promită că a doua zi dimineaȗa avea să se urce împreună cu ea şi cu Peter sus pe munte, cu turma de capre. După ce se despărȗiră şi cei doi bărbaȗi îşi continuară drumul spre sat, Heidi intră glonȗ în odaia bunicii, şi, întinzându-i darurile, o rugă să le atingă, ca să-şi dea seama ce i-a adus. Se miră foarte mult văzînd că bunica se bucură cel mai mult de şalul acela călduros, pe care nu mai contenea să-l mîngîie cu mîna ei zbîrcită de bătrîneȗe.

— Ce dar minunat! spunea ea întruna. Şi

ce bine o să-mi prindă în serile friguroase!

Brigitte stătea la masă şi privea cu jînd salamul. Nici prin gînd nu-i trecuse că va avea vreodată în faȗa ei un salam atȗt de mare şi se întreba, în sinea ei, dacă va fi în stare să taie din el. Clătină de cîteva ori din cap în semn că nu şi, în cele din urmă, murmură:

— Cel mai bine ar fi să-l întrebăm pe Unchiul. El ne va învăȗa ce să facem cu el...

Dîndu-şi seama despre ce este vorba, Heidi se grăbi să-i răspundă:

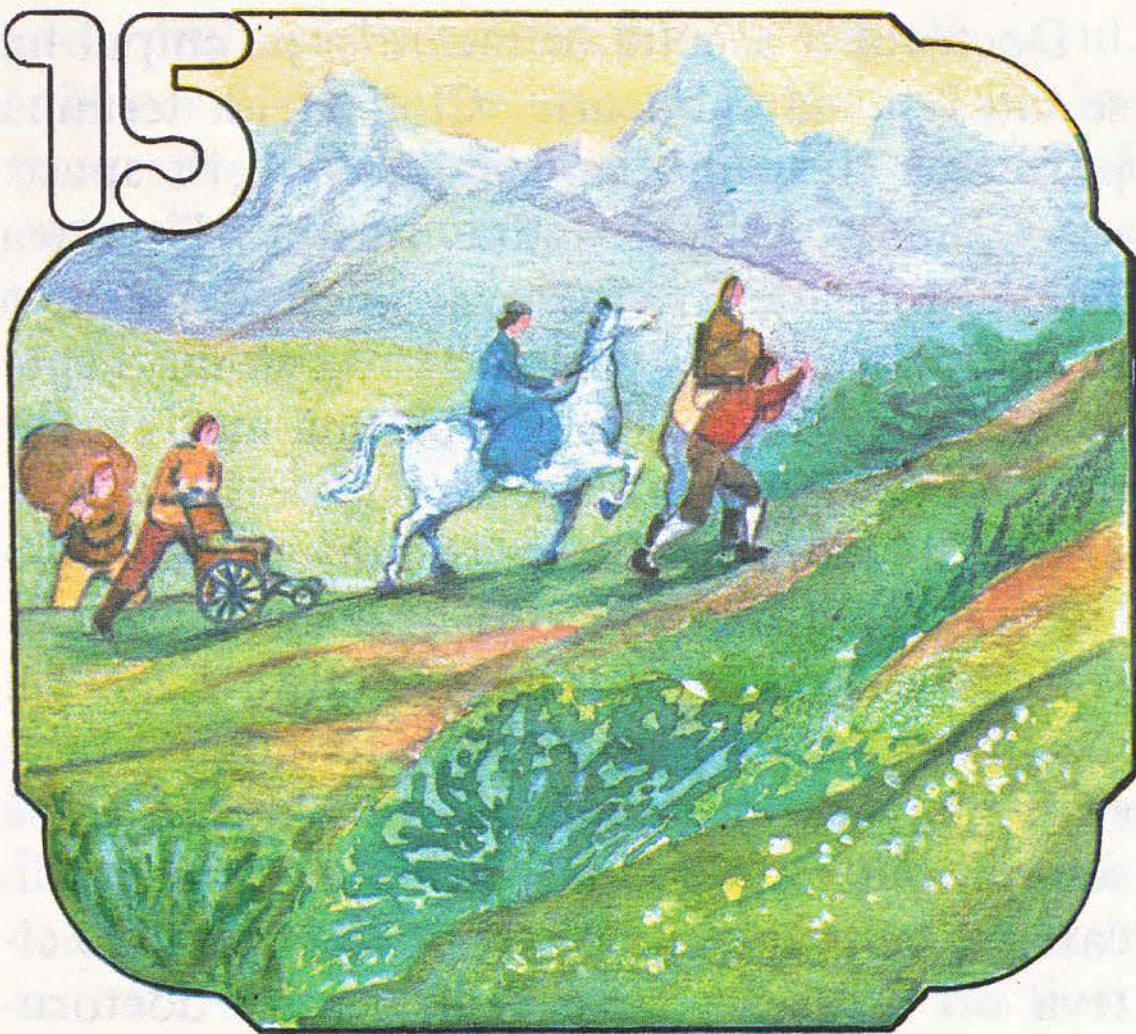
— Sînt sigură că bunicul va spune să-l mîncăm şi atȗta tot.

În clipa aceea intră şi Peter, împiedicîndu-se, ca de obicei, de pragul uşii.

— Unchiul, Unchiul din munȗi, bolborosi el cu sufletul la gură. Vine în urma mea şi...

Văzînd însă salamul, băiatul amuȗi ca din senin, dar Heidi pricepu numaidecȗt despre ce era vorba şi, după ce-i strînse mîna bunicii, ieşi repede afară.

De fapt, în ultima vreme, bunicul nu trecea niciodată prin faȗa cabanei fără să nu între şi să-i dea bineȗe bunicii, care se bucura întotdeauna să-l audă spunînd cîte o snoavă sau cîte un cuvînt bun de încurajare. Acum însă era prea tîrziu ca să mai zăbovească, nu de alta, dar Heidi se trezea în fiecare dimineaȗa foarte devreme, odată cu revărsatul zorilor, şi dorea ca fetea să aibă destul timp să se odihnească. Le ură noapte bună tuturor, de afară, de pe potecă, apoi, luîndu-şi nepoata de mână, porniră amîndoi, sub bolta înstelată, spre cabana lor liniştită din creierul munȗilor...

Capitolul 15 RĂSPLATA

A doua zi, doctorul urca poteca însoțit de Peter, încercînd să schimbe din cînd în cînd cu el o vorbă, dar sfielnicul păstor abia se încumeta să răspundă la întrebările lui binevoitoare.

Ajunseră într-o tăcere desăvîrșită la cabană, unde Heidi îi aștepta de mult cu Fulg-de-nea și Pestrița, toate trei înveselite de primele raze ale soarelui de dimineață.

Peter o întrebă pe Heidi, ca de obicei:

— Azi vii cu mine?

— Azi, da, îi răspunse ea, dar numai dacă urcă și domnul doctor cu noi.

Ciobănașul se uită la doctor pieziș, cu o privire neîncurajatoare. În clipa aceea, bunicul ieși din cabană și, după ce le dădu binețea cuvenită, îi înmîină lui Peter sacul cu merinde. Acesta simți desaga mai grea ca de obicei și, într-o clipită, fața i se lumineă de un zîmbet fericit. „Va să zică, o să fim trei“, își spuse în sinea lui. Și, într-adevăr, încredințat că doctorul avea să se țină de făgăduială, bunicul mai pregătise o porție de mîncare, la care mai adăugase și o bucată zdravănă de carne uscată.

Își luară deci rămas bun și cei trei începură să urce cu turma spre piscurile înalte. Caprele se gudurau mereu pe lîngă fetița munților și toate voiau să meargă alături de ea. La un moment dat, Heidi se văzu silită să se oprească și să le îndemne să fie cuminți și s-o ia înainte căci ea, ca un copil binecrescut, voia să-și însoțească musafirul. Se despărți așadar de turmă și se apropie de noul ei prieten, care o luă de mîină cu toată gingășia.

De data asta doctorul nu mai trebui să facă nici un efort ca să lege o discuție, așa cum fusese nevoit să facă în tovărășia lui Peter, căci Heidi se apucă numaidecît să-i povestească tot ce știa despre capre, despre însușirile lor deosebite, despre flori și despre stînci, despre păsări și ghețari... Și astfel, ajunseră la pășune, fără să-și dea seama cînd și cum.

În timpul urcușului, ciobănașul Peter se uitase de mai multe ori, cu uimire, la noul venit, dar, din fericire, acesta — atent la cele spuse de Heidi — nu observase nimic.

Ca de obicei, Heidi se așeză pe iarba proaspătă și doctorul făcu la fel. Piscurile munților, pajiștile, întreaga natură străluceau sub zîmbetul blajin al acestei dimineți de toamnă. Din vale răsunau tălângile atîrnate de gîtul animalelor scoase la păscut, și dangătul acesta încîntător se revărsa în ecouri, înseminînd fețele și sufletele oamenilor.

Soarele îmbrățișa cu razele sale aprinse ghețarul Falkniss, ce-și înălța culmile spre azurul limpede al cerului. O adiere blîndă făcea să se înfioare ultimele floricele albastre și trandafirii ce mai smălțuiau pajiștea în acest început de toamnă. Se înclinau ușor, vrînd parcă să întîmpine, așa cum se cuvine, o nouă zi de viață. Sus de tot, vulturul se rotea maiestuos, cu aripile întinse, fără să cloncăne.

Heidi se desfăta urmărind cu nesaț florile, bolta albastră, păsările și munții, și în ochi i se citea o mare bucurie. Din cînd în cînd, se uita spre bunul ei prieten, care nici el nu se mai sătura admirînd, în tăcere, splendorile neasemuite din jurul lui. La un moment dat, zărind ochii luminoși ai fetei, îi spuse:

— Da, Heidi, ai avut dreptate, aici la voi totul e nespuns de frumos, dar dacă omul vine cu sufletul întristat, cum să se bucure de asemenea minunății?

— Numai la Frankfurt are omul sufletul întristat, se grăbi să-i răspundă Heidi. Aici, omul uită de necazuri.

— Și dacă nu uită, știi tu ceva ce ar putea să-l ajute?

— Cum să nu? Încrederea în Dumnezeu...

— Mă rog, s-ar putea, dar eu nu cred decît în oameni. Nu socotești că încrederea în oameni ajută mai mult ca orice?

Întrebarea doctorului o găsi pe Heidi nepregătită. Bunica de la Frankfurt și cei din Dörfli o învățaseră altfel. Deodată însă prin minte îi fulgeră chipul bunicului.

— Da, cred că aveți dreptate, murmură ea. Știți, bunicul spune la fel ca dumneavoastră... Acum înțeleg de ce s-a împăcat el cu oamenii și s-a întors din nou în mijlocul lor...

— Păi vezi, ești o fetiță înțeleaptă, iar eu te sfătuiesc să păstrezi toată viața această înțelepciune, spuse doctorul. Apoi, după ce admiră un timp frumusețea peisajului, adăugă: Din păcate, copila mea, e tare greu să stai aici și să ai veșnic în fața ochilor o umbră, care te împiedică să te bucuri din plin de toate minunățiile ce te înconjoară. În asemenea împrejurări, tocmai asemenea minunății au darul să-ți îndurereze și mai mult inima. Mă înțelegi?

Cuvintele doctorului o întristau foarte mult pe micuța Heidi. Imaginea umbrei din fața ochilor îi aminti de bunica oarbă, și gîndul că bătrîna n-avea să mai vadă niciodată îi sfîșia întotdeauna sufletul. Tăcu un timp, căzută pe gînduri, apoi răspunse:

— Da, înțeleg și vă dau dreptate. Omul își poate găsi liniștea numai între oameni. Acum abia încep să înțeleg mai bine povestea fiului plecat de acasă...

— O știi? întrebă doctorul cu mirare.

— Cum să nu? răspunse Heidi și începu numaidecît să-i recite pe dinafară povestea pe care o învățase din cartea aceea frumoasă, căpătată de la bunica din Frankfurt.

Doctorul o ascultă în tăcere și pe chipul lui se citea o mare bucurie. Cînd Heidi termină povestea, îi strînse mîna zîbind și-i spuse:

— Bravo, ești o fetiță isteată! Povestea asta e, într-adevăr, foarte frumoasă, iar tu o spui dumnezește... Am să te rog să mi-o spui ori de cîte ori vom veni împreună aici, și sper să venim cît mai des. Vrei?

— Cu mare plăcere! răspunse Heidi, în culmea fericirii...

Peter era supărat foc. De atîtea zile nu mersese Heidi cu el și acum, cînd în sfîrșit erau din nou împreună, nici nu îndrăznea să se apropie de ea din pricina acestui străin care nu se mai dezlipea de prietena lui. De cîteva ori se așeză departe, în spatele doctorului, așa fel încît să nu fie văzut, și-l amenință cu pumnul strîns.

La un moment dat, mînios că nimeni nu-l ia în seamă, ciobănașul nostru strigă în gura mare:

— E vremea să mîncăm!

Și, într-adevăr, soarele se înălțase sus de tot pe bolta albastră, anunțînd că sosise ora prînzului. Heidi se ridică grăbită și desfăcu sacul cu merinde, dar doctorul o opri, spunîndu-i că nu-i este foame și, dacă se poate, ar bea numai un pahar cu lapte, pe urmă ar urca un pic mai sus, spre stîncile pleșuve. Heidi nu era nici ea flămîndă și se arătă bucuroasă să-și conducă musafirul pînă la stîncile înalte de unde era să cadă Pestrița. Îl rugă deci pe Peter să mulgă de la Fulg-de-nea o oală de lapte, apoi îi spuse ce aveau de gînd ea și doctorul.

— Dar mîncarea... mîncarea din sac cine o s-o mănînce? întrebă ciobănașul, aruncîndu-i o privire plină de curiozitate.

— Dacă vrei, poți s-o mănînci tu pe toată, îi răspunse Heidi. Dar, mai întîi, du-te și mulge capra.

Niciodată nu se grăbise Peter să facă o treabă așa cum se grăbea acum. Nu de alta, dar ardea de nerăbdare să vadă ce bunătăți se aflau în sacul cu merinde. După ce băură cîte o cană cu lapte proaspăt, cei doi își văzură de drumul lor. Nici nu apucară să se îndepărteze

prea mult și Peter deschise la iuțeală sacul.

Mirosul de carne uscată îl făcu să se înfioare de plăcere. Se mai uită o dată bine, să vadă dacă nu cumva se înșelase, apoi scoase repede afară toate merindele și se ospătă în lege, cum nu se mai ospătase niciodată în viața lui...

Heidi și bunul ei prieten se plimbară îndelung pe povârnișurile abrupte, discutând despre tot felul de lucruri interesante. Pe la orele patru, doctorul îi spuse fetei că trebuie să coboare în sat, iar Heidi ținu cu tot dinadinsul să-l însoțească măcar pînă la cabana lui Peter. Pe drum îi arătă locurile unde le plăcea caprelor să pască cel mai mult și pajiștile pe care vara creșteau cele mai frumoase flori. Știa chiar să le numească pe toate, căci bunicul o învățase să le cunoască pe fiecare în parte. În sfîrșit, se despărțiră. Doctorul porni pe cărare la vale, uitîndu-se mereu înapoi, în timp ce Heidi sta pe loc și-i flutura din mîna, așa cum, pînă nu demult, îi flutura fiica lui adorată, ori de cîte ori pleca de acasă.

Zilele de septembrie erau nespuse de frumoase. În fiecare dimineață, doctorul urca pe munte, însoțit adeseori de bunicul, care-l conducea sus de tot, pe stîncile cele mai abrupte unde, după spusele lui, trebuia să se afle, fără doar și poate, cuibul vulturului; căci nu o dată se rotise răutăciosul deasupra lor, cloncănind amenințător, de parcă ar fi vrut să spună: ce căutați voi în împărăția mea?

Doctorul era fermecat de tot ce-i povestea bătrînul. Îl uimea cît de bine cunoștea el fiecare floare sau buruiană alpină și cum foloseau ele pentru vindecarea anumitor boli. Cunoștea de asemenea toate animalele ce populau pădurile de la munte și cum anume se comportă ele în anumite împrejurări. Ascultîndu-l pe bunic, doctorul nici nu simțea cum trece timpul. În fiecare seară, cînd se despărțeau, îi strîngea mîna prietenește și-i spunea:

— Nu e zi să nu învăț de la dumneata ceva nou și folositor.

De multe ori ieșea cu Heidi. Se duceau și se așezau mereu în același loc, pe pajiștea unde Heidi îi spusese pentru întîia oară po-

vestea fiului întors acasă. Îi mai spunea și alte povești și nu o dată Peter se așeza și el în spatele lor și asculta cuminte, fără să-l mai amenințe pe străin cu pumnul strîns, așa cum făcea la început.

Frumoasa lună a lui septembrie se apropia de sfîrșit.

Într-o dimineață, doctorul intră în cabană mai puțin vesel ca în celelalte zile și, fără să se mai așeze pe scaun, așa cum făcea de obicei, spuse cu tristețe în glas că era pentru ultima oară cînd mai venea pe munte în acest an, deoarece trebuia să se înapoieze la Frankfurt, cu toate că tare i-ar mai fi plăcut să mai rămînă încă multă vreme aici, unde se simțea, într-adevăr, ca la el acasă.

Bunicul primi vestea cu adîncă mîhnire. Îl îndrăgise pe doctor și se bucura ori de cîte ori avea prilejul să stea de vorbă cu el. Cît despre Heidi, ce să mai spunem? Sta posomorîtă și nu-i venea a crede. Se obișnuise atît de mult să-l vadă pe doctor în fiecare zi și era atît de fericită în prezența lui, încît nu putea să înțeleagă de ce această fericire trebuia să ia sfîrșit.

Se uita la el cu o uimire adîncă, așteptînd parcă să audă din gura lui că nimic din ceea ce spunea nu era adevărat, dar, din păcate, pe chipul doctorului nu se citea decît întărirea acestei vești întristătoare.

După ce strînse cu căldură mîna bunicului și își luă rămas bun de la el, o întrebă pe Heidi dacă nu vrea să-l conducă o bucată de drum. Heidi fu încîntată de această propunere și porniră amîndoi, pe potecă, la vale. După un timp, doctorul se opri și-i spuse copilei că a coborît destul și ar fi bine să se întoarcă la cabană. O mîngîie pe obraji și, după ce-și petrecu de cîteva ori degetele prin părul ei cîrlionțat, îi spuse cu duioșie în glas:

— Ce n-aș da să te pot lua cu mine la Frankfurt, draga mea!

În clipa aceea, Heidi revăzu imaginea orașului și, deodată, prin fața ochilor începură să i se perinde casele acelea mari și mohorite, străzile lungi, pavate cu piatră cubică și, mai cu seamă, domnișoara Rottenmeier și came-

rista Tinette. Aşa se face că, după un timp de gândire, micuţa răspunse:

— Mi-ar face mai multă plăcere să vă întoarceţi dumneavoastră la cabană.

— Mda, ai dreptate, copila mea, încuviinţă doctorul. Eşti, într-adevăr, o fetiţă înțeleaptă. Cu bine şi să ne revedem sănătoşi, adăugă el, strângînd-o cu putere la pieptul său.

Deodată, Heidi surprinse ochii doctorului înecaţi de lacrimi. Acesta se întoarse brusc şi porni repede la vale. Heidi rămase o clipă încremenită, neştiind ce să facă, apoi, înduioşată de tristeţea prietenului său, o luă la fugă după el, strigînd cu vocea sugrumată de emoţie:

— Domnule doctor, domnule doctor!!!

Acesta se opri şi Heidi îl ajunse din urmă, cu obraji umeziţi de lacrimi:

— Da, domnule doctor, m-am răzgîndit... vreau... vreau să merg cu dumneavoastră...

Aşteptaţi-mă... mă duc să-i spun bunicului..

— Nu, scumpa mea copilă, nu, o opri doctorul, stăpînindu-se şi ştergîndu-i cu gingăşie lacrimile de pe obraji. Tu trebuie să rămîi aici, printre brazi, în aerul sănătos de munte. Dacă ai veni la Frankfurt, s-ar putea să te îmbolnăveşti din nou şi ar fi mare păcat. De altfel, zilele n-au intrat în sac şi noi doi o să ne mai vedem de multe ori, nu-i aşa?

— Da, domnule doctor, o să ne mai vedem, trebuie să ne mai vedem, pentru că îmi sînteţi foarte drag, spuse Heidi cu convingere, aproape la fel de drag ca bunicul.

Doctorul o mai îmbrăţişă o dată cu toată căldura, apoi îşi văzu mai departe de drumul său.

Heidi rămase multă vreme ţintuită locului, fluturînd din mîină în urma lui, pînă cînd doctorul se pierdu, ca un punct micuţ, la orizont...

Capitolul 16 SOSESC PRIETENII

Trecu și iarna ce părea că nu se mai sfârșește, trecură și primele săptămâni mai răcoase ale primăverii și, în sfârșit, veni din nou luna mai, cu tot alaiul ei: pajiști înverzite și smălțate de flori multicolore, pîrîiașe gonind zglobiu la vale, cu susurul lor cristalin, ce-și trăgeau izvoarele din ultimele zăpezi, topite pe crestele munților de razele calde ale soarelui de primăvară. Și aerul era mai cald, iar vîntul hoinar vuia din nou printre ramurile brazilor, făcînd să cadă acele înnegrite, ca să lase loc mugurilor.

Sus de tot vulturul cloncănitor se rotea de zor, înscriind cercuri mari pe bolta albastră a cerului. Pretutindeni natura se trezea din amorțeala grea a iernii.

Heidi și bunicul se mutară din nou în cabana lor de la munte. Reînvierea naturii o încînta atît de mult pe fetița munților, încît aproape toată ziua și-o petrecea afară. Asculta cu atenție șuieratul vîntului ce bătea cu putere dinspre culmi, făcînd să se zgîlție crengile bătrînilor brazi din preajma cabanei. Alerga de colo pînă colo, ca o frunză purtată de vînt, în dorința de a vedea ce flori au mai înflorit pe pajiștile înverzite și, aidoma gîzelor ce zburau din floare în floare, se bucura de orice nouă descoperire. Trăgea adînc în piept

aerul proaspăt al primăverii și niciodată nu i se păruse natura mai frumoasă ca acum.

Din magazie se auzeau lovituri de ciocan, iar, în răstimpuri, scîrșnetul ferăstrăului. La auzul lor, Heidi se repezi într-acolo, să vadă ce surpriză îi mai aduc aceste sunete atît de cunoscute. Pe terasa mică se și afla un scaun de toată frumusețea, iar acum bunicul meșterea de zor la masa lui de tîmplărie, să mai facă încă unul.

— Astea le faci pentru musafirii noștri din Frankfurt, nu-i așa, bunicule? întrebă nepoata plină de curiozitate. Dar dacă vine și domnișoara Rottenmeier, adăuga ea, ar trebui să mai faci unul. Tu ce crezi, o să vină?

— Nu știu, răspunse bunicul, dar, ca să fiu mai sigur, o să te ascult și o să mai fac unul.

Heidi cercetă cu atenție scaunele fără spe-tează și murmură clătînd din cap:

— Nu cred că domnișoarei o să-i placă să se așeze pe un scaun ca ăsta.

— Nu-i nimic, o liniști bunicul. Dacă n-o să-i placă scaunul, o s-o poftim să se întindă pe canapeaua verde.

Heidi se uită la bunic nedumerită, neștiind ce vrea să însemne această canapea verde, și în timp ce sta și cugeta cam despre ce ar putea fi vorba, îl auzi deodată pe Peter fluierînd și pocnind din bici. În clipa următoare, se trezi înconjurată de caprele lui, care, fericite că și-au regăsit prietena, începură să țopăie și să zburde voioase pe pajiștea proaspăt înverzită, trăgînd-o pe Heidi după ele.

Peter pocni din bici cu toată puterea și, după ce caprele se împrăștiară, îi întinse fetiței munților o scrisoare.

— Nu înțeleg cum de ți-au adus această scrisoare în timp ce te aflai cu turma la păscut, spuse Heidi mirată.

— Nu mi-au adus-o acolo, răspunse ciobănașul, am găsit-o în traista cu merinde...

Într-adevăr, poștașul din Dörfli i-o dăduse cu o seară înainte, rugîndu-l să i-o ducă a doua zi, ca să-l scutească în felul acesta de un drum pînă la cabana din munte. Ciobănașul nostru o vîrîse în traistă și aruncase peste ea bucata de pîine și brînză, și nu o mai găsise

decit la prînz, după ce scuturase traista de firimituri.

Heidi luă plicul, îl învîrti pe o parte și pe alta și, cînd își dădu seama de la cine era scrisoarea, dădu buzna în cabană, strigînd:

— Bunicule, bunicule, am primit o scrisoare de la Clara, hai să ți-o citesc!

Ca să audă și el despre ce era vorba, Peter se duse după ea și se sprijini cu umărul de canatul ușii. Fetița munților începu să citească:

„Draga mea Heidi. Nici nu știi cît de mult mă bucur că peste puțin timp ne vom revedea. Bagajele sînt pregătite și peste două sau trei zile pornim la drum. Tata nu vine cu noi. Trebuie să plece mai întîi la Paris, unde are niște treburi. Doctorul trece în fiecare zi să ne vadă și de pe scară ne strigă: „Gata, copii, dați-i drumul, muntele vă așteaptă!“ Nici nu știi, dragă Heidi, ce mult i-a plăcut la voi și ce fericit ar fi să poată să trăiască și el acolo, în creierii munților. A petrecut împreună cu noi toate serile lungi de iarnă și ne-a povestit cît de bine s-a simțit la munte alături de tine și de bunicul tău. Ne-a vorbit și de ciobănașul Peter și de turma lui și nu mai găsește cuvinte de laudă pentru voi. De fiecare dată încheie, spunînd cu însuflețire: „În aerul acela proaspăt și curat, te faci bine oricît de bolnav ai fi“. De altfel, s-a întors de acolo schimbat în bine. Este iar omul vesel, cu chipul veșnic zîmbitor, și parcă a reîntinerit. Îmi pare bine pentru el, căci e un om tare bun și cumsecade. Cred că ți-ai dat și singură seama de acest lucru. Scumpa mea, nici nu știi cu cîtă nerăbdare aștept să fiu iar lîngă tine, să-l cunosc pe prietenul tău Peter și caprele lui despre care mi-ai vorbit atît de mult. Mai întîi vom rămîne șase săptămîni la Ragaz, unde voi face un tratament. Pe urmă ne mutăm la Dörfli și, în zilele frumoase, vom urca la cabană. Vom petrece împreună zile întregi, pe pajiștile înflorite. Bunica se bucură și ea nespus de mult de această călătorie. Domnișoara Rottenmeier nu vine, deși bunica a stăruit să ne însoțească. Spune că nu vrea să ne deranjeze cu prezența ei, dar eu știu prea bine că altul e adevărul. Cînd s-a întors Sebastian,

după ce te-a condus pe tine, s-a apucat să-ți povestească despre „grozăvia“ stîncilor cu pereți abrupti și prăpăstiile adînci și înfricoșătoare în care, la cea mai mică neatenție, te poți prăbuși. Domnișoara s-a speriat atît de tare, încît o cuprinde spaima ori de cîte ori aude vorbindu-se de această călătorie, spunînd că, în afară de capre și de cei ce trăiesc la munte, nici o ființă omenească n-ar trebui să-și pună viața în primejdie mergînd pe aceste meleaguri. Tinette rămîne și ea acasă, în schimb, Sebastian ne va însoți pînă la Ragaz, de unde se va înapoia la Frankfurt. Cam atît, deocamdată, scumpa mea Heidi și, în așteptarea revederii noastre, te îmbrățișez de mii de ori, a ta prietenă, Clara“.

La auzul ultimelor cuvinte, Peter pocni din bici cu atîta furie, încît biete capre se speriară și o rupseră la fugă pe potecă, în vale. Ciobănașul porni pe urmele lor, învîrtind mereu biciul în aer, de parcă s-ar fi aflat în fața unui dușman nevăzut. Mînia lui era stîrnită de vestea sosirii unor musafiri, pentru el nepoftiți.

A doua zi, Heidi se duse să-i spună și bunicii din vale vestea cea mare, încredințată că bătrîna avea să se bucure foarte mult, aflînd de apropiata sosire a oaspeților din Frankfurt, despre care îi vorbise de atîtea ori și în cuvinte atît de frumoase. Plimbarea era o adevărată încîntare, căci soarele zăbovea acum mai mult pe bolta azurie, iar razele lui, din ce în ce mai fierbinți, încălzeau aerul cu dogoarea lor plăcută.

Bunica nu mai zăcea în pat. Ședea iar în colțul ei și torcea ca de obicei, dar cutele de pe față parcă i se adînciseră și mai mult, iar pe fruntea încruntată i se citea o tristețe nemărginită. Și, într-adevăr, mai toată noaptea nu dormise, frămîntată de niște gînduri negre; căci din strigătele mînioase ale nepotului, înțelesese că un grup de străini avea să vină curînd de la Frankfurt, urmînd să rămînă la cabană toată vara. De supărare, șarmanei îi pierise somnul și abia spre dimineață izbutise să adoarmă.

Heidi intră la ea cu sufletul la gură și în-

cepu să-i povestească totul de-a fir-a-păr. Deodată însă se întrerupse și o întrebă:

— Ce-i cu tine, bunico, ce s-a întâmplat? Tu nu te bucuri de această vizită, ori ți-e teamă că vine și domnișoara Rottenmeier?

— Mă bucur, cum să nu mă bucur, copila mea, răspunse bătrîna, străduindu-se să pară cît mai veselă. Mă bucur foarte mult pentru tine...

— Nu-i adevărat, îi curmă vorba fetița munților, tu nu te bucuri și-mi dau seama de ce. Dar te rog să n-ai nici o grijă, domnișoara Rottenmeier nu vine. E mult prea fricoasă ca să se încumete să facă o asemenea călătorie.

— Nu, copila mea, n-am nici o grijă și nu mi-e frică de nimic, o încredință bunica. Dă-mi te rog mîna să simt că ești aici. Așa, fetița mea, așa, și să știi că mă bucur tare mult de bucuria ta; mi-e teamă că eu n-o să mai am parte de această bucurie...

— Nu, nu! izbucni Heidi... Decît să mori tu, mai bine nu-mi trebuie nimic...

Cuvintele se rostogoleau din gura ei ca o avalanșă și nu se mai opreau, căci fetița munților dorea s-o liniștească pe biata bătrîna, care era încredințată că acum, după ce Heidi se însănătoșise, prietenii ei din Frankfurt veneau s-o ia înapoi, la oraș. Sărăcuța își dădea seama că n-ar fi trebuit să dea în vileag această teamă de față cu Heidi, dar nu izbuti să se stăpînească. Fetei i se făcu milă de ea în asemenea măsură, încît ar fi fost în stare să se așeze la picioarele ei și să n-o mai părăsească niciodată.

Simțind cît e de necăjită, bătrîna încercă să schimbe vorba și o rugă să-i citească ceva. Heidi nu se lăsă rugată de două ori și îi citi din nou bunicii vechea și înduioșătoarea poveste a fiului plecat de acasă. Cînd termină de citit, bătrîna îi spuse cu glasul ei blajin:

— Îți mulțumesc, copila mea, nici nu știi cîtă mîngîiere sufletească îmi aduce glasul tău...

Și, într-adevăr, de pe chipul oarbe se ștersese orice urmă de îngrijorare.

Seara, în timp ce Heidi urca înapoi spre cabană, pe cerul ce începuse să se întunece ste-

lele țîșneau una cîte una, ca niște scînteii scăpărătoare. Se oprea la tot pasul, să admire bolta înstelată, și strălucirea sclipitoare a astrilor îi umplea inima de o mare bucurie. Măreția naturii avea darul întotdeauna să-i încînte sufletul.

Bunicul o aștepta în fața cabanei, desfătîndu-și și el privirea cu minunăția acestei nopți de mai. De mult nu mai fuseseră atît de fermecătoare nopțile în luna florilor, ca în acest an. La fel erau și zilele, iar uncheșul munților, care vedea soarele deopotrivă de strălucitor în răsărit și în amurg, spunea că anul acest va fi un an neobișnuit, de o rodnicie nemaipomenită și ori de cîte ori îl vedea pe micuțul Peter îi atrăgea atenția:

— Vezi, ai grijă, ciobănașule, să nu ți se sălbăticească turma de atîta iarbă grasă.

Drept răspuns, Peter învîrtea de cîteva ori biciul în aer și pe chipul lui se putea citi: „Nu mi-e frică, cu ăsta le vin eu de hac!”

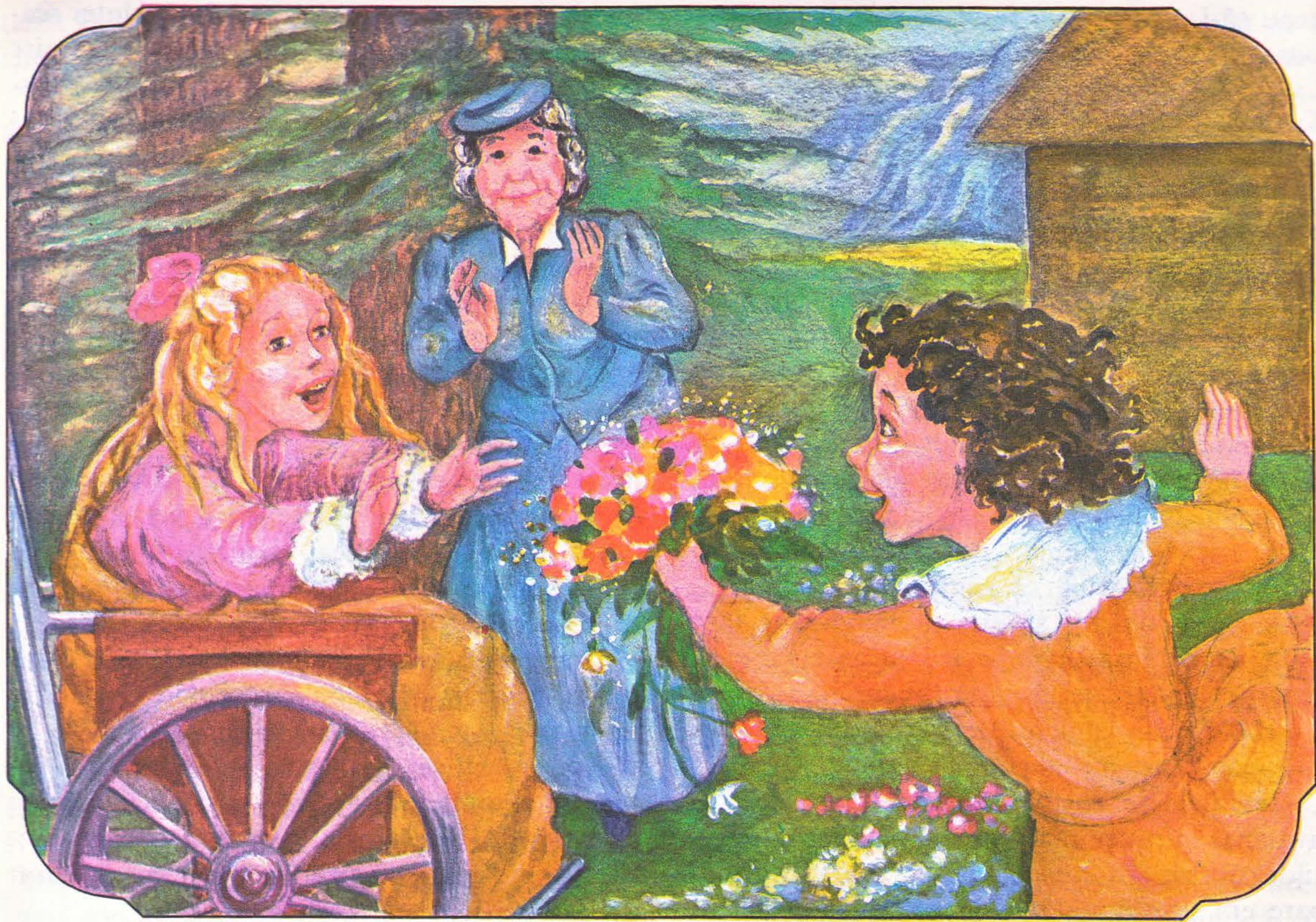
Așa se scurse toată luna mai și veni și iunie, cu soarele mai arzător și zilele mai lungi ca noaptea. Gențianele, clopoștii și toate florile înmiresmau cu parfumul lor aerul curat de munte.

Într-o zi, pe la sfîrșitul lunii, după ce isprăvi cu treburile prin casă, Heidi ieși în fața cabanei să vadă ce se mai întîmplă pe afară și deodată începu să strige cu voce tare:

— Bunicule, vino repede, repede!

Bunicul se duse iute lîngă ea și privi în direcția arătată de nepoată. Un alai neobișnuit urca încet pe potecă, îndreptîndu-se spre cabană: doi oameni purtau pe brațe un scaun în care ședea o fetiță înfoclită în pături, și în preajma ei înainta un cal alb de toată frumusețea, încălecat de o doamnă care tot timpul stătea de vorbă cu fetița. În urma lor, un bărbat împingea un scaun cu roțile și, lîngă el, un alt sătean din Dörfli ducea în spinare un rucsac mare, încărcat cu șaluri și pături groase.

Micul alai se apropia tot mai mult și cînd, în sfîrșit, ajunse în dreptul cabanei, cei doi bărbați lăsară scaunul din brațe și Heidi se repezi într-acolo, s-o întîmpine pe Clara. Prietenele se îmbrățișară cu atîta căldură, de

parcă nu le mai venea să se desprindă una de cealaltă. Bunica se dădu jos de pe cal, o strînse pe Heidi cu dragoste la pieptul ei, apoi îi întinse mîna bunicului, care fără nici o sfială venise să le ureze oaspeților bun venit; căci, vorba ceea, se cunoșteau de mult din cele povestite de Heidi.

— Cum văd, dragă Unchiule, începu bunica, după ce isprăviră cu urările de bun venit, dumneata ești proprietarul unei case pe care mulți împărați ar putea să și-o dorească. Dar nepoata matale arată, într-adevăr, ca un trandafir. Ne-a spus nouă doctorul, dar parcă nu-mi venea a crede.

O mîngîie pe Heidi pe obrajii rumeni de sănătate, apoi, întorcîndu-se spre Clara, o întrebă:

— Ce zici, copila mea, de frumusețea acestor locuri?

— Dacă ar fi după mine, nici n-am mai pleca de-aici, răspuse mica infirmă, privind minunățiile piesajului din jurul ei. E într-adevăr fermecător, fermecător! repetă ea entuziasmată.

Între timp, bunicul trase scaunul cu roțile pe un loc mai neted și, după ce scoase din rucsac cîteva păaturi ca s-o poată înveli pe Clara, spuse:

— Cred că ar fi bine s-o mutăm pe domnișoara pe scaunul ăsta, ca să stea mai comod.

Și fără să mai aștepte vreun răspuns, o ridică pe Clara în brațele sale vînjoase și cu cea mai mare grijă o așeză pe pătura moale.

— Unde ai învățat, dragă Unchiule, să te porți atît de frumos cu bolnavii? întrebă bunica, plină de admirație și mirată în același timp. Dacă mi-ai spune, le-aș trimite acolo pe toate infirmierele pe care le-am cunoscut, ca

să învețe cum să se îngrijească de bolnavi.

— Ei, asta e... o chestiune de obișnuință, răspunse bunicul zîbind, dar sub zîmbetul lui se ascundea o mare tristețe. Pe dinaintea ochilor i se perindau acum imaginile unui trecut îndepărtat. Pe un scaun asemănător cu cel din fața lui, zăcea odată un suferind, care de-abia își mai mișca mîinile și picioarele. Era căpitanul lui. Îl găsisese rănit, după o bătălie grea în Sicilia, și pînă în ultima clipă a vieții sale rănitul n-a mai vrut să fie îngrijit de nimeni altul decît de Omul munților, cum i se spunea încă de atunci bunicului. Această tristă amintire, stîrnită de prezența micuței infirme, îl îndemnă pe bătrîn să ia hotărîrea de a o îngriji el însuși pe Clara, cu mîna lui încercată.

Era o zi superbă, pe cerul curat nu se găsea nici urmă de nor, iar Clara, în culmea încîntării, își desfăta ochii și inima privind cu neșat împrejurimile de o frumusețe neasemuită.

— Dragă Heidi, spuse ea la un moment dat, cînd se trezi din plăcuta-i visare. Aș fi tare bucuroasă dacă aș putea să dau înconjurul cabanei voastre, ca să văd toate lucrurile pe care le cunosc atît de bine fără să le fi văzut vreodată.

Heidi împinse scaunul cu roțile în umbra blîndă a brazilor. Bunica se duse după ele și toate trei admirară bătrînii arbori cu trunchiul de o grosime neobișnuită, ale căror crengi, încărcate de ace proaspete, se legăneau ușor în voia vîntului de primăvară. Din vremuri străvechi, acești falnici străjeri ai cabanei de azi privesc această vale, în timp ce în jurul lor totul se naște și moare ca apoi să renască și iar să moară...

Heidi se apropie de staul și deschise larg ușile, pentru ca prietena ei să poată privi înăuntru. Din păcate, nu prea avea ce să vadă, căci Fulg-de-nea și Pestrița fuseseră duse de Peter la păscut.

— Ce rău îmi pare că nu sînt aici! spuse Clara. Ar fi grozav dacă aș putea să le aștept pînă se întorc și, în felul ăsta, să-l cunosc și pe ciobănașul Peter, despre care mi-a vorbit Heidi atît de mult. Dar dacă va trebui să ple-

căm întotdeauna, așa cum vrei tu, bunico. înainte de a se însera, n-o să am niciodată această bucurie...

— Toate la vremea lor, scumpa mea, deocamdată avem de ce ne bucura și nu e bine să jinduim prea mult deodată...

În clipa aceea Heidi împinse scaunul un pic mai încolo și o nouă priveriște se deschise în fața micuței infirme.

— Vai! exclamă ea în culmea încîntării, zăbind covorul multicolor ce îmbrăca pajiștea din spatele cabanei. O adevărată minune! Ce fericită aș fi să pot culege și eu din florile astea atît de frumoase!...

Heidi dădu fuga pe pajiște și, peste puțin timp, un buchetel de toată splendoarea se afla pe genunchii prietenei sale.

— Da, e frumos aici, încuviință Heidi, dar pajiștile de pe creste, unde se duce Peter cu caprele la păscut, sînt mult mai frumoase. Nici nu știi cît m-aș bucura să poți merge odată cu mine, sus, pe povîrnișurile acelea abrupte, unde pe alocuri iarba pare albastră, iar stîncile parcă ar fi de aur...

Vorbind despre plaiurile acelea atît de îndrăgite și pe care nu le mai văzuse de atîta timp, Heidi se îmbujoră la față și în ochii ei începură să scapere scînteii de bucurie. Ascultînd-o, Clara se aprinse și ea și, într-un moment de mare însuflețire, o întreabă pe bunica ei:

— Ce spui? O să ajung eu vreodată pînă acolo sus?

Se așternu o tăcere deplină.

— De ce să nu ajungi? răspunse apoi Heidi, în locul bunicii. O să te duc eu. Și în clipa aceea împinse scaunul cu atîta putere, încît, dacă nu ar fi fost acolo bunicul să-l prindă, scaunul ar fi pornit-o singur la vale...

În timp ce toată lumea continua să admire frumusețea plaiurilor înconjurătoare, uncheșul munților nu stătu cu brațele încrucișate. Scoase la iuțeală din cabană cîteva scaune, le puse în jurul mesei din fața băncuței și, după ce mai aduse tot ce trebuia, îi pofti pe toți la masă.

Bunica era încîntată de sufrageria în aer liber, care domina întreaga vale. O adiere

dulce de vînt se furișă încet printre crengile brazilor, făcîndu-le să murmure în surdină o melodie parcă anume venită pentru această serbare cîmpenească.

— Ia te uită ce mi-e dat să văd! izbucni deodată bătrîna doamnă Sesemann. Ori poate mă înșel? Nepoata mea mănîncă a doua felie de pîine cu brînză prăjită?!

— Brînză asta e atît de bună încît aș fi în stare să mai mănînc o felie, răspunse Clara, fără sfială. Dacă vreți să știți, e de o mie de ori mai bună decît toate felurile de mîncare pe care ni le servesc acolo jos, la Ragaz...

— Ei, nici așa să n-o luăm, spuse bunicul cu modestie. Aici aerul e mai bun și face poftă de mîncare. Asta-i tot...

În jurul mesei, veselie nu mai contenea. Bunicul stătea de vorbă cu doamna Sesemann și cu bucurie aflau că părerile lor se potriveau în multe privințe, îndeosebi în privința încrederii în oameni și în viață... Copiii aveau și ei să-și povestească o mulțime de lucruri și, tot așa, din vorbă în vorbă, nici nu simțiră că se lasă înserarea.

Cînd soarele începu să se ascundă în spațele munților, bunica spuse, cu părere de rău, că a sosit momentul despărțirii. În clipa aceea, pe chipul Clarei se așternu o tristețe fără margini.

— Să mai rămînem măcar o oră, două, spuse ea cu voce rugătoare. Timpul a trecut atît de repede, încît nici n-am apucat să vedem cum arată casa pe dinăuntru...

Bunicul împinse scaunul cu roțile pînă în pragul cabanei, dar scaunul era mult prea lat ca să intre pe ușă. Fără să mai stea pe gînduri, uncheșul munților o luă pe infirmă în brațe și intră cu ea în bucătărie. După ei veniră și ceilalți.

Doamnei Sesemann îi plăcu nespus de mult felul în care era aranjat interiorul cabanei și cînd zări scara ce ducea spre pod, nu se putu stăpîni să nu întrebe, adulmecînd aerul cu neșat:

— Ce bine miroase aici! Sînt sigură că acolo sus trebuie să fie podul cu fîn, în care doarme Heidi, nu-i așa?

Urcară cu toții și se opriră lingă culcușul fetei munților.

Clara, entuziasmată, spuse:

— Ce plăcut trebuie să fie să stai întinsă pe pat și să vezi cerul și să auzi șuierul vîntului în creștetul brazilor. Niciodată nu am văzut o cameră mai fermecătoare...

Bunicul se uită îndelung la doamna Sesemann și în timp ce coborau scara i se adresă respectuos:

— Dacă n-ați avea nimic împotrivă, eu aș zice s-o lăsați un timp la noi. Aici ar prinde cu siguranță puteri și vă asigur că de prietena nepoatei mele m-aș îngriji ca de propriul meu copil. Cu șalurile și păturile pe care le-ați adus, am putea întinde un pat de toată frumusețea.

La auzul acestor cuvinte, cele două prietene izbucniră în strigăte de bucurie, în timp ce bunica rosti cu vocea sugrumată de emoție:

— Dumneata ești într-adevăr o ființă cu totul deosebită, dragă Unchiule. Și eu mă gîndeam în clipa asta că nepoatei mele i-ar prinde foarte bine să stea aici mai multă vreme; pentru nimic în lume însă n-aș fi îndrăznit să-ți fac o asemenea propunere, căci îmi dau seama cîtă bătaie de cap ai avea ca să te îngrijești de un copil infirm. Dar, vorba ceea, gînd la gînd cu bucurie, iar eu îți mulțumesc din toată inima și îți voi rămîne recunoscătoare pentru bunătatea dumitale.

În timp ce cobora scara cu infirma în brațe, bunicul dădu din mîină cu modestie, vrînd parcă să spună că atunci cînd e vorba să ajuți un bolnav, mulțumirile nu-și au rostul. O așeză pe Clara pe scaunul lui din bucătărie, apoi se repezi afară să ia păturile și șalurile aduse de doamna Sesemann.

— Bună idee ați avut că le-ați adus, spuse el zîmbind, cînd ajunse din nou în pod. Parcă v-ați fi pregătit de o excursie pe timp de iarnă.

— Prevederea, dragă Unchiule, e mama înțelepciunii și de multe ori te scutește de necazuri, răspunse ea, la fel de zîmbitoare. Aici, la munte, furtuna se poate stîrni din senin și, la urma urmei, trebuie să recunoști că preve-

derea mea n-a fost lipsită de folos...

— Asta așa e, mărturisi, cu toată sinceritatea uncheșul munților.

Apoi se apucară amîndoi să întindă un strat gros de fîn, înjghebînd din pături și șaluri două paturi de toată frumusețea, mai mare dragul să le privești. Cînd coborîră, îi găsiră pe copii vorbind cu înflăcărare despre timpul pe care aveau să-l petreacă împreună aici, în creierul munților și, cum îl zăriră pe bunic, îl întrebă în cor, cam cîte zile o să rămînă Clara la cabană.

— În cel mult patru săptămîni se va vedea dacă aerul de munte este binefăcător pentru sănătatea Clarei, răspunse bunicul. De rămas, însă, poate să rămînă după pofta inimii, se grăbi el să adauge.

La gîndul că vor fi împreună atîta vreme, cele două prietene nu se mai putură stăpîni și începură să scoată chiote de bucurie. Tocmai atunci sosiră și călăuzele pe care bunica le trimisese înapoi, la Ragaz, cu rugămintea să se întoarcă odată cu lăsarea înserării.

Înainte de a încăleca, îi mai dădu nepoatei tot felul de sfaturi, și, mai cu seamă, îi ceru din tot sufletul să nu-l supere pe bunic. Clara îi promise că va fi cea mai cuminte fetiță din lume și, la rîndul ei, o rugă pe bunică să vină s-o vadă cît mai des. Heidi se alătură și ea acestei rugăminți, și, după ce le făgădui acest lucru, bunica urcă în șa și dădu s-o pornească; bunicul, însă, care cunoștea primejdiile potecii, prinse calul de dîrlogi și își conduse musafira pînă în Dörfli, de unde doamna Sesemann, însoțită de călăuzele ei, își urmă drumul spre băile Ragaz.

Și în timp ce fetițele mai stăteau de vorbă

în fața cabanei, ciobănașul Peter coborî și el cu turma lui zglobie; zvăpăiatele o înconjură într-o clipă pe Heidi și, pe măsură ce își ridicau capul, fetița munților îi spunea Clarei cum se numește fiecare. Apoi cele două prietene îl întâmpinară cu bucurie pe micuțul ciobănaș, dar acesta le privi îmbufnat și nu răspunse la cuvîntul lor de binețe. După ce se mai uită la Clara cu o privire răutăcioasă, pocni din bici furios și își văzu mai departe de drumul lui...

Mai tîrziu, pe cînd stăteau întinse în paturi lor de fîn și se uitau prin lucarnă la stelele sclipitoare, Clara îi spuse cu emoție prietenei sale:

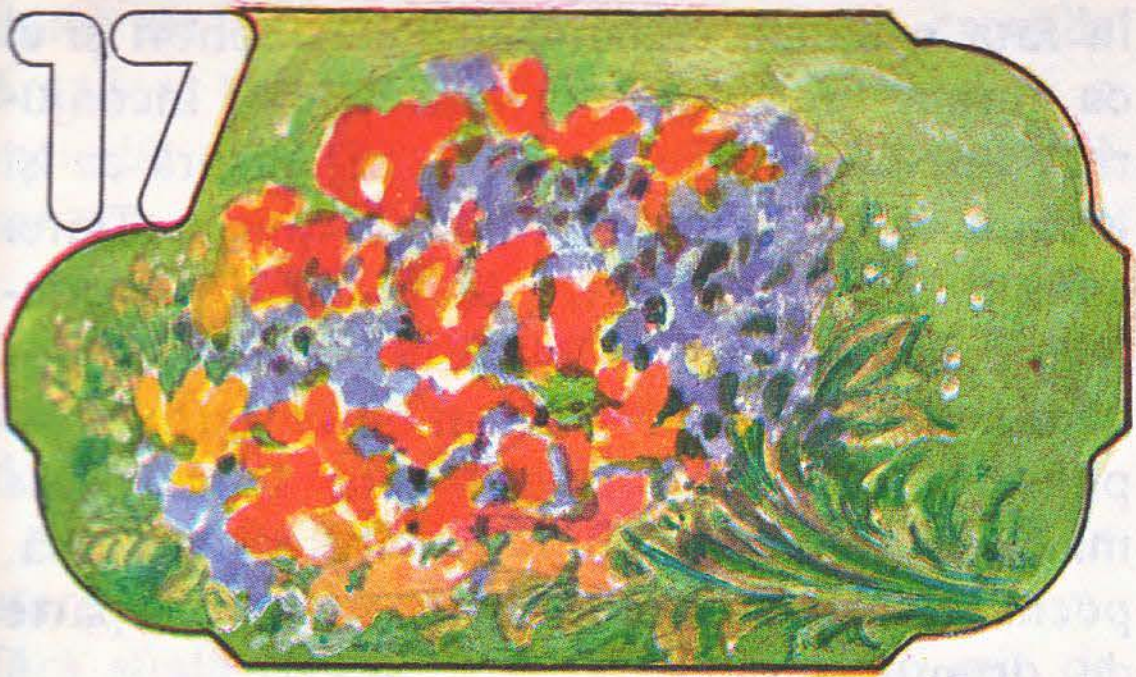
— Parcă ne-am afla culcate într-un car cu fîn, care plutește ușor în văzduh, urcînd spre bolta înstelată.

— Așa e, încuviință Heidi. Dar, spune-mi, tu știi de ce sînt stelele atît de jucăușe și de ce clilesc atît de vesel, parcă ne-ar face semn cu ochiul?

— Nu știu, răspunse Clara.

— Pentru că sînt și ele bucuroase de bucuria noastră.

Și tot așa, vorbind ba de una, ba de alta, fetiței munților i se lipiră genele și adormi, cufundîndu-se într-un somn adînc și liniștit. În schimb, prietena ei rămase încă multă vreme trează, cu privirea ațintită spre bolta înstelată, căci la ea, la Frankfurt, nu ieșea niciodată noaptea, iar în casa lor storurile erau veșnic trase. Închidea ochii și iar îi deschidea ca să mai vadă încă o dată stelele scînteietoare, pînă cînd, obosită, adormi și ea și toată noaptea nu visă decît cerul luminat de aștri...

Capitolul 17

O MINUNE LA CARE NIMENI NU SE AȘTEPTA

A doua zi în zori, bunicul ieși, ca de obicei, în pragul cabanei, să vadă cum arată vremea.

Crestele munților erau învăluite de o culoare roșietică, iar pe cerul azuriu pluteau agale câteva zdrențe de nori alburii, tivite de jur împrejur de o dîră aurie. Întreaga vale era scăldată într-o lumină trandafirie, care anunța o zi la fel de frumoasă ca și cea din ajun.

Uncheșul munților scoase din magazie scaunul cu rotile, apoi intră în cabană ca să le spună copiilor să se grăbească să vadă revărsatul zorilor.

În acest timp, se nimeri să sosească în fața cabanei ciobănașul Peter cu turma lui. Bietele capre erau tare speriate, căci ciobănașul nostru pocnea din bici, fără încetare, cu o furie neobișnuită. Și, într-adevăr, era mînios la culme, căci de săptămîni în șir nu-i mai fusese dat s-o vadă pe Heidi singură. Din zori și pînă seara îi ținea tovărășie acestei străine, iar acum, cînd în sfîrșit se hotărîse să urce cu el la pășune, era neapărată nevoie s-o care după ei și pe această infirmă, cu scaunul ei cu rotile. Privi îndelung, cu ochi amenințători, acest scaun, care era de fapt pricina supărării sale. Apoi își roti privirea în jur, să vadă dacă nu se afla cineva prin preajma lui. Nicăieri, nici o mișcare. Așa stînd lucrurile, se apropie tiptil de scaun și-i dădu vînt să pornească la vale, pe povîrnișul pietros. După

aceea se cățăară sprinten pe prima stîncă și se ascunse în spatele unui tufiș, de unde putea să vadă totul, fără să fie văzut. Scaunul se rostogolea în jos, ca o avalanșă, împrôscînd bucăți din el în toate părțile. Acum nu mai avea nici rotile, nici spetează, spre marea bucurie a ciobănașului Peter care, în naivitatea lui, era încredințat că distrugerea scaunului avea să grăbească plecarea bolnavei la ea acasă. Și în timp ce țopăia și bătea din palme de atîta plăcere, o zări deodată pe Heidi, ieșind din cabană, urmată de uncheșul munților, care o ducea în brațe pe micuța infirmă. Heidi se uită cîteva clipe în jurul ei, iar bunicul o privi nedumerit.

— Unde o fi scaunul? întrebă el cu mirare în glas.

— Mă duc să-l caut, se grăbi Heidi să-i răspundă și, fără să mai stea pe gînduri, porni numaidecît în căutarea scaunului.

În clipa aceea se porni o rafală de vînt și Heidi exclamă:

— Vai, s-a întîmplat o nenorocire! Vîntul a împins scaunul la vale și scaunul s-a dus de-a dura pe povîrniș! Acum a ajuns tocmai la Dörfli și, pînă să ni-l aducă cineva înapoi, se face prea tîrziu și n-o să mai putem urca la pășune!

— Ce rău îmi pare! începu și Clara să se văicărească. Acum, cînd nu voi mai avea pe ce să stau, va trebui să mă întorc acasă.

Heidi se împotrivi și-i spuse bunicului, cu glas rugător:

— Să n-o lăsăm să plece, bunicule! Faci tu ceva ca să poată să rămînă la noi, nu-i așa?

— Nici o grijă, copiii mei, răspunse bunicul. Clara nu pleacă nicăieri, iar noi vom merge cu toții la pășune, așa cum am hotărît!

Bătrînul intră grăbit în cabană și ieși de acolo cu cîteva pături groase și cu două scaunele. Apoi se duse în staul și, după ce scoase caprele afară, se opri deodată în loc, mirat că pînă la ora aceea micuțul general al caprelor nu se ivise încă pe pajiște, cu turma lui.

Curînd, întreaga trupă suia pe cărarea ce ducea spre pășunea atît de mult visată. Fulg-de-nea și Pestrița mergeau cumiști pe

lîngă Heidi, în timp ce bunicul o ducea pe Clara în brațe. Cînd, în sfîrșit, ajunseră la pășune ce să vadă? Turma lui Peter păștea în voie, în timp ce micuțul ciobănaș stătea tolănit pe iarbă, fără să-i pese de nimic.

— Te învăț eu minte, strengarule, să mai treci prin fața casei mele fără să te oprești! strigă bunicul, cum îl zări de departe.

Auzind vocea atît de cunoscută a uncheșului, Peter se suci într-o rîină și abia se învrednici să răspundă cu o voce leneșă:

— Cînd am trecut eu pe acolo, dormeați cu toții, așa că mi-am văzut de drumul meu.

— Și de scaun nu știi nimic? îl întrebă bătrînul, privindu-l pieziș.

— Ce scaun?! minți ciobănașul cu nerușinare.

Uncheșul munților se mulțumi cu acest răspuns și nu-l mai întrebă nimic. O lăsă pe Clara din brațe și o așeză pe unul din scăunelele aduse de Heidi, apoi întinse păturile și se lungiră cu toții.

Clara era în culmea fericirii. Îi mulțumi bunicului pentru bunătatea lui și-l încredință că se simte pe acest scăunel la fel de bine ca pe scaunul ei cu roțile. Micuța nu se mai sătura privind splendorile naturii și buzele ei murmurau întruna:

— Ce minunăție! Ce minunăție!

◆ După un timp, bunicul le spuse că el trebuie să coboare să vadă ce s-a întîmplat cu scaunul Clarei. Îi arată nepoatei unde a adăpostit sacul cu merinde și să nu uite s-o mulgă la amiază pe Fulg-de-nea. În sfîrșit, își luă rămas bun de la copii, făgăduindu-le să se întoarcă spre seară.

Pe bolta albastră nu mai plutea nici măcar o dîră de nor. În bătaia orbitoare a soarelui, ghețarul scăpăra stele scînteietoare, iar piscurile înalte și pleșuve păreau niște bătrîni înțelepți ce priveau în vale, bucurîndu-se parcă de fericirea nemărginită a celor două copile. Caprele pășteau liniștite și, din cînd în cînd, cîte una se apropia de cele două prietene, mai ales sfioasa Bălaia.

Se scurseră în felul acesta cîteva ceasuri bune. Deodată, pe fetița munților o cuprinse

un dor nebun să urce un pic mai sus și să vadă dacă tufele de țintaură au înflorit și dacă florile lor sînt la fel de frumoase ca și anul trecut. Înainte de a pleca, smulse de pe pajiște cîteva smocuri de iarbă grasă și le dădu prietenei sale, pe care o rugă să nu se supere dacă o lasă cîteva clipe în tovărășia Bălaiei.

Clara se învoi numaidecît, fericită că avea să rămînă un timp singură, fără să aibă nevoie de ajutorul nimănui. De îndată ce Heidi se îndepărtă, îi întinse un smoc de iarbă Bălaiei care, din ce în ce mai îndrăzneată și mai încrezătoare în noua ei prietenă, mîncă iarba direct din mîna ei.

Niciodată nu dorise Clara mai mult ca în această clipă să ajungă de sine stătătoare, înrînd cu toți copiii. La un moment dat, o cuprinse pe Bălaia pe după gît și-i șopti încet, la ureche:

— E atît de frumos aici, la voi, încît n-am mai pleca niciodată!

În acest timp Heidi își desfăta ochii cu florile de țintaură. Într-adevăr, nu fu deloc dezamăgită... Tufele erau înflorite toate, iar în jurul lor iarba era presărată cu clopoței și albastrele, care îmbibau aerul cu parfumul lor suav și îmbietor. Încîntată de această minunăție, fetița munților se întoarse o bucată de drum și, de departe, îi strigă prietenei sale:

— Clara, trebuie neapărat să vezi și tu aceste splendori!

Așezat pe un pietroi în mijlocul pajiștii, ciobănașul Peter stătea pe gînduri. Își tot frămînta mintea și nu era în stare să priceapă nimic din această neașteptată întorsătură a lucrurilor. De fapt, el distrusese scaunul ca să-o facă pe străină să plece imediat și, cînd colo, dumneai stă așezată în fața lui, de azi-dimineață, și nici prin gînd nu-i trece să-și ia tîlpășița.

Cînd ajunse în dreptul lui, Heidi îl rugă să-l ajute, ca să-o ducă pe Clara pînă sus.

— Nu vreau! mormăi morocănos ciobănașul nostru.

Dar fetița munților nu se lăsă și-i spuse supărată:

— Bine, numai să nu-ți pară rău!

Speriat că prietena lui aflate ceva despre misterioasa dispariție a scaunului cu roțile, Peter se învrednici să se ridice de pe piatra lui și, pînă la urmă, cu multă greutate, izbutiră amîndoi s-o pună pe Clara pe picioare.

Ca să le ușureze munca, mica infirmă își lăsa numaidecît tălpile pe iarbă și văzînd că n-o dor deloc picioarele, le apăsă cu putere pe pămînt și făcu și cîțiva pași.

— Vezi, Heidi, pot să merg, pot să merg! exclama ea fericită. Dacă aș putea să urc cu

tine în fiecare zi, sînt sigura că foarte curînd aş reuşi să merg fără nici un ajutor!...

În sfîrşit, luptînd din răsputeri, ajunseră cu chiu cu vai la locul dorit de Heidi. Se așezară obosiți pe pămîntul cald, în mijlocul unei adevărate grădini înflorite, și toți trei răsufară ușurați. Bucuria fetițelor era atît de mare, încît inimile lor plăpînde nici nu aveau tăria s-o cuprindă.

Deodată, din spatele unui tufiș, se iviră cîteva capre, în frunte cu sprintena Pestrița. Cum îi zări pe copii, neastîmpărata scoase un behăit puternic, și în clipa următoare celelalte capre îi răspunseră în cor. Nu mai călcaseră niciodată prin locul acesta, de frica lui Peter, dar, la îndemnul fetei munților, se apropiară, zburdînd de bucurie.

Între timp, ciobănașul nostru se întinsese frumos pe iarbă și, mîngîiat de razele calde ale soarelui, adormise buștean. Deodată însă tresări din tot corpul și se trezi din somn speriat. Visase scaunul cu roțile, care fusese reparat fără cusur și acum stătea întreg în fața cabanei. Își frecă ochii buimac și, după ce se dezmetici de-a binelea, porniră cu toții înapoi, spre pajiștea de unde veniseră. Nu de alta, dar se făcuse ora prînzului și trebuiau să mănînce. Peter își dădu toată silința s-o ajute pe Clara la coborîre, de teamă ca Heidi să nu-i spună ceva bunicului despre fapta lui ne-cugetată. Heidi nu știa însă nimic de această poveste și atunci cînd îl amenințase, spunîndu-i să nu-i pară rău, se gîndise doar să nu-i dea ciobănașului nici o fărîmiță din bunătățile pe care bunicul le pregătise pentru ea și prietena ei.

Acum însă fetea munților împărți merindele din sac în trei porții egale și mai spuse:

— Tot ce ne va prisosi, îi vom da lui Peter, ca să-l răsplătim pentru ajutorul lui neprețuit. Și, într-adevăr, ciobănașul nostru mai capătă cîte o porție mare din rația fetițelor care, oricît de flămînde ar fi fost, nu erau în stare să mănînce atît de mult. Peter, în schimb, mîncă din toate, cu o poftă de lup infometat. Și totuși ceva îl împiedica să se bucure din toată inima de acest ospăț neaș-

teptat. Era veșnic frămîntat de fapta lui nesăbuită și, deodată, începură să-l chinuiască remușcările.

Masa copiilor se lungi pînă după-amiază tîrziu. Așa se face că bunicul, care zăbovise multă vreme în vale, îi mai găsi mîncînd. Cum îl văzu, Heidi se repezi să-l întîmpine și, cu sufletul la gură, îi spuse vestea cea mare. Un zîmbet larg luminează fața bătrînului, care se apropie de infirmă și, cu vocea sa blajină, îi spuse încet:

— Ai văzut, copila mea? Nu degeaba se zice că încercarea moarte n-are! Cine încearcă pînă la urmă tot izbutește... Bravo, fetea mea, mă bucur că mi-ai dat ascultare!... Și acum să mergem acasă, nu de alta, dar să nu ne apuce noaptea pe aici.

Și porniră cu toții la vale. În fața cabanei își luară rămas bun de la Peter și acesta își văzu mai departe de drumul lui. Cînd ajunse în Dörfli, ciobănașul nostru zări în piața satului o mulțime de oameni, discutînd aprins. Curios, se apropie de ei, și ce să vadă? În mijlocul lor se aflau rămășițele scaunului cu roțile.

— Eu l-am văzut de aproape, atunci cînd l-au urcat sus, la cabana uncheșului, îl auzi spunînd pe brutarul satului; după mine, făcea pe puțin cinci sute de franci, atît era de traianic și de arătos. Eu unul stau și mă întreb cum de s-a putut prăvăli la vale din senin.

— Ei, cine știe, l-o fi împins vîntul, se grăbi să se amestece în discuție vorbăreața Barbel. De altfel, așa crede și uncheșul. Cît mă privește, sînt bucuroasă că n-am mai dat pe acolo de cel puțin doi ani. Și, astfel, nimeni nu poate să mă bănuiască. Brutarul nostru are însă dreptate. Paguba e mare și domnul de la Frankfurt o să ceară, cu siguranță, să se facă cercetări.

Lui Peter îi era de ajuns cît auzise și, făcînd calea întoarsă, porni spre casă, îngrozit. Intrase în el spaima că, din clipă în clipă, avea să sosească un polițist ca să-l ducă legat la Frankfurt. Ajuns acasă, refuză orice mîncare și se vîrî în pat, gemînd.

— Peter al nostru a mîncat iar buruieni și

acum îl doare burta, spuse mama lui.

— Ar trebui să-i dai la el mai multă pâine, ca să se sature, săracuțul, adăugă bunica oarbă, cu bunătate.

Și în timp ce Peter se zvîrcolea ca un șarpe în patul lui, Heidi și Clara își desfătau din nou ochii, privind cu nesaț spre bolta înstelată a cerului.

Și iar trecu o noapte de odihnă tihnită, în aerul sănătos de munte, iar a doua zi, când se treziră, bunicul — fericit de marea veste din ajun — le propuse copiilor să-i scrie neîntîrziat doamnei Sesemann să părăsească Ragazul și să vină de îndată la cabană, unde o aștepta o mare surpriză. Fetițele însă aveau alt plan, spunînd că ar fi mai bine să mai aștepte

cîteva zile, pînă cînd Clara va fi în stare să umble neajutată de nimeni.

Bunicul consimți și, în zilele ce urmară, cele mai fericite din viața infirmei, Clara făcu progrese de-a dreptul miraculoase. În fiecare dimineață se trezea cu inima plină de bucurie, repetînd mereu:

— Gata, m-am făcut bine, nu mai sînt bolnavă, m-am vindecat!...

Exercițiile de mers îi făceau o poftă de mîncare nemaipomenită și bunicul trebuia să-i dea mai multe căni de lapte și să îngroașe tot mai mult feliile de pâine cu unt. Așa se scurse toată săptămîna și, în sfîrșit, se apropia și ziua cînd doamna Sesemann urma să vină de la Ragaz.

18

Capitolul 18

SE DESPART, DAR ÎȘI SPUN
„LA REVEDERE“

Într-o dimineață, când toată lumea se pregătea să urce cu turma la păscut, Peter veni cu scrisoarea în care doamna Sesemann își anunța sosirea la cabană. Ciobănașul strecură la iuțeală scrisoarea în mîna uncheșului și, fără să-l privească în ochi, își luă numaidecît tălpășița, mînînd caprele de zor, ca și când ar fi fost cuprins de o teamă nemărginită.

Heidi și Clara erau atît de încîntate, încît la un moment dat începură să cînte. Din cînd în cînd, Heidi mai trăgea cîte o fugă spre marginea potecii, să vadă dacă nu cumva apare ceva în depărtare. Deodată, cînd se aștepta cel mai puțin, o zări pe bunica din Frankfurt, urcînd încet pe cărare pe calul ei alb, în preajma căruia înaintau cele două călăuze. Cînd, în sfîrșit, ajunse în dreptul cabanei, bunica se opri mirată și, un timp, nu scoase o vorbă.

— Ce-i cu tine, copila mea, întrebă apoi, nedumerită. De ce nu stai pe scaunul tău cu

rotile? Ce-i drept, arăți foarte bine și nicio-dată n-ai fost atît de rumenă în obraji, totuși...

Dar înainte de a-și duce vorba la capăt, Clara sări de pe bancă și începu să umble nestingherită pe pajiștea din fața cabanei. Pe chipul bunicului și al celor doi copii se citea un sentiment de fericire nețărmurită.

În cele din urmă, bunica se dezmetici și, după ce coborî de pe cal, ajutată de una din călăuze, porni în întîmpinarea nepoatei. De atîta bucurie, bătrîna rîdea și plîngea în același timp. Cînd se mai liniști un pic, ochii ei înlăcrimați se îndreptară cu recunoștință spre ochii bunicului, care, la rîndul său, era cuprins de o bucurie fără margini. Bunica luă mîinile uncheșului între ale ei și-i spuse cu o voce sugrumată de emoție:

— Nu știu cum îți voi putea mulțumi vreodată pentru bunătatea dumitale și pentru osteneala pe care ți-ai dat-o ca să-mi vindec nepoata de o boală ce părea fără de leac...

— Să-i mulțumiți în primul rînd Clarei, pentru voința ei neobosită de a se face bine, și apoi soarelui și aerului sănătos de munte, răspunse bunicul cu modestie.

Bunica îl îmbrățișă cu toată căldura pentru cuvintele lui mărinimoase, apoi se grăbi să-i spună nepoatei sale:

— Trebuie să-i telegrafiem tatălui tău la Paris, ca să vină aici cît mai curînd. Sînt sigură că vestea însănătoșirii tale va fi pentru el prilejul celei mai mari sărbători din viața lui. Dar ce ne facem? Călăuzele mele au și plecat și tare aș fi vrut ca telegrama să fie trimisă neîntîrziat, nu de alta, dar ar fi păcat ca fiul meu să nu afle cît mai repede vestea marii bucurii...

În clipa aceea, uncheșul munților duse două degete la gură și scoase un fluierat prelung și atît de puternic, încît sunetele lui, izbindu-se de stînci, se răsfîrșiră în ecouri și mai puternice. Nu trecu mult și ciobănașul Peter se ivi speriat și cu sufletul la gură, în spatele unui tufiș. Bunica scrisese la iuțeală telegrama, pe care bunicul i-o întinse ciobănașului, spunîndu-i s-o ducă în cea mai mare

grabă la poșta cea mai apropiată. Fără să mai pună vreo întrebare, băiatul o rupse la fugă ca din pușcă. Uimită, bunica se întreba întruna dacă e trează sau dacă nu cumva visează, căci încă nu-i venea a crede că minunea vindecării nepoatei sale se petrecuse aievea...

Printr-o întâmplare de-a dreptul fericită, tatăl Clarei, care își terminase treburile la Paris mai curînd decît se așteptase, se gîndise să-i facă fetei sale o surpriză. Sosise cu o zi înainte la Basel, unde rămăsese peste noapte, și dis-de-diminează se urcase în primul tren spre Ragaz. Negăsind-o pe mama lui în stațiune, își continuă călătoria pînă la Dörfli, de unde porni mai departe pe jos, îndreptîndu-se spre cabana bunicului. Acum urca încet poteca, întrebîndu-se, în sinea lui, dacă nu cumva greșise drumul. Cînd îl zări pe ciobănaș, îi făcu semn să se apropie și, cu bunățate în glas, îl rugă să-i spună dacă poteca ducea spre cabana în care locuiește un bătrîn cu nepoata lui. Drept răspuns, domnul Sesemann nu auzi decît un bolborosit neînțeles de om îngrozit și, în clipa următoare, îl văzu pe micuțul ciobănaș zburînd la vale ca o vijelie. În goana lui nestăvilită, Peter se poticnea și se împiedica la tot pasul, ca în cele din urmă să cadă și să se rostogolească așa cum se întîmplase, o săptămînă înainte, cu scaunul Clarei. Spaima lui era lesne de înțeles, căci era încredințat că domnul care îi ieșise în cale nu putea fi nimeni altul decît polițistul din Frankfurt.

Brutarul satului, care ieșise să ia puțin aer, îl văzu pe ciobănașul nostru tocmai în clipa în care acesta se opri din rostogolirea sa, la marginea unui tufiș.

— Ia te uită, strigă el, uluit. Încă unul împins de vînt de sus de la cabană!

În prăvălirea sa fără oprire, Peter pierduse telegrama. O căută un timp, apoi, deznădăjduit, porni înapoi spre cabană. De bună seamă ar fi fost mai bucuros să se ducă acasă la el și să se ascundă iar sub plapumă, dar, din nefericire, trebuia să se întoarcă la turma lui.

Și în timp ce ciobănașul nostru urca dealul schiopătînd, domnul Sesemann, ajunsese la prima cabană, unde știa că locuiește bunica oarbă, și astfel își dădu seama că se află pe drumul cel bun. Încurajat de această descoperire, prinse noi puteri și ultima bucată de drum o urcă vesel și zglobiu.

Cei de sus îl recunoscuseră de departe, și cînd ajunse pe pajiștea din fața cabanei, două fete îi ieșiră în întîmpinare. Una mai înaltă, cu părul blond și ochii albaștri, iar cealaltă mai micuță, tot cu ochii albaștri, dar cu părul ceva mai închis și cîrlionțat.

Domnul Sesemann se opri năuc și nu știa ce să mai creadă. Micuța era, fără nici o îndoială, Heidi, fetea munților, dar cealaltă? Să fie oare cu puțință?... Clara?!... „Da, într-adevăr, e Clara, fiica mea“, își spuse el și, în aceeași clipă, lacrimi grele începură să i se prelingă pe obraji.

„Ce se întîmplă?“ se întrebau toți în jurul lui, dar acum domnul Sesemann nu mai vedea pe nimeni. În fața lui se afla o fată nespus de frumoasă, leit soția lui, mama Clarei.

— Ce-i cu tine, tăticle? Nu mă mai cunoști? izbucni copila, strălucind de bucurie.

Și numaidecît se apropie de tatăl ei care, în primul moment, o împinse ușor înapoi, ca să se mai uite o dată bine la ea și să se încredințeze că nu căzuse pradă unei năluciri. Apoi o ridică în brațe și o strînse cu putere la pieptul lui, amețit încă de această fericire într-adevăr neașteptată.

Heidi îl privea cu drag și se bucura nespus de fericirea lui, căci niciodată nu putea să uite cît de bun fusese domnul Sesemann cu ea.

— Surpriza pe care ne-ai făcut-o venind fără să ne dai de veste e foarte frumoasă, dar trebuie să recunoști că cea pe care ți-am pregătit-o noi e într-adevăr marea, spuse bătrîna doamnă Sesemann, încîntată și ea de fericirea fiului ei.

De multă vreme nu-i mai văzuse chipul atît de luminos ca în această clipă. După ce îl îmbrățișă cu dragoste de mamă, îl luă de mînă și îl trase spre uncheșul munților, care stătea

deoparte și privea cu duiosie această scenă de neuitat. Și, în timp ce bărbații își strîngeau mîna cu căldură, iar domnul Sesemann îi mulțumea bunicului din toată inima pentru mărinimia lui, doamna Sesemann se retrase la umbra brazilor înalți ce străjuiau cabana, și cînd zări pe iarbă un superb buchet de clopoței și albăstrele, nu se mai putu stăpîni și scoase un strigăt de bucurie.

— Vai, ce splendoare! Veniți să vedeți! strigă ea entuziasmată.

Și, cînd toți se adunară la un loc, bătrîna întrebă:

— Cine a adus aici aceste flori minunate?

Înainte însă de a primi răspunsul, auzi în spatele brazilor un foșnet și, în clipa următoare, îl surprinseră pe ciobănașul Peter, care încerca să se ascundă într-un tufiș. Bănuind că el era autorul superbului buchet, îi făcu semn, rugîndu-l să se apropie. La refuzul îndîrjit al băiatului, bunica deveni mai stăruitoare.

— Hai, vino, repetă ea de cîteva ori, cu blîndețe.

În cele din urmă, Peter se apropie sfios și, văzîndu-l în mijlocul celor prezenți pe „polițistul” din Frankfurt, începu să tremure ca varga.

— Da, eu sînt, bolborosi el înfricoșat. Și credeți că... credeți că... nu mai poate fi reparat?

— Ce să repari? întrebă mirată bunica. Buchetul?

Cum însă ciobănașul sta încremenit în fața ei și o privea cu ochii holbați de spaimă, bătrîna se adresă bunicului:

— Spune-mi te rog. Unchiule, ce s-a întîmplat cu acest copil? Și-a pierdut cumva mințile?

— Da' de unde, răspunse bunicul zîbind. Atît doar că are pe cuget o faptă necugetată. Știți, scaunul Clarei n-a fost împins de vînt, ci el, da, el i-a dat vînt, să se rostogolească la vale. În ziua în care ștregarul ăsta a trecut cu turma prin fața cabanei fără să ia și caprele mele, mi-am dat seama că ceva nu-i în regulă și, pînă la urmă, m-am încredințat că

el e vinovatul și că merită să fie pedepsit...

Și uncheșul munților îi povesti apoi, pe îndelete, doamnei Sesemann toate pățaniile micuțului ciobănaș și ce anume îl făcuse să săvîrșească o faptă atît de necugetată. Cînd bătrînul isprăvi, doamna Sesemann spuse fără pic de supărare:

— Nu, nu, băiatul acesta nu trebuie pedepsit. Să fim drepți și să judecăm lucrurile așa cum se cuvine. Acest copil trăia aici fericit, bucurîndu-se de tovărășia unei fete minunate cum e nepoata dumată, Heidi. Deodată, sosim noi și-i stricăm toată vara, lipsindu-l de tovărășia micuței sale prietene. E limpede, deci, că numai supărarea l-a împins să săvîrșească o asemenea faptă și, credeți-mă, la supărare sîntem cu toții niște caraghioși...

Și, rostind aceste cuvinte, bunica se întoarse din nou spre micuțul ciobănaș, care, de atîta spaimă cîtă intrase în el, tremura din ce în ce mai tare.

— Nu mai tremura, îi spuse bătrîna cu o voce blajină. Hai, vino, vino încoace și ascultă-mă.

Și cînd Peter se apropie de ea, începu:

— N-am de gînd să te ocărăsc. De altfel, nici n-aș avea acest drept. Vreau să-ți spun doar atît, copilul meu: ai săvîrșit o faptă pentru care tu știai că poți să fii pedepsit și de aceea te-ai speriat atît de rău, încît cred că nici să dormi nu mai erai în stare. Cugetul tău era încărcat cu o faptă urîță și nu mai aveai liniște în sufletul tău. Dar, precum vezi, în viață, în cele din urmă, binele învinge răul. Ai fost încredințat că, nemaivînd scaunul cu roțile, Clara va fi nevoită să plece. Dar iată că, de fapt, tu i-ai dat o mîna de ajutor, căci în felul acesta ea s-a străduit și, cu sprijinul neprețuit al Unchiului și al bunei sale prietene, a izbutit, pînă la urmă, să meargă singură, iar răul pe care tu voiai să i-l faci s-a schimbat în bine. Înțelegi ce vreau să spun?...

Peter dădu din cap în semn că înțelegea totul foarte bine, dar, văzîndu-l pe uncheșul munților discutînd aprins cu „polițistul” din Frankfurt, inima i se făcu din nou cit un puerice, căci, de fapt, încă nu știa ce anume avea

să se întimplă cu el. Și, în timp ce își frământa mintea cu acest gând, auzi deodată glasul blind al bunicii:

— Spune-mi, te rog, ce lucru ți-ar face ție cea mai mare plăcere să-l ai?

Acum ciobănașul nostru chiar că nu mai înțelegea nimic. Se uita înmărmurit la bunică și nu-i venea să-și creadă ochilor, nici urechilor. Auzise bine? În locul pedepsei aspre, la care de fapt se aștepta, i se oferea acum o recompensă? Să fie oare cu putință?

Bunica citi în ochii lui nedumerirea și, de aceea, continuă:

— Te-am întrebat ceva, dragă Peter, și te-aș ruga frumos să-mi răspunzi. Dorința mea e să ai și tu o amintire de la noi, cei din Frankfurt, care ți-am pricinuit atâtea neazuri.

Bunătatea ce izvora din vocea blîndă a doamnei Sesemann îl făcu pe micuțul nostru ciobănaș să se liniștească și, deodată, simți cum i se ușurează sufletul de povara grea ce-l apăsase atâtea zile în șir. Și cum între timp învățase că nu e bine să-ți tăgăduiești greșelile, începu să bîlguie cu sfială:

— Știți, trebuie să vă spun ceva. Telegrama aceea... n-am trimis-o... am pierdut-o pe drum, în timp ce coboram...

— Nu-i nimic, copilul meu, nu-i nimic; mă bucur că de data asta ai mărturisit, iar eu te rog încă o dată să-mi răspunzi la întrebarea mea...

Lui Peter începură deodată să i se perinde pe dinaintea ochilor toate lucrurile pe care le văzuse el cîndva la tîrgul din Mayenfeld. Se uitase la ele ceasuri în șir, dar, din păcate, nu avusese la el decît un bănuț și cu acest bănuț nu putuse să-și cumpere mare lucru.

Se gîndi el cît se gîndi și pînă la urmă se opri la un fluier frumos, de culoare roșie, și la un cuțitaș de buzunar, argintat. Apoi, mai stătu un pic pe gînduri și, în sfîrșit, rosti cu glas șovăitor:

— Știți, mie mi-ar prinde bine zece bănuți.

— Asta-i tot? Nu ești deloc pretențios! se minună bunica, apoi, trăgînd la iuțeală din buzunar punga cu bani, scoase din ea o mo-

nedă mare și încă două mai mici și i le întinse ciobănașului, spunîndu-i:

— Uite, dragă Peter, aici ai atîția zece bănuți cîte duminici sînt într-un an; asta înseamnă că în fiecare săptămînă vei putea să cheltuiești cîte zece bănuți.

— Toată viața?!? întrebă ciobănașul, cu un aer sincer și nevinovat.

— Da, toată viața, răspunse bunica, încîntată de întrebarea lui. Da, da, o să am eu grijă să trec asta în testamentul meu...

Uncheșul munțior și domnul Sesemann, care ascultaseră cu atenție discuția dintre bunică și ciobănaș, izbucniră într-un hohot de rîs nestăvilit, bucurîndu-se parcă de gîndul năstrușnic al copilului. După ce se sătură de atîta rîs, bunicul îi pofti pe toți la masă...

Domnul Sesemann hotărîse mai de mult să facă o călătorie prin Elveția, împreună cu mama sa. Cum însă, între timp, Clara s-a însănătoșit, va pleca și ea cu ei în această călătorie. Așa stînd lucrurile, el avea să rămînă peste noapte în Dörfli, ca a doua zi să urce s-o ia pe Clara de la cabană și de acolo să coboare la băile Ragaz, de unde aveau să plece toți trei, fără întîrziere, pentru a profita de ultimele zile frumoase de vară. Toți se arătară mulțumiți de acest plan, în afară de Clara, care nu se putea obișnui cu gîndul că va trebui să părăsească aceste locuri unde petrecuse atîtea clipe de neuitat.

Curînd după aceea, întregul alai porni să coboare poteca ce ducea spre cabana bunicii. Uncheșul munților o luă pe Clara în brațe, în timp ce Heidi zburda veselă, alergînd de colo pînă colo. La un moment dat, doamna Sesemann, care ducea calul de căpăstru, o apucă de mîină pe micuța neastîmpărată și începu s-o descoasă, punîndu-i tot felul de întrebări despre bunica oarbă: ce obiceiuri are, cu ce se îndeletnicește, cum își petrece iarna în cabana ei și așa mai departe. Heidi îi răspunse fără ocolișuri la toate întrebările și astfel bunica din Frankfurt află că, în zilele lungi de iarnă, bătrîna infirmă își petrecea mai tot timpul așezată într-un colț întunecos al odăii, cu fusul de tors în mîină. Și mai află cam ce mă-

nîncă și, îndeosebi, ce-i lipsește cel mai mult.

Cînd se apropiară de cabană, Brigitte tocmai întindea la soare rufele lui Peter, să se usuce mai repede. De îndată ce zări micul alai, dădu fuga în casă, cu o falcă în cer și alta în pămînt, și-i spuse bătrînei:

— Acum pleacă toți și ne părăsesc, în frunte cu Unchiul, care o duce în brațe pe fetiță.

— Cum așa?!? suspină oarba. Să fie oare cu putință una ca asta? Să nu vie Heidi măcar să-mi strîngă mîna de rămas bun, ca s-o mai aud și s-o mai simt o dată în preajma mea?! Nu, asta nu se poate!...

În clipa aceea, cineva dădu cu toată puterea ușa de perete și, din cîteva salturi, Heidi fu lîngă bunica oarbă. O îmbrățișă cu multă căldură și spuse aproape țipînd de atîta bucurie:

— Știi, bunico? Peste cîteva zile o să sosească aici patul meu de la Frankfurt!!

— Cum?! făcu bunica nedumerită.

— Cum ai auzit, patul și pernele, și plapuma aceea călduroasă. Așa mi-a promis mie doamna Sesemann, și cînd doamna Sesemann promite ceva, să știi că se ține de cuvînt, răspunse Heidi, arzînd de nerăbdare să vadă chipul bătrînei oarbe luminîndu-se de bucurie.

Pe buzele infirmei se furișă însă un zîmbet de tristețe.

— Ce femeie cumsecade trebuie să fie această doamnă, murmură ea. De fapt, ar trebui să mă bucur că te ia cu dînsa, dar tare mi-e teamă, că, dacă pleci, n-am să te mai întîlnesc niciodată... Căci eu nu mai am mult de trăit, fetița mea...

— Cum?!? Cine v-a spus așa ceva? întrebă deodată o voce prietenoasă.

Și doamna Sesemann, care tocmai intrase în odaie, luă mîinile aspre ale infirmei în ale sale și i le strînse cu căldură. Auzise ultimele cuvinte ale oarbei și, ca s-o liniștească, îi spuse cu toată hotărîrea:

— Nu, doamnă, Heidi nu pleacă nicăieri! Heidi rămîne aici și vă doresc din toată inima să vă bucurați de ea mulți ani de-acum încolo. Iar noi o să venim să vă vedem pe toți,

în fiecare an, căci vom rămîne foarte legați de aceste locuri binecuvîntate, în care micuța noastră Clara și-a recăpătat sănătatea.

Fața zbîrcită a bătrînei se întinse ca din senin și pe buzele ei flutură de data asta un zîmbet vesel. Mută de bucurie, îi strîngea mereu mîna doamnei Sesemann, în timp ce lacrimi de fericire se prelingeau pe obrazii ei gâlbejiți.

Bucuria fetei munților nu mai cunoștea margini.

— Ai văzut, bunico? șoptea ea la urechea bătrînei oarbe. Ai văzut? Ți-am spus eu să fii liniștită, că totul se va sfîrși cu bine?

— Da, fetița mea, mi-ai spus și ai avut dreptate. Teamă mea a fost, într-adevăr, neîntemeiată și nici nu știi cu cîtă bucurie aflu că există pe lumea asta niște oameni atît de prietenoși și atît de cumsecade. Și ce supărată am fost atunci cînd au venit, ca acum să-mi pară rău că pleacă...

— Nu te necăji, bunico, o întrerupse doamna Sesemann. Nu plecăm pentru totdeauna. Acum ce-i drept, ne despărțim, dar, odată cu sosirea primăverii, vom fi iar aici și iar ne vom bucura împreună de minunățiile munților voștri. Pînă atunci, să auzim de bine...

— Să dea Dumnezeu, murmură infirma cu voce tremurîndă, în timp ce-i strîngea mîna.

După ce-și luară cu toții rămas bun, doamna Sesemann și fiul ei porniră la vale spre Dörfli, în timp ce uncheșul munților o ducea pe Clara, pentru ultima oară, spre cabana sa din capătul de sus al potecii. Cît despre Heidi, ce să mai vorbim, era atît de încîntată de bucuria bunicii, încît la tot pasul sărea și țopăia, zglobie ca un pui de căprioară neastîmpărat.

A doua zi, Clara se deșteptă mai devreme ca de obicei și izbucni într-un plîns sfîșietor. Nu era în stare să se împace cu gîndul că peste puțin timp avea să părăsească acest colțisor de rai, unde se simțise atît de bine și unde își recăpătase sănătatea atît de mult rîvnită. Dar Heidi o liniști cu cuvinte mîngietoare, spunîndu-i că, la primăvară, cînd, fără

îndoială, Clara va putea să meargă și mai bine, vor merge iar cu Peter la pășune și nu numai de cîteva ori ca în acest an, ci în fiecare zi și totul va fi mai frumos ca oricînd...

Curînd veni și domnul Sesemann ca să-și ia fetița, așa cum se înțeleseseră în ajun. Stătu de vorbă vreme îndelungată cu bunicul, căci mai avea încă multe să-i spună. Între timp, Heidi izbuti s-o liniștească de tot pe Clara, care, în cele din urmă, spuse, ștergîndu-și lacrimile de pe obraji:

— Să-l saluți pe Peter din partea mea și să-l rogi să nu mai fie supărat pe mine, și te mai rog să îmbrățișezi toate caprele, dar mai cu seamă pe Fulg-de-nea, care m-a ajutat atît de mult să mă fac bine. Tare aș vrea să-i fac un dar și de mult mă tot frămînt cam ce aș putea să-i dau...

— Știi ce? Trimite-i un drob de sare, o sfătuiești Heidi. Ai văzut doar cu cîtă poftă îi linge mîinile bunicului, în fiecare seară, cînd se întoarce de la păscut...

— Grozavă idee! O să-i trimit de la Frankfurt cel puțin o mie de droburi! strigă Clara, încîntată de această povață.

În clipa aceea, tatăl Clarei se uită la ceas și le făcu semn copilelor că a sosit momentul să-și ia rămas bun. Cele două prietene se îmbrățișară cu multă căldură și în sfîrșit se desprinseră una din brațele celeilalte; fericitul tată își săltă fiica pe calul alb al mamei sale, apoi încălecă și el.

Heidi o zbughi la deal ca o săgeată și nu se opri decît în vîrfurile povîrnișului, de unde le flutură din mîna celor doi prieteni, pînă cînd aceștia se pierdură în zare...